15. 12. 2014

ID: 96316

Zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby

V demokratickém právním státě jsou všechny orgány veřejné moci povinny respektovat základní práva a svobody, úkolem soudů je poskytovat jim ochranu, resp. svébytnou a specifickou formu ochrany. Je-li ochrana základních práv a svobod středobodem fungování demokratického právního státu, je třeba při jejich aplikaci trvat na uplatnění zásady přímosti a bezprostřednosti takové ochrany. Shledá-li již sám obecný soud porušení základního práva či svobody, je povinen učinit všechna opatření k tomu, aby k dalšímu porušování nedocházelo a již existující porušení odčinit prostředky, kterými disponuje v rámci své pravomoci. To se ostatně odráží v komplementární zásadě subsidiarity, která se uplatňuje v řízeních před orgány (včetně soudů), jež jsou nadány poskytovat jednotlivci specifickou ochranu základních práv a svobod. Z hlediska maxim právního státu je proto nepřípustné, aby obecný soud sice připustil porušení základního práva, avšak z něj nevyvodil závěry, které by směřovaly k efektivní ochraně základních práv jednotlivce.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 326/2014, ze dne 24.9.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného J. Š. , obviněného R. P. , obviněného J. K. , obviněného D. P. , obviněného J. M. , obviněného J. Š. , obviněného M. K. , obviněného P. Z. , a obviněného D. P. , proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 4/2006, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněných J. Š. , R. P. , J. K. , J. M. , J. Š. , M. K. , P. Z. a D. P. odmítají. Podle § 265k odst. 1, 2 věta první tr. ř. se částečně zrušuje rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a to jen ve výroku, jímž byl obviněnému D. P. uložen podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 50 T 4/2006, byli obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , D. P. , J. Š. , M. K. , J. G. , dříve K. , V. R. a P. Z. pod bodem I. výroku rozsudku uznáni vinnými trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zák.“) a zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“), pod bodem II. výroku rozsudku byli obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , V. R. a P. Z. uznáni vinnými trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. dílem dokonaným a dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., pod bodem III. výroku rozsudku byli obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , V. R. a P. Z. uznáni vinnými trestným činem padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. dílem dokonaného a dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák.

spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., a pod bodem IV. výroku rozsudku byl obviněný J. M. sám uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.

Za tyto trestné činy byl obviněný J. Š. odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech a v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 1 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obviněný R. P. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků a 6 (šesti) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 1 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obviněný J. K. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) roků a 6 (šesti) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech a v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 1 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obviněný D. P. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 700 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Obviněný M. B. J. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 a § 58 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků, podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl jeho výkon odložen na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 700 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Obviněný J. M. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků a 6 (šesti) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 700 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Obviněný T. P. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný D. P. byl odsouzen podle § 43 odst. 2 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků a 6 (šesti) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře

300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, sp. zn. 41 T 7/2005, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Obviněný J. Š. byl odsouzen podle § 43 odst. 1, § 240 odst. 3 a § 58 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Obviněný M. K. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní a hostinské činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný J. G. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný V. R. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný P. Z. byl odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 240 odst. 3 a § 58 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců.

Naproti tomu byli obvinění P. S. , J. L. , Ing. F. B. a P. S. podle § 226 písm. b) tr. ř. a obviněný I. F. podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěni obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 23. 5. 2006, sp. zn. 2 VZV 8/2005, pro skutek, v němž obžaloba spatřovala trestný čin účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. a trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, dílem nedokonaného ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 k § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zák. a podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., neboť v případě obviněných P. S. , J. L. , Ing. F. B. a P. S. není v žalobním návrhu označený skutek trestným činem a v případě obviněného I. F. nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obviněný.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený PHILIP MORRIS Products, S. A.. se sídlem Quai Jeanrenaud 3, 2000 Neuchatel, Švýcarsko, odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Vrchní soud v Praze, který projednal odvolání obviněných J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , J. M. , T. P. , D. P.

, J. Š. , J. G. , V. R. a P. Z. , jako soud odvolací, rozhodl rozsudkem ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b, d), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celé odsuzující části a ve výroku o náhradě škody. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněné J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , D. P. , J. Š. , M. K. , J. G. , dříve K. , V. R. a P. Z. uznal vinnými, že

I. všichni obvinění společně v přesně nezjištěnou dobu nejméně od roku 2004 až do 26. května 2005 na různých místech, ačkoli k takové činnosti neměli povolení příslušného celního úřadu České republiky v podobě rozhodnutí o povolení k dovozu a přijímání tabákových výrobků podle §§ 108, 109 zákona číslo 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ani rozhodnutí příslušného živnostenského úřadu, shromažďovali tabák a další komponenty k výrobě cigaret, zejména filtry, pásky, balící papír, obalové kartony, krabičky a další materiál, přičemž takto si připravili nejméně 2.893,05 kg přířezů kartonů, 654,25 kg archů přířezů na kartony, 3.965,65 kg přířezů krabiček, 3.144,20 kg archů k výrobě krabiček na cigarety, 3.710,10 kg alu fólií, 1.638,70 kg celofánu, 1.549,70 kg cigaretového papíru, 8.565,05 kg korku s potiskem různých značek cigaret, 76,85 kg odtrhávací pásky, 2.654,80 kg tzv. košilek do krabiček, 1.740 kg lepidla, 231.000 ks nálepek na kartony se značkou Camel filters a nejméně 12.691 kg tabáku určeného ke kouření, v úmyslu továrním způsobem, za použití jednoúčelového technologického výrobního stroje na výrobu cigaret značky OM 38782 Hauni Werke, stroje na výrobu cigaretových filtrů značky KDF výrobce Hauni Werke, dále stroje tzv. páračky na likvidaci vadných či zmetkových cigaret a nejméně 3 kusů balících strojů, vyrábět po živnostensku a hromadně cigarety a v úmyslu tyto ve větším množství jako nezdaněné výrobky podléhající spotřební dani podle § 1 odst. 2 písm. e), § 101 zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a podle § 36 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, uvést do volného daňového oběhu na území České republiky, případně na území dalších států Evropské unie, a vedeni tímto úmyslem uvedeným způsobem vyrobili nejméně 11.396.305 ks cigaret, přičemž tabákové výrobky a další shromážděné polotovary postačovaly k výrobě dalšího velkého množství cigaret, k čemuž v důsledku zákroku Policie České republiky a dalších orgánů činných v trestním řízení provedeného dne 26. května 2005 nedošlo, přičemž o nabytí uvedeného množství tabáku, počtu vyrobených cigaret a dalších skutečnostech nepodali přiznání ke spotřební dani podle zák. č. 353/2003 Sb., ani k dani z přidané hodnoty podle zák. č. 235/2004 Sb., a tohoto jednání se dopustili tak, že obvinění J. Š. a J. K. úmyslně založili a řídili skupinu, jejímiž členy byli spoluobvinění R. P. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , D. P. , J. Š. , M. K. , J. G. , V. R. , P. Z. a zemřelý R. R. , přičemž vlastní činnost spočívala v tom, že v uvedené době zejména v P. , Ch. a Č. , okres L. , v P. – S. , K L. v M. P. , okres K. , v P. , N. P. , v Ř. u P. , F. , soustřeďovali označené suroviny a další komponenty nezbytné pro výrobu cigaret a z těchto vyráběli bez povolení cigarety, které vzápětí s cílem se ziskem je prodat bez jakéhokoli daňového zatížení uváděli rovněž z připomenutých míst do volného oběhu zejména tak, že dne 20. ledna 2005 kolem 20:20 hod. u obce D. , okres B. , v úseku km ..... dálnice D1 převážel obviněný T. P. v nákladním motorovém vozidle značky ..... nejméně 3.218.800 ks cigaret různých značek, dále dne 8. 3. 2005 v P. ve Spolkové republice Německo převáželi v nákladním motorovém vozidle značky Renault Midlum RZ ....., majitele L. V. , celkem 400 tisíc ks cigaret, které však v České republice nepodléhaly dani a dále tyto cigarety a tabák určený k jejich výrobě a k další distribuci skladovali, a to v domě č. p. ..... Ř. u P. v ulici F. , uživatele obviněného V. R. , kde uskladnili 7.620 ks cigaret, v domě R. R. v Č. uskladnili 760 ks cigaret, v neoznačeném objektu na parcele č. ... v katastru obce M. P. uskladnili 2.343 kg tabáku, ve skladovém objektu č. p. ..... v ulici K L. v P. S. uskladnili 7.862.000 ks cigaret, v domě č. p. ... v Č. uskladnili 17.525,35 kg tabáku, v domě č. p. ..... v P. uskladnili nejméně 931.620 ks cigaret a 2.607 kg tabáku, v objektu skladu společnosti Vsetín Premie Group, par. č. ..... uskladnili 24.120 kg tabáku, když z celkového uvedeného množství tabáku bylo toliko 12.691 kg tabáku určeného ke kouření, přičemž na distribuci těchto cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě se podíleli za použití různých motorových vozidel obvinění R. P. , D. P., M. K. , J. G. , T. P. , P. Z. , J. M. , V. R. , D. P. a zemřelý R. R. , za současného použití různých elektronických komunikačních přístrojů a zařízení a dodržování pravidel ostrahy, bezpečnosti a konspirace, na

jejichž provádění se účastnili zejména obvinění R. P. a P. Z. , přičemž samotná výroba cigaret byla prováděna na základě pokynů obviněných J. Š. , R. P. , D. P. a J. M. na různých místech okresu L. , zejména v Ch. , kde bylo umístěno, provozováno a zajištěno strojní zařízení, o jehož chod a údržbu se staral obviněný M. B. J. a kde byly baleny vyrobené cigarety za přispění dalších osob, obviněný J. K. se dále podílel na zajišťování nákupu komponentů potřebných pro výrobu cigaret, zejména samotného tabáku, cigaretového papíru, přířezů na výrobu krabiček a kartonů, hliníkových a polyethylenových fólií, z nichž následně vyrobené a příslušnými obaly a komponenty opatřené cigarety byly předávány k další distribuci a nelegálnímu prodeji vybraným odběratelům a ke konečné spotřebě, což zajišťovali obvinění J. G. , M. K. , V. R. a rovněž J. K. a obviněný J. Š. se podílel obstaráváním vzorků cigaret a zajišťováním používaných motorových vozidel, a tímto jednáním způsobili České republice škodu na spotřební dani stanovené u cigaret ve výši 10.712.526,70 Kč a na dani z přidané hodnoty ve výši 3.721.958 Kč, tedy celkem daňovou škodu ve výši 14.434.484,70 Kč,

II. obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , V. R. a P. Z. dále nejméně od počátku roku 2004 do 25. května 2005 provozovali na stroji na výrobu tabákových výrobků v objektu P. a dále Ch. , okres L. , výrobu tabákových výrobků bez souhlasu příslušných celních orgánů a následně uváděli do volného daňového oběhu České republiky a dalších členských států Evropské unie, přičemž cigarety a jejich obaly v úmyslu usnadnit jejich další distribuci a prodej konečnému spotřebiteli opatřovali bez souhlasu oprávněného držitele ochranné známky svévolně na trhu již známými a zavedenými ochrannými známkami tak, že za použití k tomu účelu upravených raznic tabákové výrobky označovali těmito ochrannými známkami: Pall Mall, HB, Golden American, Lucky Strike, k nimž přísluší výhradní právo obchodní společnosti British American Tobacco, s. r. o., se sídlem Palác Flora, Vinohradská 151, Praha 3, IČ 61775339, Letka, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti CZ Tabák, a. s., se sídlem Lísková 1513, Čáslav, IČ 25272322, Camel Lights, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti JT International, s. r. o., se sídlem Na Strži 65, Praha 4, IČ 17047587, Marlboro červené, Marlboro Lights, L&M červené, L&M lights, k nimž přísluší výhradní právo obchodní společnosti Philip Morris international Management, S. A., se sídlem Route de Chavanes 35, Case Postale 1143, 1001 Lausanne, Švýcarsko, Ernte 23, West Lights, k nimž přísluší výhradní právo obchodní společnosti Imperial Tobacco Česká republika, s. r. o., se sídlem Radlická 14, Praha 5, IČ 43005012, Gauloises, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti ALTADIS ČESKÁ REPUBLIKA, s. r. o., se sídlem Praha 2, Jugoslávská 29, IČ 26738066, Ronson, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti Gallaher Czech Republic, s. r. o., se sídlem Brno, Jiráskova 229/25, IČ 26901099, a takto označené a padělané tabákové výrobky k další distribuci připravili a uskladnili v objektech na adresách P. , U d. s. , P. , okres L. , Ř. u P. , F. , P. , K L. , a v objektu M. , V. , ul. D. , kde si připravili 2.163,80 kg obalů s natištěnými obchodními značkami a názvy, a dále v motorovém vozidle zn. VOLVO V70, užívaném obviněným J. Š. , a dále provedli jejich rozvoz nákladním automobilem IVECO, dne 20. ledna 2005 ve 20:20 hodin, kdy na 70,5 km dálnice D1 v blízkosti obce D. , okres B. , bylo celními orgány zajištěno nejméně 3.218.800 ks padělaných tabákových výrobků různých značek, a dále dne 8. března 2005 provedli jejich dopravu za použití nákladního automobilu IVECO, ve Spolkové republice Německo, kde v P. , v obvodu Celního pátracího úřadu Berlín-Braniborsko, služebna Teltow, bylo zajištěno 400.000 kusů padělaných cigaret různých značek, zejména Pall Mall a L&M,

III. obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , V. R. a P. Z. dále nejméně od počátku roku 2004 do 25. května 2005 v úmyslu usnadnit uvedení padělaných a bez povolení vyrobených cigaret do volného daňového oběhu České republiky jednak si připravili a vyrobili offsetovou technikou a za pomoci barevné elektrografie padělané tabákové nálepky v nominální hodnotě 31 Kč, 34 Kč, 39 Kč, 40 Kč, 42 Kč a 53 Kč v celkovém množství 381.303 kusů a v celkové nominální hodnotě 15.494.958 Kč a tyto padělané tabákové nálepky uložili k dalšímu použití na různých místech České republiky v pronajatých objektech na adresách M. , V. , ul. D. , dále P. , okres L. a také v objektu společnosti TONAFO, s. r. o., na adrese Praha 1, Na Poříčí 21, jednak padělanými

tabákovými nálepkami označili 2.199 krabiček cigaret, které byly zajištěny 26. května 2005 u obviněného V. R. na adrese Ř. u P. , F. , dále u obviněného J. Š. v motorovém vozidle značky VOLVO V70.

IV. J. M. sám nejméně od začátku měsíce května 2005 do 26. května 2005 v P. T. , okres L. , ve svém bytě v domě č. p. ..... přechovával vojenskou opakovací pušku značky Mauser 98k, ráže 7,92 mm, výrobního čísla ...., rok výroby 1940, přičemž podle § 3 odst. 1 písm. a), § 4 písm. a), bod 1. zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, se jedná o zakázanou zbraň kategorie A,

čímž spáchali pod bodem I. všichni obvinění zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, pod bodem II. obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , V. R. a P. Z. trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., pod bodem III. obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , V. R. a P. Z. trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. a pod bodem IV. obviněný J. M. sám trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.

Za tuto trestnou činnost byl obviněný J. Š. odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech a v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 1 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obviněný R. P. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 1 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obviněný J. K. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech a v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 1 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Obviněný D. P. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 700 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Obviněný M. B. J. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 a § 58 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl jeho výkon podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 700 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Obviněný J. M. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků a 6 (šesti) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 700 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Obviněný T. P. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný D. P. byl odsouzen podle § 250 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 53 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 150 000 Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, sp. zn. 41 T 7/2005, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Obviněný J. Š. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 a § 58 odst. 1 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Obviněný M. K. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku a § 58 odst.1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný J. G. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný V. R. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Obviněný P. Z. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 a § 58 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnosti na dobu 5

(pěti) roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že nebude peněžitý trest vykonán ve stanovené lhůtě náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený PHILIP MORRIS Products, S. A., se sídlem Quai Jeanrenaud 3, 2000 Neuchatel, Švýcarsko, odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn. Podle § 256 tr. ř. bylo odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze zamítnuto.

Proti uvedenému rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 4/2006, podali dovolání obviněný J. Š. prostřednictvím obhájce JUDr. Zdeňka Weiga, obviněný R. P. prostřednictvím obhájce JUDr. Petra Stoklasy, obviněný J. K. prostřednictvím obhájkyně Mgr. Leony Žákové, obviněný D. P. prostřednictvím obhájce Mgr. Jakuba Kučery, obviněný J. M. prostřednictvím obhájce Mgr. Jakuba Schejbala, obviněný J. Š. prostřednictvím obhájce JUDr. Eduarda Bruny, Ph. D., obviněný M. K. prostřednictvím obhájce JUDr. Jana Žateckého, obviněný P. Z. prostřednictvím obhájců JUDr. Josefa Monsporta a Mgr. Marie Klinerové a D. P. prostřednictvím obhájce Mgr. Tomáše Grepla.

Obviněný J. Š. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Celé dovolání jmenovaného obviněného je postavené na jeho nesouhlasu s tím, jak soudy nižších stupňů, zejména potom soud nalézací, s jehož závěry se ztotožnil soud odvolací, určily škodu na spotřební dani a na dani z přidané hodnoty, přičemž celkovou daňovou povinnost určily ve výši 14.434.484,70 Kč. Dovolatel obsáhle odkázal na odůvodnění svého odvolání, v němž konkrétně namítal, že nalézací soud při stanovení výše škody vycházel z toho, že veškerý tabák dovezený na konci roku 2003 společností G 2580, s. r. o., z Vietnamu, celkem 16 tun, byl použit k rozvažování do spotřebitelského balení pod názvem Aljaška o různé hmotnosti. Tak tomu však není. Jak je uvedeno ve znaleckém posudku č. 1/2009 vypracovaném soudní znalkyní v oboru ekonomika Mgr. Janou Řehákovou, dovezla společnost G 2580, s. r. o., dne 9. 8. 2004 z Bulharska 4.000 kg řezaného cigaretového tabáku a dne 23. 11. 2004 pak tato společnost dovezla z Polska 3.000 kg řezaného cigaretového tabáku, přičemž tento tabák byl uskladněn v daňovém skladu povoleném Celním ředitelstvím Praha a byl použit k výrobě tabáku Aljaška ve spotřebitelském balení po 40 g, přičemž z něho bylo v období od 21. 10. 2004 do 29. 11. 2004 vyrobeno celkem 40.008 ks spotřebitelského balení, na které byly zakoupeny od Celního úřadu Kutná Hora tabákové nálepky, a tak bylo spotřebováno 1.762,26 kg tabáku. Po těchto výrobách činil zůstatek cigaretového tabáku v daňovém skladě, který byl dále použitelný celkem 5.399,68 kg a 161,94 kg tabákového odpadu, celkem tedy zůstalo v daňovém skladu uloženo 5.561,62 kg tabáku. Z toho lze vyvodit závěr, že cigaretový tabák Aljaška byl vyráběn výhradně z tabáku umístěného v daňovém skladu a k jeho výrobě nebyl použit tabák dovezený koncem roku 2003 z Vietnamu. Jediným důkazem soudu pro to, že tabák dovezený z Vietnamu byl zpracován jako tabák Aljaška ve spotřebitelských baleních, je tvrzení obviněného P. , že tento tabák byl výlučně zpracován jako tabák Aljaška ve spotřebitelských baleních; dovezeno však bylo 16.000 kg a na výrobu spotřebitelského balení tabáku Aljaška bylo prokazatelně použitou pouze 1.762,26 kg tabáku. Z toho vyplývá, pomineme-li to, že spotřebitelská balení Aljaška byla vyrobena v daňovém skladu z tabáku dovezeného z Bulharska a Polska, že na výrobu cigaret bylo možno použít ještě 14.237,26 kg tabáku dovezeného z Vietnamu, ze kterého spotřební daň i daň z přidané hodnoty zaplaceny byly. Obsahuje-li jedna cigareta 0,75 g tabáku, pak by tento zbytek vietnamského tabáku mohl být použit k výrobě cca 19 mil. kusů cigaret a při potřebě l g tabáku na jednu cigaretu pak 14.237.260 kusů cigaret. Zajištěno však bylo 11.396.305 kusů cigaret různých značek, u nichž by spotřební daň činila 10.712.526,70 Kč, daň z přidané hodnoty u těchto cigaret činila částku 3.721.958 Kč, tzn. daně celkem činí u zajištěných cigaret 14.424.484 Kč, což je částka, která podle soudu představuje daňový únik. Z uvedeného není zřejmé, jak soud dospěl k závěru, že nejméně část zajištěného tabáku pochází z již zdaněného dovozu, ale již nelze rozhodnout, jaká část tabáku z

Vietnamu byla užita ke svému účelu – rozvažování do spotřebitelského balení, když z výše uvedeného vyplývá, že zajištěné cigarety byly vyráběny výhradně z vietnamského, již zdaněného tabáku a spotřebitelské balení tabáku Aljaška bylo vyrobeno v daňovém skladu z tabáku dovezeného z Bulharska a Polska. Budeme-li vycházet z toho, že k výrobě cigaret i spotřebitelského balení tabáku Aljaška byl požit výhradně tabák dovezený z Vietnamu (opak prokázán nebyl), pak lze uzavřít, že veškeré zajištěné cigarety byly vyrobeny z již zdaněného vietnamského tabáku. Z tohoto zbytku vietnamského tabáku bylo možno vyrobit více cigaret, než kolik jich bylo zajištěno, je tedy zřejmé, že pokud „další zdanění tohoto z Vietnamu dovezeného tabáku by bylo v právu zakázaným dvojím zdaněním“ (citace z odůvodnění rozsudku), tak takový stav nelze připustit. Z tohoto důvodu nelze proto souhlasit s tím, že by jednáním obviněných byla způsobena škoda, uvedená v napadeném rozsudku. Budeme-li vycházet z množství zajištěných cigaret a z toho, že byly vyrobeny z již zdaněného vietnamského tabáku, přičemž další zdanění tohoto tabáku by bylo v právu zakázaným dvojím zdaněním, pak činí-li celková daň (tzn. spotřební daň i daň z přidané hodnoty) vyměřená a také celním úřadem vybraná z dovezeného vietnamského tabáku 9.600.496 Kč (z toho spotřební daň 7.720.000 Kč a daň z přidané hodnoty 1.880.496 Kč). Odečteme-li od celkové výše daně u 11.396.305 ks zajištěných cigaret, která činí celkem 14.434.484 Kč, částku spotřební daně a daně z přidané hodnoty z vietnamského tabáku již zaplacenou, tzn. 9.600.496 Kč, pak by škoda ve formě nezaplacené daně činila 4.833.988 Kč, což je podle § 138 odst. 1 tr. zákoníku značná škoda, nikoliv škoda velkého rozsahu. Soud však neakceptoval tuto námitku obhajoby, vyplývající ze znaleckého posudku Mgr. Řehákové, ani další námitku vyplývající ze znaleckého posudku Ing. Pěkného, a jeho vystoupení před soudem, kterou uplatnila obhajoba, a to sice, že by daňový únik měl být zjišťován toliko z cigaret, jež měl tento znalec při znaleckém zkoumání k dispozici. Ing. Pěkný dohledal ve skladech celní správy pouze 869.600 ks cigaret, které podrobil zkoumání a určil, že jsou vyrobeny z tabáku ke kouření a měly být zdaněny jinou sazbou. Zbývající cigarety do množství, které byly zajištěny při domovních a jiných prohlídkách, se ve skladu celní správy nenacházely, a protože z nich nikdo při zajištění v roce 2005 neodebral vzorky, nikdo dnes není schopen znalecky potvrdit, zda byly vyrobeny z tabáku ke kouření a zda tedy podléhaly vůbec spotřební dani. Pro výše uvedený závěr svědčí mimo jiné také to, že nebylo prokázáno nabytí jiného tabáku ke kouření, než tabáku dovezeného v roce 2003 z Vietnamu, celkem 16 tun, a v roce 2004 z Bulharska a Polska, celkem 7 tun, a ani ze znaleckého posudku a výslechu znalce z oboru strojírenství Ing. Jindřicha Zoula před soudem, nelze zjistit, od kdy byla linka na výrobu cigaret zprovozněna tak, aby bylo možno vyrábět hotový výrobek, tzn. krabičky po 20 kusech cigaret zabalené do kartonku po 20 krabičkách.

Dovolatel svůj mimořádný opravný prostředek doplnil o znalecký posudek č. 20139, vypracovaný Mgr. Vladimírem Leinem, MBA, jeho podstatný obsah v dovolání ocitoval a uzavřel, že při variantě I. vycházel znalec ze zajištěného množství cigaret, tzn. z 11.396.350 ks cigaret: 11.396.350 ks cigaret x 1 g tabáku = 11.396,30 kg tabáku; spotřební daň = 11.396,30 kg tabáku x 482,50 Kč/kg = 5.498.714,75 Kč, daň z přidané hodnoty = 11.396,30 kg tabáku x 117,53 Kč = 1.339.407,14 Kč, takže celková daň činí 6.838.121,89 Kč. Protože tato částka daně již byla vyměřena a vybrána z cigaretového tabáku dovezeného z Vietnamu, bude odečtena od celkové daně vypočtené podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů. Spotřební daň a daň z přidané hodnoty z 11.396.350 ks cigaret vypočtené podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, činila celkem 14.424.484 Kč, takže rozdíl u výše uvedených daní činí: 14.424.484 Kč – 6.838.121,89 Kč = 7.586.362,14. Proto znalec uzavřel, že celková daňová povinnost (daňový únik) činí celkem 7.586.362,14 Kč. Pokud jde o variantu II. činí pak daňová povinnost částku 692.371,54 Kč, což vlastně vyplývá z počtu cigaret, které byly znalci Ing. Pěknému předloženy ke zkoumání. Zbývající cigarety totiž nikdo nezkoumal a nepotvrdil tedy, že byly vyrobeny z tabáku určeného ke kouření.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku obviněný J. Š. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst.1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 4. 2012, sp. zn. 3 To

76/2011, a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze. Obviněný rovněž ve svém přípise ze dne 24. 8. 2012 sdělil prostřednictvím svého obhájce, že souhlasí s projednáním svého dovolání v neveřejném zasedání.

Obviněný R. P. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolatel má za to, že absentuje subjektivní stránka skutkové podstaty trestných činů, tedy úmysl podílet se na údajné trestné činnosti, jakož i objektivní stránka trestných činů a zločinu, když neexistuje žádný důkaz, který by potvrzoval účast obviněného na údajné trestné činnosti. K tomu obviněný dodává, že každý znak skutkové podstaty trestného činu musí být předmětem dokazování a je nepřípustné na základě nedostačující důkazní situace učinit závěr o vině obviněného. V této souvislosti obviněný konstatuje že nebyla naplněna základní zásada trestního řízení, a to zásada materiální pravdy podle ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., tudíž nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Soud prvního stupně, ani soud odvolací, se nikterak nevypořádal se skutečností, že odsouzený J. se může s ohledem na své procesní postavení hájit způsobem, jaký uzná za vhodný, což může být i uvedení nepravdivé informace, či zkreslené informace pod vlivem nedostatku poznatků, což může mít neblahý vliv na ostatní zúčastněné, jakož ani se skutečností, že obviněný prováděl v uvedených nemovitostech podnikatelskou činnost spočívající v dřevovýrobě a zároveň také na požádání „ostrahu“ a bezpečnostní doprovod přepravy zboží, přičemž taková činnost je zcela legální v případě převozu dražšího zboží.

Následně dovolatel namítal výši škody a poukázal na rozdíly ve znaleckých posudcích provedených v řízení. Dovolatel vycházel z totožné argumentace jako obviněný J. Š. , přičemž v závěru rovněž poukázal na znalecký posudek č. 20139, vypracovanMgr. Vladimírem Leinem, MBA.

Ve zbytku svého dovolání obviněný R. P. upozornil na to, že soud prvního stupně, jakož ani soud odvolací, dále nikterak nevyvrátily obhajobu obviněného, že se nemohl dopustit vytýkaných skutků, jelikož v prostorách objektu P. , kde měla být provozována výroba tabákových výrobků, nikdy nebyl a nebyl předložen jediný důkaz o tom, že by o činnosti údajně prováděné v tomto objektu věděl, což zakládá důvodné pochybnosti v otázce posouzení jeho viny. Pokud se tedy týče deklarování viny obviněného zejména ve vztahu k bodu II. a III. rozsudku, pak zde postupoval soud zcela svévolně, v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“. Důkazní nouze však není a ani nemůže být důvodem k domyšlení si skutkového stavu, který pak soudy kvalifikují jako trestnou činnost. V takovém případě se jedná nikoliv o volné hodnocení důkazů, nýbrž o svévoli soudu (jak vyplývá i z nálezu Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 464/99, a nálezu Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 455/05). Z konstantní judikatury Ústavního soudu se podává, že princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese důkazní břemeno a pokud existuje pochybnost, je třeba ji vykládat ve prospěch obžalovaného (nález Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 1975/2008), kdy v tomto případě s ohledem na shora uváděné skutečnosti pochybnosti beze zbytku vyvstávají.

Závěrem dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a podle ustanovení § 2651 odst. 1 tr. ř. věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí. Obviněný R. P. prostřednictvím svého obhájce zaslal sdělení datované 11. 9. 2012, v němž uvádí, že nesouhlasí s tím, aby jeho dovolání bylo projednáváno v neveřejném zasedání.

Obviněný J. K. uplatnil ve svém mimořádném opravném prostředku dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. Dovolání směřuje proti výroku o vině, zvolené právní kvalifikaci, trestu a výroku o náhradě škody. Dovolatel v podrobnostech dále uvedl, že výrobky potřebné na výrobu cigaret skladovali a uváděli do volného oběhu různí obvinění, nikoli však dovolatel. Samotná výroba cigaret byla prováděna na různých místech různými osobami, mezi nimiž však odvolací soud v souladu se skutečností dovolatele neuvádí.

Na počátku roku 2004, kdy se podle soudů obou stupňů měl dovolatel a další osoby (spoluobvinění) začít dopouštět souzené trestné činnosti, nebyl zákon o dani z přidané hodnoty č. 235/2004 Sb., ještě ani schválen, tedy první tři měsíce roku 2004 vůbec neexistoval. Jestliže tedy měl dovolatel jako obviněný porušit zákon, je nezbytné, aby nalézací soud i soud druhého stupně kvalifikovaly, kterou mimotrestní normu dovolatel vlastně porušil. Ke dni 20. ledna 2005, kdy mělo dojít poprvé k převozu tabákových výrobků nákladním automobilem MAN, platilo, že podle ustanovení § 21 odst. 1 citovaného zákona daň na výstupu je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, jímž je podle ustanovení § 21 odst. 4 písm. a) citovaného zákona den dodání zboží uvedený v kupní smlouvě, den převzetí zboží nebo den příklepu při veřejné dražbě, případně den vzniku práva užívat zboží nájemcem [§ 21 odst. 3 písm. b) až d) zákona o dani z přidané hodnoty]. Takové zdanitelné plnění však nenastalo a odvolací soud se ani nezmiňuje o tom, že by k uskutečnění takového zdanitelného plnění došlo (a případně kdy). Soudy se rovněž vůbec nezabývaly tím, kdy se dovolatel, případně další obvinění, stali osobami povinnými k dani, a kdy v důsledku překročení výše zákonem stanoveného obratu zaniklo zákonné (!), zákonem stanovené a přiznané, osvobození od daně z přidané hodnoty podle § 6 odst. 1 výše citovaného zákona. Navíc v popisu skutku zcela chybí prvek výnosu, který teprve vede k zániku zákonem přiznaného osvobození od daně z přidané hodnoty. Podle § 94 odst. 1 citovaného zákona č. 235/2004 Sb., ve znění původním i ve znění účinném v lednu 2005, osoba povinná k dani, která má sídlo nebo místo podnikání v tuzemsku a jejíž obrat (tj. výnosy za uskutečněná plnění) přesáhne částku uvedenou v § 6 téhož zákona (tedy milion korun za posledních po sobě jdoucích dvanáct měsíců) se navíc stává plátcem až od prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, ve kterém překročí stanovený obrat. Je tedy zřejmé, že dovolatel jen stěží mohl krátit daň z přidané hodnoty například v průběhu roku 2004, respektive s ohledem na výše citovaná ustanovení ji nemohl krátit vůbec. Dovolatel dále s odkazem na ustanovení § 94, § 99 a § 101 zákona o dani z přidané hodnoty dovodil, že i pokud by pouhý převoz a skladování cigaret měly být považovány za zdanitelné plnění (což zákon nedovoluje), nemohl by se dovolatel, ani ostatní spoluobvinění dopouštět trestné činnosti od roku 2004 do 26. května 2005, ale až od 26. května 2005.

Dovolatel se dále domnívá, že s ohledem na znění ustanovení § 4 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daní, ve znění pozdějších předpisů, se nestal plátcem spotřební daně. Z hlediska případného zkrácení spotřebních daní však je zcela rozhodující, že soudy obou stupňů přehlédly (ačkoli byla důkazy doložena a prokázána) legální činnosti dovolatele na poli podnikání s tabákovými výrobky. V soudním řízení trestním bylo nadevší pochybnost prokázáno, že dovolatel působil nejprve jako jednatel společností TONAFO, s. r. o., a to až do zániku funkce dnem 5. března 2004, přičemž dovolatel následně působil jako prokurista této společnosti, oprávněný ke všem úkonům spojeným s provozem podniku. V soudním řízení trestním bylo rovněž prokázáno, že od 18. srpna 2003 až do 20. května 2007 byl dovolatel statutárním orgánem, jednatelem, společnosti G 2580, s. r. o. Dovolatel působil také jako prokurista dotyčné společnosti.

Podle rozhodnutí dovolacího soudu, sp. zn. 5 Tdo 130/2010, znaky objektivní stránky zločinu podle § 240 tr. zákoníku musí být podloženy odpovídajícímu závěry o tom, jakou výši příslušné daně měl plátce daně přiznat a zaplatit. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 1243/2010, pokud nelze zjistit skutečnou výši daňového základu, je povinností odvolacího soudu rozsudek soudu prvního stupně zrušit. Pokud od sebe neoddělí legální podnikání a údajnou trestnou činnost, spočívající v protiprávní výrobě tabákových výrobků, pak ve smyslu rozhodnutí dovolacího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 1243/2010, nelze zjistit skutečnou výši daňového základu.

Odvolací soud uložil dovolateli nejpřísnější trest ze všech spoluobviněných. Přitom ve skutkové větě enunciátu svého rozhodnutí konstatuje, že na distribuci (spočívající v rozvezení na různá místa, kde byly výrobky dále skladovány) se podíleli různí obvinění, nikoli však dovolatel. Samotná výroba cigaret byla podle téhož I. bodu skutkové věty enunciátu rozsudku odvolacího soudu prováděna opět

na různých místech různými osobami, mezi nimiž však odvolací soud v souladu se skutečností dovolatele opět neuvádí. Dovolatel se domnívá, že tím byly porušeny zásady pro ukládání trestů, stanovené v ustanovení § 39 a násl. tr. zákoníku.

Podle § 39 odst. 3 tr. zákoníku soud přihlédne také k délce řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouho. Odvolací soud sice tuto nepřiměřenost nepřímo ve svém rozhodnutí konstatuje, na druhou stranu však poukazuje na nadměrnou složitost dotyčné trestní věci. Jestliže přípravné řízení bylo provedeno během cca půl roku, není důvodu, aby soud prvního stupně rozhodoval o více než čtyři roky později a odvolací soud po dalších dvou letech (aniž by prováděl dokazování). Dovolatel rovněž odkázal na čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Dovolatel taktéž zmínil rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva publikované pod č. 85/2000 Sbírky rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a na rozsudek ve věci „Barfuss proti České republice," který byl oficiálně publikován pod č. 86/2001 Sbírky rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva.

Obviněný J. K. rovněž zmínil, že se soudy dostatečně nevypořádaly s odlišnostmi jednotlivých znaleckých posudků, navíc není zřejmé, že by se na vzniku trestněprávního následku u zvolených právních kvalifikací a ve všech případech podílel, či o nich věděl. A vůbec není zřejmé, že je prokázáno, že by byl spolupachatelem na všech útocích, které jsou předmětem rozhodnutí soudů a nyní dovolání.

Co se týče trestného jednání uvedeného pod bodem II. výroku rozsudku odvolacího soudu dovolatel navíc k již výše uváděné argumentaci musí dodat, že v objektu P. č. p. .. vůbec nikdy nebyl a není ani jeden důkaz o tom, že by o činnosti v tomto objektu vůbec cokoli věděl. Pokud nalézací soud chtěl zahrnout dovolatele do skupiny osob vyjmenovaných pod bodem II. rozsudku a v rozsahu jak učinil, pak nepochybně jeho obhajoba v tomto směru měla být vyvrácena. Dovolatel je přesvědčen, že rozhodnutí soudů nižších stupňů je zatíženo extremním rozporem mezi provedenými důkazy a skutkovým zjištěním. Dovolatel namítá, že extrémní rozpor shledává v tom, že provedené důkazy nesvědčily o tom, že by všechny skutky spáchal a vůbec ne v takovém rozsahu, jak tvrdí napadená soudní rozhodnutí.

V závěru dovolání obviněný J. K. navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil, a dovolil si z téhož důvodu navrhnout i zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně. Dovolatel rovněž navrhl, aby Nejvyšší soud před rozhodnutím o dovolání odložil výkon rozhodnutí, proti němuž bylo podáno dovolání. V přípise ze dne 3. 9. 2012 dovolatel sdělil, že žádá, aby jeho dovolání bylo projednáno ve veřejném zasedání.

Dovolatel J. K. rovněž podal doplnění dovolání datované 1. 11. 2012, které došlo Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 5. 11. 1012, v němž konstatuje, že jednání, jež spočívá v opatřování nebo přizpůsobování prostředků, případně jeho organizování trestní zákoník v ustanovení § 20 odst. 1 legálně definuje jako přípravu („jednání, které záleží v úmyslném vytváření podmínek…organizování, opatřováni nebo přizpůsobování prostředků…je přípravou…"). Ostatně i odvolací soud ve svém rozsudku sám uvádí, že si „obžalovaní…takto připravili". Jednání, spočívající v tom, že si obžalovaní opatřili balicí papír, kartóny, krabice, celofán a především tabák, je tedy jednáním, kterým shromažďovali, opatřovali a přizpůsobovali prostředky ke spáchání trestného činu. Podle judikátu zveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek již pod č. 23/1991 je přípravou trestného činu dokonce odcizení vkladní knížky, pokud se pachatel nepokusil peníze z ní vybrat, opatřování podkladů pro budoucí nesprávné daňové přiznání je podle rozhodnutí zveřejněného dokonce již pod č. 28/1979 citované sbírky přípravou k trestnému činu zkrácení daně. I podle dřívějších komentářů, aktuálních v době, kdy měla trestná činnost dovolatele a dalších osob začít (Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon, Komentář, C. H. Beck, Praha 2003, str. 65), se za přípravu považuje zakoupení různých prostředků, nástrojů nebo materiálů nezbytných ke spáchání trestného činu, případně jejich zapůjčení nebo vyrobení. Jednání, jímž byli dovolatel a další uznáni vinnými, tedy

vykazuje znaky přípravy trestného činu. Podle výše citovaného ustanovení § 20 odst. 1 tr. zákoníku je však takové jednání přípravou jen tehdy, jestliže to zákon u příslušného trestného činu výslovně stanoví (obvykle použitím věty: „Příprava je trestná“). Podle ustanovení § 2 odst. 1 tr. zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona platného v době rozhodování jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle § 240 tr. zákoníku není příprava k trestnému činu zkrácení daně trestná. V rozsahu, ve kterém se tedy měl dovolatel podílet na opatřování papíru, celofánu, přístrojů, ale také tabáku, není tedy jeho jednání trestné. Závěrem dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil, a dovolil si z téhož důvodu navrhnout i zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně.

Obviněný D. P. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Dovolatel napadl argumentaci odvolacího soudu ohledně vzniklé škody, když v odůvodnění rozsudku uvedeného soudu je plně odkazováno na úvahy Krajského soudu v Ústí nad Labem na straně 154 jeho rozsudku, když tyto označuje za správné a jeho postup při zjištění vzniklé škody za přezkoumatelný, logický a plně respektující zásadu in dubio pro reo. Soud prvního stupně nevzal v úvahu skutečnosti, které vyplynuly ze znaleckého posudku Ing. Pěkného, z jeho výpovědi před soudem, z obsahu výpovědi konzultanta znalce JUDr. Lubomíra Žemličky a zejména z doplnění znaleckého posudku provedeného dne 16. 11. 2009 znalkyní Mgr. Janou Řehákovou a nesprávně v rozporu se zásadou in dubio pro reo dovodil počet padělaných cigaret ve výši 11.396.305 kusů. Nesprávnost postupu soudu prvního stupně je dána zvláště s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebylo zjištěno, jaké množství legálně dovezeného a zdaněného tabáku (z Vietnamu, Polska a Bulharska) bylo určeno k výrobě spotřebitelských balení tabáku Aljaška a že tento mohl být použit i na výrobu zajištěných cigaret, které by pak již žádnou daní nebyly zatíženy, jak vyplývá z odpovědi znalkyně Mgr. Jany Řehákové „K otázce č. 2“ doplnění jejího znaleckého posudku ze dne 16. 11. 2009, když zde výslovně uvádí, že „Pokud bychom vycházeli z toho, že zajištěný tabák, který je tabákem ke kouření, je částí tabáku dovezeného z Vietnamu, který byl zdaněn, pak nedojde k žádnému úniku na daních, resp. nevznikla u něho daňová povinnost.“ V důsledku jednostranného hodnocení závěrů znaleckého zkoumání a bez přihlédnutí k obsahu doplnění znaleckého posudku provedeného dne 16. 11. 2009 znalkyní Mgr. Janou Řehákovou, byť jeho vyhotovení bylo v průběhu trestního řízení vyžádáno samotným soudem prvního stupně, došlo k nesouladu mezi skutkovými a právními zjištěními. Nemůže tak obstát závěr soudu o tom, že se dopustil zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku. Správně mělo být přihlédnuto ke skutkovým zjištěním soudu vycházející z výpovědi znalce Ing. Jiřího Pěkného a zejména ze závěrů doplnění znaleckého posudku Mgr. Janou Řehákovou a mělo dojít ke snížení výše škody v souladu s § 138 odst. 1 tr. zákoníku na značnou škodu a tedy i ke změně právní kvalifikace skutku v rámci odsuzujícího rozsudku.

Pokud se týká trestu zákazu činnosti, který byl obviněnému D. P. uložen, dovolatel uvedl, že odvolací soud vycházel ze závěru soudu nalézacího, který v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že dovolatel v rozhodné době vykonával živnostenské oprávnění v oboru dokončovací stavební práce. Tato jím realizovaná podnikatelská činnost ale neměla žádnou, natož pak přímou, souvislosti s jednáním, které mu bylo kladeno za vinu, a které také Vrchní soud v Praze popsal ve výrokové části rozsudku. Podstatou jednání, pro které byl odsouzen, nebylo tapetování, malířské a natěračské práce, montáž těsnění či sklenářské práce, které byly náplní jeho živnosti, ale shromaždování tabáku a komponent k výrobě cigaret, jejich výroba, výroba kolků, opatření ochranných známek a kolků na obaly a distribuce. Není tak naplněna zákonná podmínka uvedená v § 73 odst. 1 tr. zákoníku pro uložení zákazu činnosti v podobě zákazu výkonu samostatného podnikání, tj. neexistuje bezprostřední souvislost mezi dovolatelovým jednáním označeným za trestné s výkonem jeho podnikání. Trestnou činnost dovolatel nepáchal ani výkonem své živnosti, ani mu tato živnost neposkytla k trestné činnosti příležitost. Tento druh trestu tak není vzhledem k popisu skutku, pro který byl odsouzen, přípustný a zakládá tak důvod dovolání podle § 265a odst. 1 písm. h) tr. ř.

Závěrem svého dovolání obviněný D. P. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil dovoláním napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a to v rozsahu výroku o vině, jakož i všechna rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a v rozsahu výroku o trestu, a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Dovolatel současně výslovně prohlásil, že se vzdává účasti na veřejném zasedání o dovolání a souhlasí s konáním veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Svůj souhlas opětovně udělil rovněž ve sdělení datovaném 28. 8. 2012.

Obviněný J. M. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jmenovaný obviněný namítal, že soudy obou stupňů na základě skutkových zjištění nesprávně stanovily výši škody, která je jedním ze základních znaků skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku. Nebylo správně kalkulováno s množstvím tabáku nalezeného při prohlídkách, a to buď z důvodu pochybnosti o průběhu odebírání vzorků v přípravném řízení, z důvodu jeho zjevné devastace hnilobnými procesy, nebo z důvodu jeho legálního původu a řádného postupu při jeho dovozu a zdanění. Mgr. Jana Řeháková vypracovala znalecký posudek č. 1/2009, s jehož obsahem se soud prvního stupně pro účely výpočtu škody ztotožnil, když dospěl k závěru o tom, že všechny zajištěné cigarety v počtu 11.396.305 kusů jsou tabákové výrobky, s nimiž je spojena daňová povinnost, že jsou padělané a je s nimi spojena škoda ve výši 14.434.484,70 Kč (spotřební daň ve výši 10.712.526,70 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 3.721.958 Kč). Dne 16. 2. 2009 vypracoval Ing. Jiří Pěkný znalecký posudek č. 001/2009, ve kterém uvedl, že celkové množství tabákových výrobků v dané trestní věci je 868.600 kusů s tím, že ostatní tabákové výrobky uložené ve skladu nebylo možno identifikovat z důvodu, že originálně zabalené palety nebyly nijak označeny. Z doplnění znaleckého posudku vyhotoveného Mgr. Janou Řehákovou dne 16. 11. 2009 pak k výslovnému dotazu soudu prvního stupně vyplynulo, že pokud by měla vycházet z prokazatelně zjištěných padělaných cigaret, pak by se v úvahu bralo pouze 868.600 kusů cigaret a pak by škoda na spotřební dani činila pouze 817.424 Kč a škoda na dani z přidané hodnoty částku pouze 305.447 Kč, tj. celkem 1.122.871 Kč. Za podstatné považuje obviněný skutečnost, že jiné cigarety, než ty, které byly předmětem znaleckého posudku Ing. Pěkného, nebyly nikdy řádné zkoumány, tj. u zbylých cigaret v počtu kusů 10.527.705 nebylo zjištěno a ani nikdy zjišťováno, zda se jedná o padělky, tj. nelegálně vyrobené výrobky splňující podmínky tzv. „tabákového výrobku“, se kterými je spojován následek v podobě daňového úniku. Soud prvního stupně tak nevzal v úvahu skutečnosti, které vyplynuly ze znaleckého posudku Ing. Pěkného a z doplnění znaleckého posudku provedeného dne 16. 11. 2009 znalkyní Mgr. Janou Řehákovou a nesprávně v rozporu se zásadou in dubio pro reo dovodil počet padělaných cigaret ve výši 11.396.305 kusů. Množství uvedené v rozsudku (a tedy i výše škody) je v hrubém rozporu se skutkovým zjištěním.

Ve vztahu k trestnému činu ad IV. obviněný J. M. namítal, že jeho jednání nelze kvalifikovat jako úmyslný trestný čin, nýbrž jako přestupek na úseku veřejné správy. Jak konstatoval soud prvého stupně, důkazem usvědčujícím obviněného byly pouze výpověď obviněného a znalecký posudek znalce z oboru kriminalistická technika, odvětví balistika pana Zdeňka Hurníka. Jak vyplývá z výpovědi obviněného, pušku nalezl nedlouho před jeho zadržením při výkopových pracích. Šlo o pušku zn. Mauser, tato byla zcela zkorodovaná (jak konstatovali obviněný i znalec) a je tedy vyloučeno, že ji mohl považovat za střelbyschopnou. Ke zbrani nebylo nalezeno střelivo. Ze všech skutkových zjištění dále vyplývá, že (jak soud správně uvedl) se jednalo nejvýše o přechovávání zbraně. Dále jak vyplynulo z dokazování, obviněný byl sportovním střelcem a v jeho domě se nacházela řada legálně držených zbraní. Neměl tedy žádný důvod se nelegálně „dozbrojovat“. Obviněný v této souvislosti namítal, že podle všech uvedených skutkových zjištění nebylo prokázáno, že by pušku použil, upravoval, opatřil náboji nebo jinak použil ke skutečnému „ozbrojení“ své osoby. Navíc žádným důkazem nebyla vyvrácena obhajoba obviněného, že hodlal zbraň jako nález odevzdat,

ani vědomí toho, že by mohl považovat zkorodovanou zbraň za střelbyschopnou. Byl tak prokázán pouze jeden formální znak skutkové podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona a to úmyslné přechovávání zbraně. Nebyl však prokázán úmysl přechovávat střelbyschopnou zbraň, když nebylo prokázáno, že by obviněný mohl považovat tuto zkorodovanou zbraň za střelbyschopnou. Z provedeného dokazování pak logicky nevyplynul ani úmysl obviněného se nedovoleně ozbrojit, ani materiální znak, a to společenská nebezpečnost jeho jednání (zkorodovanou zbraň pouze položil za skříň). Uvedené jednání tedy odvolací soud měl za povinnost kvalifikovat jako přestupek na úseku zbraní a střeliva podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1991 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, ve spojení s porušením povinnosti ohlásit nález zbraně typu A podle § 68 odst. 2 zákona č. 119/2002, o zbraních a střelivu.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku tak dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil dovoláním napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a to v rozsahu bodu I. a IV. výroku o vině, jakož i všechna rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a v rozsahu výroku o trestu, a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně se obviněný vzdal práva účasti na veřejném zasedání o dovolání a souhlasil s konáním veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti.

Obviněný J. Š. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Již z popisu skutku rozsudečného výroku je zřejmé, že v průběhu dokazování, nebylo zjištěno v jednání dovolatele naplnění ani objektivní ani subjektivní stránky trestného činu podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť ze spisového materiálu vyplývá pouze to, že v jednom případě zakoupil v prodejně tabák a přinesl Š. několik kartonů cigaret. Nalézací soud nevzal v úvahu, že nebylo vyvráceno tvrzení dovolatele, že byl Š. oficielně požádán, vyhověl mu jako zaměstnanec zaměstnavateli, aby pro jeho příbuzné mu zakoupil těchto několik kartonů. Dovolatel zdůraznil, že nebyl členem žádné organizované skupiny, neměl ani tušení, že by mělo jít o nějakou skupinu, vytvořenou hlavními pachateli, a navíc kromě J. Š. , J. M. , D. P. , M. K. , P. Z. , ostatní spoluobviněné neznal. To ostatně potvrdilo i důkazní řízení provedené před nalézacím soudem, když spoluobviněný K. , J. , F. , L. , Ing. B. , S. , G. ve svých výpovědích o osobě dovolatele vůbec nehovoří. Byli to pouze P. , R. , M. , kteří si jezdili na pilu do Ch. , kde dovolatel pracoval, pro dřevo. Byl to jedině Š. , se kterým dovolatel spolupracoval, nejprve při dřevovýrobě, a poté se v těchto prostorách provádělo skladování dovezených nápojů, cigaret a tabáku, vše ovšem oficiální produkty. Pokud prováděl distribucí do trafik a restaurací, tak s firmou T. Z důkazního řízení je zřejmé, že se neprokázalo, že by o dalších místech, kde se měla páchat trestná činnost, cokoliv věděl. Dovolatel je tak přesvědčen, že skutková zjištění soudů nižších stupňů jsou zatížena extrémním rozporem. Dále je přesvědčen, že Krajský soud a následně i Vrchní soud v Praze učinily svá rozhodnutí na základě takových vlastních skutkových zjištění, a zároveň nepřipustily takové důkazy, kterými mohla být potvrzena jeho obhajoba, a bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav v dané věcí a najisto postaven závěr, zda dovolatel svým jednáním naplnil některou skutkovou podstatu trestného činu, za který byl odsouzen. Velice významnou, leč zcela opomenutou otázkou a naprosto důkazně spolehlivě nedoloženou je údajná výše škody, kterou měl obviněný svou trestnou činností způsobit. V daném případě účastenství ve formě pomoci na majetkovém trestném činu, tak jak má na mysli ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, předpokládá úmysl směřující k účasti na konkrétním úmyslném trestném činu pachatele, přičemž vlastní pomoci by měla předcházet dohoda, třeba i mlčky uzavřená, mezi pachatelem takového trestného činu a jeho pomocníkem. Tedy podle dosavadního důkazního stavu mezi spoluobviněným Š. a dovolatelem. Problém spočívá v tom, že žádná taková dohoda mezi Š. a dovolatelem zde nebyla a její existence zde nebyla zjišťována. Takže podle takovéto situace vlastně neexistuje prokázaný příčinný vztah mezi jednáním dovolatele jako účastníka na trestné činnosti a spáchaným trestným činem hlavního pachatele či pachatelů, směřující k účasti na úmyslném trestném činu.

Stranou pozornosti by nemělo zůstat rozhodnutí obecných soudů o výši trestu. Uložený trest dovolateli není řádně zdůvodněn bez ohledu na to, že kritéria pro konkrétní ukládání trestů jsou uvedena v § 38 a § 39 tr. zákoníku. Co je však naprosto nepřezkoumatelné je to, že dovolatel byl odsouzen pro trestné jednání uvedené pod bodem I. výroků obou rozsudků. V rozsudcích jsou uváděni další spoluobvinění, kteří byli odsouzeni za trestnou činnost pod bodem I., II., III., a byl jim uložen trest ve stejné výměře. Pokud budeme vycházet již z rozsahu trestné činnosti, z možností resocializace, zpětnosti, pak nelze tuto disproporci nijak přezkoumat.

Závěrem tak dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 2 tr. ř. z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí proti nimž bylo podáno dovolání v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí a podle § 2651 odst.1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a tomuto soudu přikázal, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Ve svém přípise ze dne 3. 9. 2012 obviněný J. Š. sdělil, že souhlasí s projednáním svého dovolání v neveřejném zasedání.

Obviněný M. K. ve svém dovolání konkrétně namítal, že soudy obou stupňů v daném případě vzaly za prokázané skutečnosti, které podle jeho názoru umožňují možnost jiného závěru, než ke kterým soudy došly. Jedná se výlučně o otázku určení výše škody vzniklé v důsledku daňového úniku při distribuci nezákonně vyrobených cigaret. Soud při stanovení výše škody vycházel z předpokladu, že veškerý tabák dovezený na konci roku 2003 společností G 2580 z Vietnamu, tj. celkem 16 tun, byl použit k rozvažování do spotřebitelského balení s názvem Aljaška. Tato skutečnost však prokázána není. Uvedená společnost, jak konstatovala soudní znalkyně Mgr. Řeháková, dovezla z Bulharska v srpnu 2004 4.000 kg cigaretového tabáku a v listopadu 2004 z Polska 3.000 kg tohoto tabáku, který v obou případech byl umístěn v daňovém skladu povoleném Celním ředitelstvím Praha a byl použit k výrobě tabáku Aljaška ve spotřebitelském balení po 40 g. Takto bylo prokazatelně spotřebováno 1.762,26 kg tabáku, na který byly zakoupeny od Celního úřadu Kutná Hora tabákové nálepky. V daňovém skladu tak zůstalo 5.399,68 kg cigaretového tabáku. Z toho je zřejmé, že cigaretový tabák Aljaška byl distribuován výhradně z tabáku umístěného v daňovém skladu a k jeho výrobě nebyl použit tabák z Vietnamu. I kdyby uvedený tabák Aljaška byl vyroben z tabáku dovezeného z Vietnamu, což uvádí pouze obviněný P. , bylo by možno z tohoto tabáku, tedy z tabáku dovezeného z Vietnamu, ze kterého spotřební daň i daň z přidané hodnoty byly zaplaceny, použít ještě 14.237,26 kg tabáku. Toto množství tabáku bylo možno použít k výrobě 19 milionů kusů cigaret při uvažované spotřebě 0,75 g tabáku na cigaretu, při potřebě jednoho gramu tabáku pak 14.237.260 ks cigaret. Celkově zajištěno bylo 11.396.305 ks cigaret různých značek, z nichž činí daň celkem 14.424.484 Kč, což je částka, která má představovat daňový únik. Není tak zřejmé, na základě čeho soud dospěl k závěru, že nejméně část zajištěného tabáku pochází ze zdaněného dovozu, ale nelze rozhodnout, jaká část tabáku z Vietnamu byla užita k distribuci spotřebitelského balení, když zajištěné cigarety byly vyráběny výhradně z vietnamského, tedy zdaněného tabáku a balení tabáku Aljaška z tabáku uloženého v daňovém skladu dovezeného z Bulharska a Polska. Pokud k výrobě cigaret i distribuci tabáku Aljaška byl použit výhradně tabák dovezený z Vietnamu, pak lze konstatovat, že veškeré zajištěné cigarety byly vyrobeny ze zdaněného vietnamského tabáku. Nelze tedy souhlasit s tím, že by byla způsobena škoda jednáním obviněným tak, jak je uvedena v napadeném rozsudku. Pokud vyjdeme z toho, že veškeré zajištěné cigarety byly vyrobeny ze zdaněného vietnamského tabáku, pak činí celková daň, tj. spotřební daň a daň z přidané hodnoty, vyměřená a celním úřadem vybraná, částku 9.600.496 Kč. Celková daň u zajištěných cigaret v počtu 11.396.305 ks činí částku spotřební daně a daně z přidané hodnoty ve výši 14.434.484 Kč. Odečteme-li od této hodnoty již zaplacenou daň ve výši přes devět milionů, jak je specifikována výše, pak by škoda ve formě nezaplacené daně činila částku 4.833.988 Kč, tedy jednalo by se ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku nikoliv o škodu velkého rozsahu, ale o škodu značnou, což by mělo znamenat změnu právní kvalifikace posuzovaného jednání v odvolatelově případě.

V závěru dovolání proto obviněný M. K. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 50 T 4/2006, zrušil, a podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ústí nad Labem přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Přípisem ze dne 17. 8. 2012 obviněný M. K. vyjádřil výslovný souhlas s projednáním svého dovolání v neveřejném zasedání.

Obviněný P. Z. ve svém dovolání uplatnil dovolací námitky zakotvené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jmenovaný dovolatel prostřednictvím svého obhájce JUDr. Josefa Monsporta namítal zejména extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z výroku nalézacího i odvolacího soudu. Pokud jde o skutek pod bodem I. výroku o vině rozsudku, tento nemůže být zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, neboť z konstantní judikatury (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 1974, sp. zn. 3 To 2/74, publikované pod č. 53/1974 Sb. rozh. tr., a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 1997, sp. zn. 2 Tzn 80/97, publikovaný pod č. 41/1998-II. Sb. rozh. tr.) se podává, že případná trestněprávní odpovědnost za jednání popsané v bodu I. výroku o vině obou napadených rozsudků mohla být vyvozena pouze pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 251 tr. zákoníku a nikoli pro zločin podle § 240 tr. zákoníku, jak se stalo. Mimo výše uvedené pak skutkem popsaným v bodu I. výroku o vině nalézacího a odvolacího soudu nemohlo dojít ke spáchání dokonaného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku s již způsobenou škodou na daních v úhrnné výši 14.434.484,70 Kč, jak právně uzavřely oba soudy. Z popisu skutku pod bodem I. výroku o vině rozsudků obou soudů a dále z jejich odůvodnění plyne, že z hlediska základu výpočtu daňové škody oba soudy vyšly z cigaret, zajištěných v počtu 3.218.800 ks dne 20. 1. 2005 při kontrole nákladního automobilu řízeného obviněným P. celními orgány a dále zajištěných při prohlídkách bytových a nebytových prostor, užívaných jinými obviněnými, v Ř. v počtu 7 620 ks, v Č. v počtu 760 ks, v P. – S. v počtu 7 862 000 ks, v P. v počtu 931 620 ks, v Č. v počtu 940 ks a v P. v počtu 11 725 ks. Z okolností a místa zajištění uvedených cigaret bez pochybností plyne, že po tvrzené nelegální výrobě cigaret z předtím obstaraných surovin a komponentů ještě nedošlo k jejich prodeji odběrateli, tudíž nevznikla ohledně DPH daňová povinnost na výstupu, resp. povinnost podat k této dani daňové přiznání a uhradit ji. I ohledně spotřební daně se žádný ze soudů nezabýval ve výroku ani odůvodnění rozsudků ze zvláštního právního předpisu okamžikem vzniku povinnosti podat daňové přiznání a spotřební daň zaplatit. Dovolatel má za to, že nepřehledně popsaný skutek si ohledně jeho osoby protiřečí, když na jednu stranu jej řadí do osob, které bez povolení cigarety vyráběly, ale na druhé straně při následném členění původně zvažovaného zločinného spolčení do podskupin ohledně samotné výroby cigaret pojmenovává odlišné osoby organizující a vykonávající tuto činnost a dovolatele řadí k těm, kdo za pomoci konspirace obstarávali komponenty k výrobě a distribuci vyrobených cigaret, když v závěru popisu skutku ohledně distribuce a nelegálního prodeje cigaret vybraným odběratelům již oproti tomu pojmenovává opět jiné osoby než dovolatele. Žádný z napadených rozsudků v popisu skutku ve výroku o vině pod bodem I. neuvádí nic, z čeho by bylo možno odvodit kvalifikační závěr o jeho pachatelství či spolupachatelství k uvedenému zločinu, který soudy učinily.

V další části svého dovolání se obviněný P. Z. zabýval extrémním rozporem mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, obsaženými ohledně jeho osoby v bodech I., II. a III. výroků o vině obou odsuzujících rozsudků. K výrokům o vině pod body II. a III. neexistuje žádný důkaz o tom, že by měl cigarety a obaly neoprávněně opatřovat ochrannými známkami jiného a že by měl padělat tabákové známky a dále s nimi nějak nakládat. Pokud jde o jednání pod bodem I. výroku o vině napadených rozsudků, dovolatel opakovaně poukázal na to, že nalézací (a potažmo odvolací) soud si sám protiřečí v popisu konkrétního jednání jeho osoby, kdy na jedné straně tvrdí jeho účast přímo na výrobě cigaret, ale posléze od toho ustupuje, když označuje v tomto směru osoby jiné, v určité části popisu

skutku je označen jako distributor cigaret, v závěru jsou to pak již opět jiní. Z důkazů, z kterých soudy vycházely, je zcela evidentní, že žádný neumožňuje učinit závěr o jeho zapojení přímo do výroby cigaret. Pokud jde o jeho účast na distribuci cigaret v relevantní odsuzující části jednání, nejen důkazy, ale i sám další popis skutku toto vyvrací, neboť sám výslovně uvádí jména těch, kteří ve dnech 20. 1. 2005 a 8. 3. 2005 distribuovali či se o to pokoušeli bez spojení s ním, a zbytek nemohl dovolatel ani jiný distribuovat, neboť byl zajištěn uskladněný. Není žádným důkazem zachyceno, že by měl dovolatel osobně nakládat, vykládat či uskladňovat zboží. Navíc je patrné z provedených důkazů a také nalézací soud to akceptoval, že část činnosti společností TONAFO, s. r. o., a G 2580, s. r. o., na úseku obchodu s tabákovými výrobky byla legální a nelze tedy jednoznačně rozlišit, jakého zboží se jeho případný doprovod nad rámec vlastní odsouzené věci, kde žádný nebyl, týkal. K nalézacím soudem zvýrazněným několika odposlechům, pod kterými vidí domlouvání „pracovní“ schůzky pod záminkou sportu, poukázal na výpovědi více spoluobviněných, které potvrzují reálné společné sportovní aktivity. Konečně pokud jde o nalezené listiny u něj i v sídle společnosti TONAFO, s. r. o., s krycími názvy pro jednotlivé objekty a automobily, lze připustit rutinu plynoucí z dřívějšího i dalšího zaměstnání, když ani není zřejmé, zda s touto iniciativou přišel obviněný P. jako bývalý policista či dovolatel jako bývalý pracovník BIS.

V závěru proto obviněný P. Z. navrhl, aby Nejvyšší soud oba napadené rozsudky zrušil a aby vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Z těchto důvodů rovněž navrhl, aby bylo rozhodnuto o odkladu výkonu trestu do doby rozhodnutí o dovolání samotném. Přípisem ze dne 14. 9. 2012 dovolatel vyjádřil souhlas s projednáním jeho dovolání v neveřejném zasedání.

Ve svém druhém dovolání, které obviněný P. Z. podal prostřednictvím obhájkyně Mgr. Marie Klinerové, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr. ř., dovolatel namítal, že svým jednáním, jak je popsáno ve výroku rozsudku odvolacího soudu pod označením I., nespáchal a ani nemohl spáchat zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku. Jak vyplývá z výroku I. napadeného rozsudku soudu druhého stupně, odsouzený nebyl subjektem, který by se vůbec mohl na zkrácení daně byť jen podílet. Odsouzený pracoval jako ostraha při transportu zboží, o jehož původu či výrobě neměl žádné informace a na jehož výrobě a distribuci se nijak nepodílel. Odsouzený nikdy neměl povinnost žádnou daň odvádět, podávat daňové přiznání, nebyl subjektem daně, jejíž zkrácení je mu kladeno za vinu. Nikdy se nepodílel na výrobě, distribuci, prodeji či jiné činnosti, která podléhá povolení celního úřadu, ani na činnosti, která podléhá rozhodnutí příslušného živnostenského úřadu v souvislosti s výrobou, shromažďováním a distribucí tabáku či komponentů pro výrobu cigaret. Ze všech učiněných skutkových zjištění v rámci trestního řízení nelze v žádném případě dovodit daňovou ani trestní odpovědnost pachatele za jednání, v němž soud spatřuje spáchání uvedeného trestného činu odsouzeným. U spáchání trestného činu zkrácení daně ve smyslu ustanovení § 240 tr. zákoníku je navíc třeba prokázat přímý úmysl pachatele. V průběhu celého trestního řízení nebyl předložen jediný důkaz, který by dokazoval přímý úmysl odsouzeného spáchat uvedený trestný čin, naopak podle názoru odsouzeného v řízení vyšla najevo celá řada skutečností a indicií, které jeho přímý úmysl ke spáchání tohoto trestného činu vylučují. Proti odsouzenému nebyl předložen žádný konkrétní důkaz, který by ho usvědčoval ze spáchání, resp. z dokonání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku.

Odsouzený je přesvědčen, že svým jednáním, jak je popsáno ve výroku rozsudku odvolacího soudu pod označením II., nespáchal a ani nemohl spáchat trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákona, dílem dokonaným a dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zákona spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona, pro který byl rozsudkem soudu druhého stupně uznán vinným. Z výroku pod bodem II. napadeného rozsudku není vůbec zřejmé, jakým jednáním by se odsouzený mohl uvedeného trestného činu dopustit. V rámci trestního řízení nebyl předložen jediný

důkaz, který by odsouzeného usvědčoval, byť jen z pokusu o nelegální výrobu cigaret, nebylo zaznamenáno a popsáno žádné jednání, kterým by se odsouzený podílel na označování cigaret či jejich obalů ochrannými známkami. Pokud se týká spolupachatelství, pak ve výroku pod bodem II. napadeného rozhodnutí zcela absentuje konkretizace formy účastenství odsouzeného a není zřejmá ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jde-li o trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zákona, z popisu skutku musí být ve vztahu k úmyslnému zavinění zřejmé, že obviněný věděl o neoprávněném označení výrobků nebo služeb, které dovezl, vyvezl nebo uvedl do oběhu, a že byl alespoň srozuměn s neoprávněným zásahem do práv vlastníka dotčené ochranné známky. V popisu skutku, tak jak je uveden ve výroku II. napadeného rozhodnutí chybí, byť jen obecný, odkaz na ustanovení § 8 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů. Nebylo prokázáno a obžalobou nebylo ani tvrzeno, že by odsouzený byl majitelem předmětného, ochrannými známkami opatřeného, zboží, že by zajišťoval odběr a distribuci tohoto zboží, že by byl v jakémkoliv smluvním vztahu s lokalitami, kde se toto zboží mělo nacházet, přičemž všechna tato skutková zjištění jsou rozhodující pro posouzení, zda došlo, případně zda vůbec mohlo dojít k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty předmětného trestného činu.

Konečně i v případě výroku pod bodem III. napadeného rozsudku, je odsouzený přesvědčen, že svým jednáním, jak je v tomto výroku rozsudku odvolacího soudu uvedeno, nespáchal a ani nemohl spáchat trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákona, dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 8 odst 1 tr. zákona spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona, pro který by rozsudkem soudu druhého stupně uznán vinným. Z výroku III. napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, kdo a jakým konkrétním jednáním se měl uvedeného trestného činu dopustit, zcela absentuje popis formy účastenství. Není zřejmé jaké konkrétní porušení, zejména jakých předpisů, jejichž porušení toto ustanovení trestního zákona sankcionuje, bylo způsobeno. Není zřejmé, jaké nálepky byly padělány a pozměněny, zda tyto nálepky podléhají ochraně atd. Absolutně absentuje, a to nejen ve výroku pod bodem III., ale v celém napadeném rozsudku, jakým jednáním by odsouzený vůbec mohl, s ohledem na provedená skutková zjištění, naplnit skutkovou podstatu uvedeného trestného činu. Vzhledem k tomu, že se jedná o trestný čin úmyslný, není vůbec zřejmé, v čem je spatřován a prokázán úmysl odsouzeného, a tedy naplnění zákonných znaků skutkové podstaty uvedeného trestného činu, přičemž toto není v popisu skutku ani naznačeno.

Pokud se týká dovolacího důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., obviněný poukazuje na výrok o peněžitém trestu, který je podle jeho názoru neurčitý a tím i neúplný. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku mu byl napadeným rozsudkem mimo jiné uložen i peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč. Nebylo stanoveno, kdy je peněžitý trest splatný a jakým způsobem ho má odsouzený platit. Platební výzvou soudu prvního stupně ze dne 3. 7. 2012 byl odsouzený vyzván, aby do 15 dnů od doručení zmíněné výzvy uhradil na určený účet či v hotovosti v pokladně Krajského soudu v Ústí nad Labem jednorázově částku 150.000 Kč. Zmíněná platební výzva navíc odkazovala na rozsudek soudu prvního stupně, který však byl napadeným rozsudkem odvolacího soudu v odsuzující části zrušen a nahrazen právě napadeným rozsudkem soudu odvolacího. Z tohoto důvodu odsouzený považuje výzvu i z formálního hlediska za vadnou. Odsouzený je přesvědčen, že výrok o uložení peněžitého trestu je neúplný, neboť je neurčitý, lze ho vykládat různými způsoby, což konečně vyplývá i z citované platební výzvy. Závěrem odsouzený uvádí, že uložený peněžitý trest je podle jeho názoru v rozporu i s ustálenou praxí pro jeho ukládání, když smyslem tohoto druhu trestu nemá být uložená povinnost, z níž vznikne pohledávka zjevně nedobytná. Odsouzený je nemajetný, není schopen splácet uložený trest v denních dávkách po 500 Kč, proto žádal soud o možnost hradit uložený trest ve splátkách po 1.000 Kč měsíčně. Uhradit peněžitý trest v částce 150.000 Kč jednorázově je zcela nad jeho možnosti. Soud prvního stupně ani soud odvolací majetkovou situaci

odsouzeného nijak nezkoumaly a vyšly pouze ze spekulace, že odsouzený získal svou činností majetkový prospěch. I tato skutečnost je podle názoru odsouzeného v rozporu s trestním řádem a s účelem tohoto druhu trestu.

V závěru tohoto dovolání obviněný P. Z. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a ve smyslu ustanovení § 265m odst. 1 tr. ř. vydal rozsudek, kterým se obviněný P. Z. podle § 226 písm. b) tr. ř. zprošťuje obžaloby pro skutky popsané v napadeném rozsudku odvolacího soudu pod označením I. II. a III.; případně aby Nejvyšší soud po zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu ve smyslu § 2651 odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že věc přikazuje Vrchnímu soudu v Praze, aby jí v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, případně aby rozhodl tak, že věc přikazuje po zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu Krajskému soudu v Ústí nad Labem, jako soudu prvního stupně, aby jí v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Ve svém přípise ze dne 13. 9. 2012 sdělil, že souhlasí s projednáním svého dovolání v neveřejném zasedání.

Obviněný D. P. uplatnil dovolací důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Obviněný konkrétně namítal, že skutek tak, jak je v napadeném rozsudku vymezen, ve vztahu k jeho osobě nenaplňuje znaky trestného činu podle § 240 tr. zákoníku, ani trestného činu jiného, a právní závěr o jeho vině jakýmkoliv trestným činem ani neumožňuje. Napadený rozsudek neobsahuje jediný skutkový závěr o konkrétním jednání obviněného P. , jež by mohlo být předmětem odpovídajícího právního posouzení, a to ve výrokové části, ani v odůvodnění. Zařazení jeho osoby mezi spoluobviněné je textem napadeného rozsudku, předcházejícího rozsudku soudu prvního stupně, jakož i provedeným dokazováním, odůvodněno stejně málo (resp. vůbec), jako by bylo odůvodněno zařazení jakékoliv jiné, zcela libovolné osoby, která hlavní pachatele znala, či s nimi byla alespoň v minimálním kontaktu. Konkrétní individuální podíl obviněného P. na rozhodované trestné činnosti je z napadeného rozsudku zcela nezjistitelný, což absolutně vylučuje adekvátní právní posouzení takového případného podílu v tom směru, zda vůbec naplňuje znaky některé ze zákonem postihovaných forem trestné součinnosti v nejširším smyslu, a pokud ano, jaké, nemluvě o posouzení obligatorních znaků skutkové podstaty samotného trestného činu.

V úvodní, obecné části skutkové věty, je uvedené „kolektivní“ vyjádření, nerozlišující konkrétní podíl jednotlivých spoluobviněných, jistě přípustné, ovšem za klíčového předpokladu, a to že další skutkový popis, týkající se již konkrétních osob, takové „společné shrnutí“ bezezbytku odůvodní v tom směru, že bylo skutečně na místě každou konkrétní osobu začlenit do úvodního výčtu 13 tvrzených spolupachatelů popisované činnosti. V případě obviněného P. tomu tak však není. Ve vztahu k jeho osobě je napadený rozsudek zcela nekonkrétní. Jeho skutková věta je ve vztahu k obviněnému zcela nedostatečná a nepřezkoumatelná. Jméno obviněného D. P. je ve skutkové větě dále zmíněno již jen dvakrát, přičemž ani v jednom z těchto případů nejde o konkrétní popis individuálního jednání obviněného, za něž by mohl být souzen a odsouzen. Lze shrnout, že ve skutkové větě napadeného rozsudku není uvedeno jediné individuální jednání obviněného P. , které by se mohlo stát předmětem úvah o vině jakýmkoliv trestným činem. Nelze přitom pochybovat o tom, že výhradně za své vlastní jednání může obviněný v trestněprávním smyslu případně odpovídat. Odůvodnění napadeného rozsudku vady jeho skutkové věty neodstraňuje, a ani se o to nepokouší. Ve vztahu k otázce viny obviněného P. – přes značný rozsah odvolací argumentace – v něm nalezneme pouhé dvě věty. Závěr o vině obviněného P. je v napadeném rozsudku, stejně jako v předchozím odsuzujícím rozsudku soudu prvního stupně, při neskrývané absenci konkrétních skutkových zjištění, která by je mohla relevantně odůvodňovat, založen výhradně na nepřijatelné hypotéze, která v nich není ani vyslovena a lze ji jen „číst mezi řádky“, že pokud byl obviněný P. s některými z obviněných v prokazatelném kontaktu (a to i v oblasti obchodu s cigaretami), nutně se musel podílet i na jejich (tvrzené) trestné činnosti. Po stránce důkazní soudy obou stupňů ve vztahu k obviněnému P. – při absenci jakýchkoliv přímých důkazů – pracovaly prakticky pouze se spekulativním hodnocením

opatřených odposlechů, aniž by z nich však dovozovaly jakákoliv konkrétní a relevantní skutková zjištění. Pokud ve vztahu k obviněnému P. v řízení existovaly alespoň náznaky, spekulace či podezření, nikdy se co do předmětu netýkaly „nelegálních“ cigaret, nýbrž vždy pouze tabáku, a to navíc pouze tabáku uskladněného ve V. Ten však po provedení dokazování nakonec vůbec nebyl soudem zahrnut mezi tabák určený ke kouření a soud od něj při rozhodování logicky zcela odhlédl. V tomto směru je dále klíčové, že pokud jde o veškerý zajištěný tabák, nalézací soud s ním nakonec po zohlednění všech zjištěných pochybností souladu se zásadou in dubio pro reo vůbec nepočítal jako se zdanitelnou věcí a jako trestněprávně relevantní jej nevyhodnotil, což se projevilo tím, že jej výslovně nepoužil při výpočtu škody atd. Za těchto okolností je nejasné, z jakého důvodu údaje o zajištěném tabáku zůstaly nadále ve skutkové větě použité v obou rozsudcích.

Soudy obou stupňů po stránce skutkové zjistily existenci řádně zdaněného tabáku a současně konstatovaly, že se nepodařilo zjistit původ tabáku zajištěného, ani tabáku v zajištěných cigaretách. Nebylo tedy zjištěno nic, co by při následném posouzení vylučovalo, že všechno zajištěné zboží obsahuje pouze řádně zdaněný tabák dovezený z Vietnamu. Soudy obou stupňů však zcela nelogicky použily uvedenou úvahu – která pochopitelně vylučuje naplnění znaků daňového deliktu – pouze ve vztahu k zajištěnému tabáku, nikoliv však již k zajištěným cigaretám, a to přesto, že i po odečtení množství připadajícího na zajištěný tabák určený ke kouření (12,5 tuny) vykazuje zdaněný tabák obrovský zůstatek. Je-li množství zajištěného tabáku 12,5 tuny, množství řádně zdaněného tabáku 16 tun a množství případného použití takového zdaněného tabáku pro jiný účel nezjistitelné (takže nelze z 16 tun cokoliv odečítat), je naprosto nejasné, proč by z takového faktu mělo vyplývat jen to, že „přinejmenším část“ zajištěného tabáku může pocházet z řádně zdaněného tabáku. Již z prostého matematického výpočtu je zřejmé, že z něj může pocházet veškerý zajištěný tabák. A nejen to – ze zbytku zcela reálně mohly být vyrobeny zajištěné cigarety. Neexistuje žádné relevantní skutkové zjištění, z něhož by vyplýval opak.

Už při pohledu na dataci skutku (rok 2004 – 2005) je zřejmý rozpor s aplikací zákona č. 235/2004 Sb., tedy nového zákona o dani z přidané hodnoty, který nabyl účinnosti až 1. 5. 2004 (z části až 1. 1. 2005), tedy zjevně až v průběhu posuzovaného období. Již to je zásadní vadou právního posouzení, pro niž napadený rozsudek nemůže obstát.

Obviněnému P. byl napadeným rozsudkem za jeho údajný, blíže nespecifikovaný podíl na projednávané trestné činnosti uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let a peněžitý trest 150.000 Kč. Takový trest byl ukládán jako trest souhrnný ve vztahu k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, sp. zn. 41 T 7/2005, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 6. 2006, sp. zn. 3 To 49/2006, jímž byl obviněnému uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 35 měsíců se zkušební dobou 5 roků. Obviněný je přesvědčen, že i za těchto okolností je trest uložený mu napadeným rozsudkem natolik nepřiměřený, že se dostává do hrubého rozporu s jeho ústavně garantovanými právy, a to s odkazem na nepřiměřenou délku trestního řízení, velké úseky nečinnosti příslušných orgánů a velký časový odstup od projednávaných skutků.

Obviněný D. P. proto v závěru svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, jakož i předcházející rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2010, č. j. 50 T 4/2006-1899, podle § 265k odst. 1 tr. ř. ve vztahu k jeho osobě zrušil a aby Krajskému soudu v Ústí nad Labem podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Dovolatel rovněž navrhl, aby Nejvyšší soud rozhodl o přerušení výkonu napadeného rozsudku podle § 265o odst. 1 tr. ř. Ve svém přípise datovaném 4. 3. 2014 obviněnD. P. sdělil, že souhlasí s projednáním svého dovolání v neveřejném zasedání.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, jíž byla doručena dovolání obviněných ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k nim vyjádřila celkem ve třech přípisech.

Státní zástupkyně se ve svém vyjádření datovaném 6. 11. 2012 zabývala dovoláními obviněných J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , J. M. , J. Š. , M. K. a P. Z.

K námitkám ohledně nesprávnosti právního posouzení skutku pod bodem I. výroku o vině, kdy dovolatelé zpochybňovali validitu skutkového podkladu výroku o vině a dále poukázali na takovou míru nesprávnosti opatřených skutkových zjištění, která byla způsobena jejich extrémním rozporem s výsledky provedeného dokazování, státní zástupkyně uvedla, že je třeba poukázat na léty ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, jakož i Ústavního soudu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 3 Tdo 841/2006, dále srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 7 Tdo 456/2007, rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 412/02, II. ÚS 651/02, III. ÚS 282/03, III. ÚS 578/04) s konstatováním, že případný zásah do skutkových zjištění je obecně možné připustit v určitém rozsahu i v rámci řízení o dovolání, avšak pouze tehdy, existuje-li extrémní nesoulad mezi učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a provedenými důkazy na straně druhé. Takový rozpor pak spočívá zejména v tom, že skutková zjištění soudů nevyplývají z výsledků provedeného dokazování ani při žádném z logicky akceptovatelných způsobů jejich vyhodnocení, popř. kdy jsou dokonce pravým opakem důkazů, kterými měly být po stránce objektivizace taková skutková zjištění podložena. Z obsahu dostupného spisového materiálu, který se k posuzovanému případu vztahuje, rozhodně nelze dovodit extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními Krajského soudu v Ústí nad Labem a Vrchního soudu v Praze a jejich právním posouzením na straně jedné a jejich důkazním podkladem na straně druhé. Nelze se tak postavit na stanovisko, že by soudy při uvedeném postupu vybočily z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. a zejména že by se dopustily deformace vypovídací hodnoty provedených důkazů. V konkrétnostech pak lze plně odkázat na odpovídající pasáže odůvodnění jejich rozhodnutí (viz č. l. 125 – 146 prvostupňového rozsudku a na č. l. 65 – 66 rozsudku odvolacího soudu). Z jejich obsahu je zřejmé, že soudy svůj hodnotící postup vysvětlily zcela jasně a srozumitelně v souladu s pravidly ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a tedy postupovaly způsobem, který se odrazil ve správnosti těch skutkových zjištění, na jejichž podkladě byli nejen dovolatelé J. K. a J. Š. , ale i jejich zbývající spoluobvinění pod bodem I. výroku o vině, uznáni vinnými tam přisouzeným daňovým deliktem. Správnost tam přijatých skutkových zjištění, ke kterým soudy dospěly při plném respektu k zákonným podmínkám aplikace zásady volného hodnocení důkazů, vychází z logického a ničím nepřerušeného řetězce důkazů vzájemně se doplňujících a spolehlivě prokazujících rozhodné skutkové okolnosti k povaze stíhané daňové trestné činnosti a tím i ke způsobu zapojení všech spoluobviněných při její postupné realizaci. Takový závěr se zákonitě vztahuje i na oba posledně jmenované dovolatele, především však na dovolatele J. Š. , který se při svém vlastním přístupu k výsledkům provedeného dokazování pouze omezuje na zpochybnění jeho dílčí vypovídací hodnoty a zcela opomíjí její zohlednění ve vzájemných souvislostech a tedy v kontextu s celou řadou důkazů dalších tak, jak jsou zejména ze strany nalézacího soudu podrobně rozvedeny. Při zpochybnění přisouzeného rozsahu svého zapojení do výše popsané podstaty společného trestného jednání skupiny obviněných je třeba dále v této souvislosti konstatovat, že nejen dovolatel J. Š. , ale též dovolatelé R. P. a P. Z. zjevně přehlížejí, že se na projednávané trestné činnosti podíleli za podmínek § 23 tr. zákoníku ve spolupachatelském postavení a tedy při naplňování společného trestného záměru všech spoluobviněných. Jejich dílčí jednání se tak stalo objektivně a subjektivně složkou přisouzeného skutkového děje tak, jak je patrno z ustáleného judikatorního výkladu podmínek spolupachatelské formy trestné součinnosti (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 7 Tz 166/2000). V uvedeném směru ostatně lze plně odkázat na ty pasáže odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, ve kterých se podrobně zabývá posouzením povahy trestné součinnosti každého z obviněných právě na pozadí skutkového rámce jednání těch zbývajících (od č. l. 125 a násl.).

Dovolatel P. Z. dále v této souvislosti vytýká odvolacímu soudu, že se na straně jedné nepřiklonil k prvostupňovému právnímu závěru, že přisouzený daňový delikt ad I. byl spáchán ve formě účasti na zločinném spolčení podle § 163a trestní zákona, resp. podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku a ve

vyhodnocení formy trestné součinnosti toliko za podmínek § 23 tr. zákoníku o spolupachatelství se na straně druhé opřel o ta skutková zjištění, ze kterých v prve uvedeném směru vycházel soud nalézací. Za stavu, že takovým způsobem nemohl zpochybnit právní kvalifikaci, která byla na odvolací úrovni vypuštěna, a současně nenamítl, že by takto poukázaná skutková zjištění, ke kterým v uvedeném směru dospěl soud prvého stupně, nepostačovala pro dovození právního závěru o splněných podmínkách (aktuálně přisouzené) spolupachatelské formy trestné součinnosti, nelze takovou výhradu (která navíc a ve smyslu § 265a odst. 4 tr. ř. nepřípustně míří pouze proti důvodům rozhodnutí) považovat za způsobilý předmět dovolacího přezkumu. Proto lze jen nad uvedený rámec dovolacího řízení poukázat na blíže rozvedené důvody takového postupu odvolacího soudu (č. l. 66 – 68 jeho rozsudku) s tím, že tam zdůrazněný způsob naplňování společného trestného záměru na způsobení daňového úniku při výrobě a distribuci tabákových výrobků, použitý modus operandi včetně konspiračních metod a technických prostředků, ztěžujících odhalení a tím i potrestání takto páchané trestné činnosti, nejen postačovaly, ale ve více než vrchovaté míře potvrzovaly minimálně spolupachatelskou formu trestné součinnosti všech obviněných. V této souvislosti nemůže obstát námitka dovolatele J. Š. , že by se přisouzené trestné činnosti mohl dopustit toliko v postavení účastníka za podmínek § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku o pomoci, jestliže nebyla prokázána dohoda mezi ním a spoluobviněným Š. o zajištění odbytu nelegálně vyrobeného zboží. Taková námitka však nebyla uplatněna při respektu k opatřeným skutkovým zjištěním, jestliže se podle nich jmenovaný dovolatel podílel na způsobení daňového úniku při (dohodou podmíněném) zajišťování distribuce nelegálně vyrobených tabákových výrobků do volného daňového oběhu jak na území České republiky, tak i na území dalších států Evropské unie. Pro tento účel a také v souladu se svým způsobem (dohodnutého) zaúkolování v rámci těsně spolupracující skupiny obviněných obstarával cigaretové kartony různých značek, jakož i vyvíjel další trestnou součinnost tak jak je vyhodnocena na č. l. 144 zdola až 145 shora rozsudku nalézacího soudu. Nepochybně se tak stal významným článkem řetězu na cestě k přímému dokonání daňového trestného činu. Proto lze pouze nad rámec dovolacího řízení konstatovat, že o účastenství, kterým by zbývajícím obviněným spolupachatelům toliko přispíval k tomu, že došlo k naplnění zákonných znaků přisouzené skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, tak v daném případě rozhodně nešlo.

Ze skutkového podkladu výroku o vině ad I. vybočil také dovolatel J. K. , který oběma soudům vytknul, že se jim nepodařilo oddělit jeho legální činnost jednatele TONAFO, s. r. o., a dále i jednatele, popř. prokuristy obchodní společnosti G 2580, s. r. o., vykonávanou v rámci předmětu jejich činnosti zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků, od jeho tvrzené trestné činnosti. V souvislosti s uplatněním takové námitky totiž přehlédl, že se popis přisouzeného skutkového děje týká právě způsobu, jakým propojil svoje legální podnikání v rámci jím zastupovaných obchodních společností TONAFO, s. r. o., a G 2580, s. r. o., s nelegální výrobou a distribucí cigaret a kterým se od výkonu podnikatelské činnosti, pohybující se v zákonných mezích a tedy i v mezích plnění zákonné povinnosti těchto daňových subjektů, výrazně odlišuje. Jeho judikatorní odkazy (rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 7 Tdo 503/2010 a dále pod sp. zn. 7 Tdo 503/2010) se tak na daný případ nevztahují.

Způsobilosti založit kvalifikovaný předmět dovolacího přezkumu se dále vymyká ten okruh použité dovolací argumentace převážné většiny dovolatelů (viz dovolatelé J. K. , J. Š. , R. P. , J. Š. , M. K. , D. P. a J. M.), který se týká otázky určení škodlivého následku zločinu zkrácení daně a tím i z uvedeného hlediska rozhodného množství a výsledné hodnoty nelegálně vyrobené a následně i bez jakéhokoliv daňového zatížení obchodované komodity. V uvedeném směru dokonce nenastaly ani výše připomenuté judikované podmínky výjimečného zásahu do skutkových zjištění za stavu, že pro svoji logiku a přesvědčivost se mohly hodnotící úvahy nalézacího soudu stát podkladem těch rozhodných skutkových zjištění o naplnění kvalifikačního znaku škody velkého rozsahu ve smyslu § 240 odst. 3 tr. zákoníku, ze kterých vycházel i soud odvolací. Jak totiž vyplývá z odpovídající pasáže odůvodnění prvostupňového odsuzujícího rozsudku (č. l. 154 – 156), nalézací soud naprosto

srozumitelným a plně akceptovatelným způsobem vysvětlil důvody, které jej za použití zásady in dubio pro reo vedly k určení reálného daňového úniku pouze na podkladě zajištěného množství cigaret, nelegálně vyrobených z tabáku neznámého původu, který neprošel řádným zdaňovacím procesem a ze kterého byly vzaty representativní vzorky a ze strany znalce z oboru tabák Ing. Jiřího Pěkného podrobeny hodnocení podle kritéria předmětu spotřební daně z tabákových výrobků (§ 101 zákona č. 353/2003 Sb.), na jehož výsledky navázala znalkyně z oboru ekonomie, odvětví účetnictví Mgr. Jana Řeháková v doplnění svého znaleckého posudku, když (vedle již vyčísleného úniku na dani z přidané hodnoty) přizpůsobila svoje původní znalecké výstupy při určení rozsahu způsobeného škodlivého následku na spotřební dani. Na zbývající námitky dovolatele J. K. proti výpočtu výše nesplněné daňové povinnosti podle obou shora citovaných daňových zákonů je třeba nahlížet jako na skutkovou polemiku se způsobem, jakým soudy obou stupňů vyhodnotily odborné postupy a výstupy znalkyně z oboru ekonomie, odvětví účetnictví Mgr. Jany Řehákové.

Nesprávný způsob aplikace hmotně právní normy, resp. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, napadá dovolatel J. K. s odkazem na závěry judikatorního rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 130/2010 prostřednictvím právní námitky, že při chybějícím uskutečnění zdanitelného plnění nebyla splněna podmínka vzniku daňové povinnosti ve smyslu § 21 odst. 1 cit. zákona. Pokud však po stránce skutkové v uvedeném směru poukázal na pouhý převoz a skladování nelegálně vyrobených cigaret, pak přehlédl, že přisouzený skutkový děj obsahuje i takovou okolnost nakládání s nelegálně vyrobenými cigaretami, jakým byla jejich další distribuce ke konečné spotřebě vybraným odběratelům, a to ve spojení s inkasem tomu odpovídající úplaty ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) cit. zákona, a tedy uvedené zákonné podmínky vzniku povinnosti daňového subjektu přiznat a uhradit daň z přidané hodnoty na výstupu. Ani způsob aplikace další hmotně právní normy, a to zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, nelze kvalifikovaně zpochybnit za stavu, že podle opatřených skutkových zjištění vystupoval v uvedeném směru namítající dovolatel J. K. v postavení prokuristy obchodní společnosti G 2580, s. r. o., a tedy za podmínek § 14 obchodního zákoníku byl zmocněn k provozování obou jejích daňových skladů jednak v Ch. a dále v Železniční stanici P. – M. n. Jeho povinnost přiznat daň ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) označeného zákona o spotřebních daních tak nadevší pochybnost dána byla. Dovolatelovo postavení statutárního zástupce daňového poplatníka však na straně druhé postrádá jakoukoliv právní relevanci z hlediska jeho trestní odpovědnosti za trestný čin podle § 240 tr. zákoníku, která není podmíněna žádným specifickým vztahem pachatele k povinnému daňovému subjektu.

Pod bodem II. výroku o vině byl nejen namítající dovolatel P. Z. uznán vinným trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona, kterého se dopustil v tam uvedeném rozsahu jeho dokonání. Rozhodným skutkovým okolnostem jeho společného jednání s obviněnými J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. a V. R. odpovídá i věta právní, podle které (společně s nimi) uvedl do oběhu výrobky nebo služby neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému nebo známkou s ní snadno zaměnitelnou a pro dosažení hospodářského prospěchu neoprávněně používal obchodní jméno nebo jakékoliv označení s ním zaměnitelné, jakož i ta její část, která se týká dílčího rozsahu trestného jednání ukončeného ve stadiu pokusu. Pokud ve vztahu k této části výroku o vině dovolatel P. Z. namítl, že mu není zřejmé, jakým způsobem se mohl tohoto trestného činu dopustit, jestliže mu v popisu skutkového děje, jakož i v odůvodnění odsuzujícího rozsudku absentují jeho trestné aktivity, pak mu rozhodně nelze přisvědčit. Jak je z popisu tam přisouzených skutkových okolností ad II. zřejmé, jsou dovoditelné v návaznosti na stěžejní část výroku o vině ad I. daňovým deliktem, jehož podstata byla v zájmu zajištění potřebné dějové kontinuity zrekapitulována tak, že se strojní výrobou tabákových výrobků, realizovanou bez souhlasu příslušných celních orgánů a s jejím uváděním do volného daňového oběhu České republiky přímo souviselo úmyslné jednání, které za takto uzpůsobených daňových podmínek usnadňovalo distribuci a prodej nelegálně vyrobeného zboží cestou svévolného zásahu do práv na trhu již zavedených

držitelů ochranných známek, při kterém bylo zboží bez jejich souhlasu označováno jejich ochrannými známkami a následně i baleno do obalů s natištěni obchodními značkami takto poškozených subjektů. Jestliže byl dovolatel P. Z. v rámci celé skupiny odsouzených uznán vinným, že se ve společném trestném záměru na usnadnění distribuce nelegálně vyrobených tabákových výrobků dopouštěl uvedených způsobů zásahu do chráněných práv poškozených účastníků hospodářské soutěže, pak z tomu odpovídající části odůvodnění prvostupňového odsuzujícího rozsudku na č. l. 158 zdola (na odvolací úrovni plně aprobované) vyplynulo v návaznosti na popis skutku ad I., že se společně s obviněnými K. , R. a G. podílel na zajištění jak odvozu takto neoprávněně označených cigaret ze skladů, tak i na tomu předcházejícím zpracování tabáku a jeho komponent. Proto právě s poukazem na jím akcentované judikatorní rozhodnutí (usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 5 Tdo 1524/2010) není důvodu k pochybám, zda výrok o jeho vině ad II. vyhovuje tam zdůrazněným požadavkům ve vztahu k úmyslnému zavinění, kdy „musí být z popisu skutku zřejmé, že obviněný věděl o neoprávněném označení výrobků nebo služeb, které dovezl, vyvezl nebo uvedl do oběhu a že byl alespoň srozuměn s neoprávněným zásahem do práv vlastníka ochranné známky“. Za takového stavu naplnění úmyslné formy jeho zavinění je třeba považovat za nepřípadný jeho další judikatorní odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 328/2012 (přeprava zboží neoprávněně označeného ochrannými známkami světových značek bez přepravcova prokazatelného povědomí o takovém stavu věci). Správnost přisouzeného závěru o úmyslné formě zavinění nelze zvrátit ani s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 938/2011, akcentující další v dovolatelově případě chybějící indicii jeho smluvního vztahu s lokalitami, kam mělo být neoprávněně označené zboží distribuováno. V uvedeném směru jmenovaný dovolatel totiž opět přehlíží, že byl uznán vinným jednáním ve spolupachatelské trestné součinnosti v rámci skupiny osob, z níž se po jejich vzájemné dohodě ve statutárním postavení za dodavatelské obchodní společnosti TONAFO, s. r. o., a G 2580, s. r. o., presentovali dovolatelé J. K. a J. Š. Žádnou míru opodstatněnosti nelze dále přiznat té jeho výhradě, kdy v popisu skutku k téže části výroku o vině postrádá byť jen obecný odkaz na ustanovení § 8 zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách ve znění pozdějších předpisů a v této souvislosti poukazuje na skutkovou podstatu trestného činu podle § 150 trestní zákona jako na normu s blanketní dispozicí. Dostatečný způsob konkretizace způsobu zásahu do předmětu známkoprávní ochrany totiž vyplývá již ze samotné výše konstatované podstaty přisouzeného jednání, která nenechává na pochybách, že dopadá na porušení ustanovení § 8 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. Je tedy zřejmé, že odkazovací forma přisouzené skutkové podstaty trestného činu byla po stránce věcné naplněna takovým významovým obsahem, který rozhodně nelze označit za nepřesný a zmatečný, jak hodnotí dovolatel.

Pokud se týká bodu III., jestliže ve vztahu k této části výroku o vině další související daňovou trestnou činností – trestným činem padělání a pozměnění nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona poukázal dovolatel P. Z. zejména na nedostatek svého zavinění, pak výše uvedená pasáž k části výroku o jeho vině ad II., přiměřeně platí i na tento případ.

Ve vztahu k poslední části výroku o vině ad IV., jíž byl pouze dovolatel J. M. uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 trestního zákona, státní zástupkyně uvedla, že mimo přisouzenou větu právní, jakož i její skutkový podklad leží jeho argument, že mu nebylo prokázáno, že by pušku použil, upravoval, opatřil náboji nebo jinak poul ke skutečnému ozbrojení své osoby. Naproti tomu se rozhodného skutkového děje již přidržuje, pokud uvádí, že mu bylo prokázáno úmyslné přechovávání zbraně a to i přesto, že v namítaném směru v duchu poskytované zákonné ochrany ve speciálním právním režimu zákona č. 119/2002 Sb., pouhým nedopatřením neupřesnil, že nedovolené přechovávání se týkalo zbraně střelné, neboť se v navazujícím textu již zabývá otázkou její střelbyschopnosti. Přitom na straně druhé přehlíží, že ve smyslu přisouzené věty právní při tam zakotveném zákazu přechovávání střelných zbraní není řešen aktuální stav jejich použitelnosti k určenému účelu a že namítaný nedostatek jeho úmyslu přechovávat střelbyschopnou

zbraň tak není z hlediska naplnění subjektivní stránky trestného činu podle § 185 odst. 1 trestního zákona právně relevantní skutečností. Na straně druhé tak z hlediska materiálního znaku trestnosti argumentuje věcně správně, pokud poukazuje na stáří a vzhled zbraně, které mu bránily v důvodné úvaze o její střelbyschopnosti a pokud dále zdůrazňuje nedostatek společenské nebezpečnosti svého jednání za stavu, že při jeho postavení sportovního střelce nelze v posuzovaném jednání spatřovat naplnění jeho záměru se neoprávněně ozbrojit. Takovým námitkám však nemohl přiznat odpovídající míru opodstatněnosti již soud nalézací, který se na č. l. 169 – 170 odsuzujícího rozsudku vypořádal se všemi rozhodnými okolnostmi pro vyvození jeho trestní odpovědnosti trestným činem podle § 185 odst. 1 trestního zákona. Při posuzování jeho materiální stránky tak rozhodně nepochybil, pokud vedle nezanedbatelné doby neoprávněného držení nalezené zbraně zohlednil její povahu (vojenská zbraň viditelně opatřená vojenskými symboly tzv. Třetí říše), která patří do kategorie zbraní podle § 3 odst. 1 písm. a) citovaného zákona ad A. jakožto zbraň zakázaná, dále přihlédl ke zjištěnému stavu její funkčnosti, odbornému způsobu její údržby a tím i k dovolatelovu zřetelnému povědomí o její použitelnosti resp. střelbyschopnosti, o kterém svědčí i způsob jejího ukrytí. K takto poukázanému a veskrze vyčerpávajícímu způsobu vyhodnocení všech rozhodných otázek společenské nebezpečnosti dovolatelova jednání tak lze jen na okraj přičinit, že namítaná držba zbrojního průkazu (která se ani nestala předmětem dokazování před soudem) by ještě více mohla utvrdit závěr soudu o předepsané míře dovolatelova právního povědomí ve smyslu označeného zákona o zbraních a střelivu a tím i podtrhnout správnost jeho úvahy, vylučující splněné podmínky pro vyvození dovolatelovy odpovědnosti toliko v režimu zákona o přestupcích.

Dovolatelé J. K. a J. Š. samostatným způsobem napadají výrokovou část o trestech, aniž by se opírali o jiný dovolací důvod, než podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jak je naproti tomu zřejmé u dovolatelů D. P. , který v posledně uvedeném rozsahu napadeného rozhodnutí použil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., a P. Z. , který tak učinil cestou dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze v dovolání úspěšně uplatnit jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy jen tehdy, jestliže byl obviněnému uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kriterií uvedených v § 31 až § 34 tr. zákoníku a v důsledku toho uložení nepřiměřeného přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. (srov. č. 22/2003 Sb. rozh. trestní). Byť dovolatelé námitky formálně neopřeli o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., nebyl jim uložen druh trestu, který zákon nepřipouští ani jim nebyl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu, když hlavní trest odnětí svobody jim byl vyměřen při respektu k rozpětí zákonné trestní sazby podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku od pěti do deseti let, v případě J. K. ještě v její dolní polovině, přičemž u J. Š. došlo za podmínek § 58 odst. 1 tr. zákoníku dokonce k mimořádnému snížení výměry trestu pod tuto zákonnou mez. Dovolatel J. K. dále namítl i porušení ustanovení § 39 odst. 3 tr. zákoníku. Jestliže se pozastavil nad poměrem časových relací, které jsou při téže míře složitosti rozdílné v přípravném řízení a poté před soudy obou stupňů (kdy „přípravné řízení bylo provedeno cca během půl roku, pak není důvod, aby nalézací soud rozhodoval o více než čtyři roky později a odvolací soud po dalších dvou letech“), pak mu nelze přisvědčit v závěru o nepřiměřenosti doby vedení předmětného trestního řízení ani v závěru, že se délka řízení nepromítla ve výrocích o trestech. Při uplatnění takto zdůvodněné námitky nepřiměřenosti celkové doby vedení předmětného trestního řízení nevzal dovolatel především v potaz, že těžiště dokazování v trestním řízení spočívá právě až v řízení před soudem, že si prokazování rozsáhlé trestné činnosti poměrně velké skupiny osob při své skutkové i právní náročnosti vyžádalo několikeré znalecké dokazování, že soudy musely postupovat při využití mezinárodní právní pomoci, že došlo ke slyšení významného počtu svědků, k poslechu časově náročných přehrávek záznamů o pořízených odposleších v telekomunikačním provozu, jakož i k promítání časově nezanedbatelných videozáznamů sledování osob, v neposlední

řadě i k úkonům, spojeným s nutností opakování takových důkazů v souvislosti s rozhodováním o spojení vyloučených věcí některých z obviněných. V uvedeném směru bylo zapotřebí dále zohlednit i odpovídající časové penzum, nezbytné pro zpracování odůvodnění rozsudku u takto rozsáhlé trestní kauzy při souběžném zvládání zbývajícího běžného nápadu senátu 50 T Krajského soudu v Ústí nad Labem. Proto jak soud nalézací, tak v této návaznosti i soud odvolací významně přihlédly k téměř pětileté době, která uplynula od spáchání přisouzené trestné činnosti do vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu I. stupně, resp. rozsudku soudu odvolacího. Byť tyto namátkově poukázané objektivní okolnosti doby projednávání věci zejména před soudem nalézacím nelze ve smyslu rozhodnutí ESLP výslovně označit kritériem nepřiměřenosti ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, přesto došlo k jejich zohlednění, a to nejen v případě namítajícího dovolatele J. K. Při zeslabení vlivu některých přitěžujících okolností, jak v uvedeném směru deklaroval soud nalézací, mu byl v odvolacím řízení zmírněný šestiletý trest odnětí svobody vyměřen stále ještě v dolní polovině trestní sazby podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, a tedy do mírnějšího typu věznice, než by odpovídalo jinak splněným podmínkám ustanovení § 58 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Porušení podmínek ustanovení § 39 odst. 3 tr. zákoníku tak v jím namítaném případě není důvodu spatřovat.

V souvislosti s uloženým trestem zákazu činnosti odkázal dovolatel D. P. na tomu odpovídající úvahy obou soudů, ze kterh pouze vyplývá, že obvinění v kritické době vykonávali podnikatelskou činnost. Pokud šlo v jeho případě o výkon samostatného podnikání na podkladě živnostenského oprávnění v oboru dokončovací stavební práce, pak namítl, že tato jím realizovaná podnikatelská činnost neměla žádnou, natož pak přímou souvislost s jednáním, které mu bylo kladeno za vinu. Pro nesplněný aspekt souvislosti spáchané trestné činnosti s výkonem jeho živnostenského oprávnění pak naznal, že podmínky § 73 tr. zákoníku v jeho případě splněny nebyly, neboť ji nepáchal, ani výkonem živnosti, ani mu živnost neposkytla příležitost k trestné činnosti. Jeho námitce ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. o nepřípustnosti tohoto druhu trestu lze ve světle dostupné judikatury přisvědčit. Nejvyšší soud ve svém judikatorním rozhodnutí pod sp. zn. 5 Tdo 523/2006, publikovaném pod č. 26/2007-III. Sb. rozh. tr. totiž vyložil, že „podmínkou uložení trestu zákazu činnosti ve smyslu § 49 odst. 1 trestního zákona (a tedy i ve smyslu § 73 odst. 1 tr. zákoníku) není spáchání trestného činu přímo při výkonu určité činnosti, která má být zakázána, ale postačí, jestliže taková činnost poskytla pachateli příležitost ke spáchání trestného činu nebo mu alespoň usnadnila její spáchání“. S odkazem na deklarovaný předmět dovolatelova živnostenského podnikání je tedy zřejmé, že zákonem předepsanou souvislost s trestnou činností, spočívající především v nelegální výrobě a distribuci tabákových výrobků, spojenou s daňovým únikem a zásahem do práv držitelů ochranných známek chráněných značek cigaret a tím i naplnění účelu trestu zákazu činnosti nelze v dovolatelově případě spatřovat ani z takto vyloženého hlediska souvislosti, spočívající toliko v poskytnuté příležitosti či usnadnění páchání trestné činnosti. Co je však u zpochybněného trestu zákazu činnosti třeba považovat za vadu významnější, leč dovolatelem jen nepřímo namítnutou, je obecný rozsah jeho uložení tak, jak vyplývá z příslušného rozsudečného výroku. Byl mu totiž uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu pěti let. Stalo se tak i přesto, že trest zákazu činnosti ve smyslu § 73 a § 74 tr. zákoníku musí být uložen tak, aby jej bylo možno vykonat a jeho výkon náležitě kontrolovat. Proto při vymezení rozsahu zákazu činnosti nebo povolání nelze vyjadřovat omezení jenom povšechně… musí být vyjádřen tak, aby jeho realizace mohla splnit účel tohoto trestu [R I/1965 (s. 12)]. Zákaz činnosti je třeba i při splněné podmínce souvislosti přisouzené trestné činnosti s živnostenským podnikáním (kterou v dovolatelově případě nelze dovodit) omezit jen na ty druhy živnosti, jejichž výkon má přímou souvislost se spáchaným trestným činem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 4 Tz 51/2002, publikovaný pod č. T. 443 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). Proto zákaz činnosti, spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání u dovolatele D. P. nemůže z výše poukázaných hledisek účelnosti takového vedlejšího trestního postihu obstát a jde tak o trest, vykazující vadu nepřípustnosti ve smyslu důvodně uplatněné námitky podle dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. V této

souvislosti je však třeba při porovnání se zněním výroku o trestu zákazu činnosti, spočívajícího ve výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnost u obviněných Š. , K. , R. a Z. přijmout takový závěr pouze za předpokladu, že zjištěná vada odpovídá vyhlášenému způsobu zákazu činnosti u dovolatele D. P. a její náprava tak není řešitelná procesním postupem podle § 131 tr. ř.

Obviněný P. Z. poukázal na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. s tím, že výrok o uložení peněžitého trestu je neurčitý a tím i neúplný, neboť nebylo stanoveno, kdy je peněžitý trest splatný a jakým způsobem ho má odsouzený platit. Neúplnost napadeného výroku o peněžitém trestu z hlediska nesplněných podmínek jeho vykonatelnosti však nelze s úspěchem napadat tam, kde bylo postupováno plně při respektu k předepsaným formálním náležitostem uvedené části odsuzujícího výroku (§ 122 odst. 1 tr. ř.). Přitom namítaná nepřesnost výzvy k zaplacení peněžitého trestu (konkrétně se jedná o mylný odkaz na právní titul takové výzvy, kterým měl být správně rozsudek soudu odvolacího) nemůže v posuzovaném směru nabýt na jakémkoliv právně relevantním významu. Ve vztahu k výroku o uložení peněžitého trestu dovolatel dále poukázal na smysl tohoto trestu, kterým nemá být uložena povinnost, z níž vznikne pohledávka zjevně nedobytná. Zdůraznil, že je nemajetný a že není schopen uložený trest splácet ani v denních sazbách po 500 Kč. Soudům přitom vytýká, že si jeho majetkovou situaci nezjistily a že pouze vyšly ze spekulace o tom, že trestnou činností získal majetkový prospěch. Při uplatnění posledně uvedené výhrady proti výroku o peněžitém trestu je zřejmé, že dovolatel sice postupuje po stránce formální v přesvědčení, že ji pokrývá dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Naproti tomu po stránce věcné argumentuje v souladu s účelovým zaměřením jím v daném případě nepoužitého dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. o tom, že mu byl uložen trest, který zákon nepřipouští. Výše uvedeným způsobem totiž především namítá, že mu neměl být uložen peněžitý trest, neboť nebyly splněny jeho zákonné podmínky. Byť je zřejmé, že dovolatel má na mysli nedobytnost peněžitého trestu, který mu byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců, lze podrobnější odůvodnění takové námitky postrádat, pokud se omezuje pouze na zdůraznění nedostatku zjištění stavu svých majetkových poměrů. Z hlediska takto namítané překážky uložení peněžitého trestu ve smyslu § 68 odst. 6 tr. zákoníku lze v této souvislosti uvést, že otázkou dobytnosti peněžitého trestu se nalézací soud (a potažmo i soud odvolací) zabývaly nejen v kontextu ke zjištění přesné diferenciace účasti všech obviněných a tedy i dovolatele na zločineckém uskupení, (resp. účasti na spolupachatelské trestné součinnosti, jak bylo na odvolací úrovni mírněji posouzeno) a tím i v návaznosti na tomu odpovídající výši ziskovosti jejich trestného zapojení. Taková zjištění, jakož i výsledky šetření o jejich majetkových poměrech (viz č. l. 125 bod VI. rozsudku soudu nalézacího) se pak staly v případě každého jednotlivého obviněného a tedy i dovolatele P. Z. rozhodnými při stanovení počtu i výše denních sazeb uložených peněžitých trestů (viz č. l. 176 zdola rozsudku soudu I. stupně, č. l. 74 shora rozsudku soudu odvolacího). Za opatřených skutkových zjištění o celkově způsobeném daňovém úniku, přesahujícím částku 14 milionů korun a o rozsahu dovolateli uloženého peněžitého trestu s výslednou výší 150.000 Kč nelze ani při omezené dostupnosti úplného spisového materiálu dovodit, že by soudy ve vztahu k tomuto rozsudečnému výroku postupovaly bez zjevného respektu k judikatuře danou problematiku řešící (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 1977, sp. zn. 2 Tzf 3/76, publikovaný pod č. 22/1977-II. Sb. rozh. tr.). Respektive otázka dobytnosti uložených peněžitých trestů se tak za poukazované výše získaného majetkového prospěchu, souvisejícího s přisouzenou výší daňového úniku a v této souvislosti i s ohledem na hodnotu majetku, zajištěného ve smyslu § 347 tr. ř., vlastně ani nestala aktuální do té míry, že by ji bylo třeba z hlediska zákonné překážky ve smyslu § 68 odst. 6 tr. zákoníku speciálně řešit.

Proto tedy za již výše uvedeného předpokladu závěrem státní zástupkyně učinila alternativní návrh, aby Nejvyšší soud shledal dovolání odsouzeného D. P. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. z části důvodným a aby rozhodl tak, že se ve vztahu k němu zrušuje výrok o trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu pěti let a dále aby podle § 265m odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud

sám rozhodl tak, že se mu ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání v oboru obchodní činnost na dobu pěti let. V případě nesplnění výše uvedeného předpokladu nechť je o dovolání jmenovaného odsouzeného rozhodnuto shodně jako o dovoláních odsouzených J. K. , J. M. a P. Z. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. tak, že se jako zjevně neopodstatněná odmítají. Dále ze všech shora uvedených důvodů závěrem navrhla, aby Nejvyšší soud o dovoláních odsouzených J. Š. , R. P. , J. Š. a M. K. rozhodl tak, že se odmítají podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Současně navrhla, aby takto bylo podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. rozhodnuto v neveřejném zasedání a dále vyjádřila svůj souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiných rozhodnutí Nejvyššího soudu, než jsou uvedena v ustanovení § 265r odst. 1 písm. a), b) tr. ř. [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Ve svém vyjádření ze dne 15. 11. 2012 k doplnění dovolání J. K. státní zástupkyně uvedla, že co do odůvodnění namítané nesprávnosti právního posouzení skutku ad I. (nejen) jeho výroku o vině nelze přehlédnout, že poukazovanou vadu ve způsobu právního vyhodnocení tam přisouzeného stadia daňového deliktu jakožto dokonaného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku napadá bez povinného respektu k popisu tam přisouzeného skutku tak jak odpovídá znění jeho skutkové věty. Dovolatel nevycházel ze skutečného popisu přisouzeného skutkového děje, neboť se omezuje pouze na výčet jím poukazovaných činností přípravné povahy, spočívající v nakupování, shromažďování, skladování a převážení všech komponentů, potřebných jak k nelegální výrobě cigaret včetně jejich základní suroviny, tak i k jejich expedici a následné distribuci směrem k jejich konečnému spotřebiteli. Je tedy zřejmé, že při namítané nesprávnosti právního posouzení skutku ad I. výroku o vině dovolatel přehlíží ta přisouzená skutková zjištění, která se vztahují k úspěšné realizaci trestného záměru celé skupiny takto kooperujících spolupachatelů, spočívajícím ve způsobení obou přisouzených typů daňových úniků v souvislosti s uvedením – za přisouzených okolností vyrobených a tím i nezdaněných – výrobků do volného daňového oběhu na území České republiky, případně na území dalších států Evropské unie. Jinými slovy řečeno, podkladem jeho dovolací námitky, uplatněné proti způsobu právního posouzení skutku ad I. výroku o vině jakožto dokonaného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku není ten rozsah skutkových zjištění, který vzal odvolací soud za rozhodný pro přijetí právního závěru, že v daném případě došlo ke způsobení škodlivého následku v podobě zkrácení daně na spotřební dani a na dani z přidané hodnoty. Svými navazujícími právními vývody sice za pomoci obecně správnh, nicméně na jeho případ se nevztahujících judikatorních odkazů pak dovolatel směřuje k závěru o beztrestnosti svého jednání s tím stanoviskem, že je právně kvalifikovatelné pouze za podmínek § 20 odst. 1 tr. zákoníku jako jednání přípravné povahy.

Ve svém vyjádření datovaném 29. 4. 2014 státní zástupkyně reagovala na dovolání obviněného D. P. Státní zástupkyně konkrétně zaznamenala, že je třeba obecně uvést, že popis skutku musí být zásadně uveden tak, aby jeho jednotlivé části odpovídaly příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným. Není však nutné vyjadřovat ve výroku zvlášť tu skutečnost, že obviněný se trestného činu dopustil jako spolupachatel (srov. § 9 odst. 2 tr. zák.), neboť nejde o samostatnou formu trestného činu, nýbrž jen o formu trestné činnosti (srov. § 89 odst. 1 tr. zák.).

Jestliže dovolatel z hlediska vytýkané vady nesprávného právního posouzení skutku vyjádřil svoje přesvědčení, že soudy k závěru o jeho vině dospěly v rámci dovození kolektivní viny všech ve věci stíhaných obviněných, aniž by zkoumaly podmínky jeho individuální trestní odpovědnosti a aniž by je vtělily do popisu tzv. skutkové věty výroku o vině, pak se s ním nelze ztotožnit. Nepopírá sice, že je popis skutku ad I. výroku o vině v daném případě vymezen tak, že vyjadřuje znaky skutkové podstaty přisouzeného daňového deliktu podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, na straně druhé však přehlíží, že ty již výše konstatované požadavky zákona k obsahovým náležitostem uvedeného

rozsudečného výroku (§ 120 odst. 3 tr. ř.), podle kterých podrobný popis jednání s případnými detaily, které se týkají vylíčení konkrétní míry zapojení jednotlivých pachatelů v rámci spolupachatelské formy trestné součinnosti, náleží již do odůvodnění rozsudku (§ 125 odst. 3 tr. ř.). V daném případě tak ve vztahu k dovolateli na pozadí přisouzených skutkových okolností jeho společného jednání v rámci skupiny osob kolem hlavního pachatele J. Š. se zaměřením na nelegální shromáždění dovezené tabákové suroviny, jakož i na opatření dalších komponentů nezbytných pro výrobu cigaret bez povolení příslušného živnostenského úřadu, se záměrem vyrobené cigarety se ziskem prodat a bez jakéhokoliv daňového zatížení je uvést do volného oběhu se z přisouzeného popisu skutkového děje podává, že jeho jméno figuruje v rámci členství skupiny osob, založené obviněnými J. Š. a J. K. , přičemž při naplňování společného trestného záměru participoval dovolatel D. P. tak, že se na distribuci vyrobených cigaret a dalších komponentů k jejich výrobě včetně zpracování tabáku podílel vedle spoluobviněných R. P. , D. P. , M. K. , J. G. , T. P. , P. Z. , J. M. , V. R. a zemřelého R. R. za použití různých motorových vozidel. Jestliže tedy dovolatel společně s výše vyjmenovanými spoluobviněnými participoval na dosažení jejich výše uvedeného společného trestného záměru tím, že se na distribuci jak vyrobených cigaret, tak i komponentů nezbytných k jejich výrobě a při zpracování tabákové suroviny podílel za použití různých motorových vozidel, pak z hlediska náležitého vymezení popisu skutku jsou požadavky zákona splněny. V popisu tzv. skutkové věty výroku o vině je tedy jeho míra trestné aktivity v rámci trestné součinnosti zbývajících spoluobviněných dostatečně konkretizována tak, aby mohla být při odůvodnění předmětného rozsudečného výroku blíže specifikována, jak je ostatně patrno z příslušných pasáží odůvodnění odsuzující části rozsudku nalézacího soudu, na které mohl pro logiku a přesvědčivost tam přijatých skutkových závěrů odkázat i soud odvolací. Vedle celkového důkazního rozboru ke způsobu páchání společné trestné činnosti skupiny osob včetně použitého modu operandi od č. l. 126 a násl. z rozsudku soudu I. stupně nelze pak v podrobnostech nezmínit ty jeho pasáže na č. l. 141 – 143, které se týkají P. podílu na společné trestné činnosti, vyplývající zejména z obsahu pořízených záznamů o odposlechu telefonních hovorů, vedených konspirativním způsobem, v šifrované podobě a s dostatečnou mírou informovanosti o aktuálním průběhu naplňování společného trestného záměru, jakož i překážek s tím spojených. Poukázat lze také na zjištění o takové dovolatelově manipulaci se skladovanou tabákovou surovinou, která odpovídá obecnější výrokové formulaci o jeho podílu na distribuci cigaret a jejich výchozích komponentů, a to podle výsledku sledování osob a věcí ze dne 13. 5. 2005, jak se uvádí na č. l. 112 zdola téhož rozsudku. Je tedy zřejmé, že skutková zjištění o zcela určité trestněprávně relevantní účasti dovolatele na trestné součinnosti v rámci činnosti celé skupiny obviněných v užším i širším popisu opatřených skutkových zjištění v příslušných částech napadeného, resp. jemu předcházejícího rozsudku tak rozhodně nelze postrádat. Dále je třeba uvést, že z výše poukazovaných odposlechů jeho telefonních hovorů se spoluobviněnými, je nadevší pochybnost zřejmé, že způsob vyjadřování komunikujících osob rozhodně nesvědčí ve prospěch závěru o jejich legálních obchodních aktivitách, neboť by v opačném případě nebylo důvodu k zastírání jejich pravého obsahu za použití šifrovaných výrazů. Tyto okolnosti uskutečněných rozhovorů také v podrobnostech rozvádí soud odvolací na č. l. 71 svého rozsudku a zcela důvodně se tak přiklání k tomu hodnotícímu závěru soudu nalézacího, že dovolatel takto komunikoval s plným zasvěcením do sdělované či komentované problematiky. Nelze se tak ztotožnit s tou jeho výhradou, že z odůvodnění rozhodnutí žádného ze soudů není zřejmé, čeho se má jejich shodný skutkový závěr o jeho informovaném a plně vědomém přístupu ke konverzované problematice vlastně dotýkat.

Ve vztahu k výroku o trestu dovolatel namítl, že mu byl uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti let a peněžitý trest ve výši 150.000 Kč. Jestliže takový trestní postih považuje za nepřiměřený, a to s odkazem na nepřiměřenou délku trestního řízení, velké úseky nečinnosti příslušných orgánů a velký časový odstup od projednávaných skutků, kdy řízení trvalo více než 7 let a bylo vedeno pro skutek, k němuž mělo dojít v letech 2004 – 2005, pak takovou námitkou nemohl po stránce věcné naplnit dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., na který v této souvislosti odkázal. Jím použitá dovolací argumentace však odpovídá námitce jiného nesprávného hmotně

právního posouzení ve smyslu jím výše označeného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve znění jeho druhé věty, neboť napadenému výroku o trestu byť nevýslovným způsobem vytknul vadu v aplikaci ustanovení čl. 6 odst. 1, čl. 13 EÚLP, a to za stavu, že se soudy při ukládání trestu byly povinny řídit předchozí trestněprávní úpravou, neobsahující zákonné kritérium pro zohlednění celkové doby vedení trestního řízení do stanovení druhu trestu a jeho výměry. Přitom k otázce míry přiměřenosti celkové doby vedení předmětného trestního řízení státní zástupkyně plně odkázala na stanovisko ze dne 6. 11. 2012 pod sp. zn. 1 NZO 844/2010. Byť se dovolatel do společně páchané trestné činnosti zapojil spíše v nevýrazné míře a pouze v té její části, jak byla přisouzena pod bodem I. výroku o vině, nelze na straně druhé přehlédnout, že mu byl za podmínek § 35 odst. 2 trestního zákona ukládán souhrnný trest odnětí svobody v přísnější trestní sazbě sbíhajícího se deliktu a že mu byl vyměřen na samotné její spodní hranici a dále že byl za podmínek § 39a odst. 3 trestního zákona zařazen do mírnějšího typu věznice, než by jinak být zařazen měl. Peněžitý trest se stanovením náhradního trestu odnětí svobody mu byl uložen za splněných podmínek § 53 odst. 1 trestního zákona v nejnižší možné výměře, kterou si lze představit vzhledem k celkovému rozsahu daňového úniku, na kterém svým dílem zapojení spolupůsobil.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy závěrem vyjádření státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud o dovolání odsouzeného D. P. rozhodl tak, že se podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítá jako zjevně neopodstatněné. Současně navrhla, aby takto bylo podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. rozhodnuto v neveřejném zasedání, a dále vyjádřila svůj souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiných rozhodnutí Nejvyššího soudu, než jsou uvedena v ustanovení § 265r odst. 1 písm. a), b) tr. ř. [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí uvedených dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. jsou přípustná, byla podána osobami oprávněnými [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a splňují náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými vznesené námitky naplňují jimi tvrzené dovolací důvody, a shledal, že dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), k) a l) tr. ř. byly uplatněny v podstatě v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí uvedených dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněná.

Obvinění Š. , P. , K. , P. , M. , Š. , Z. a P. uplatnili dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v

předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69 ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo nález Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učinil-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Takový závěr, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadených rozhodnutích, však s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v přezkoumaném spisovém materiálu Nejvyšším soudem, nelze učinit. Přesto se však Nejvyšší soud považuje za potřebné z hlediska možného extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními, jakož i s právními závěry učiněnými v napadených rozhodnutích, vyjádřit k uplatněným námitkám dovolatelů.

Obvinění K. a Š. také uplatnili dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Dovolacím důvodem zde je rozhodnutí o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy spočívá ve třech různých okolnostech: řádný opravný prostředek byl zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo odvolání bylo odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání, anebo řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše jako první okolnost, ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

Obvinění P. a P. uplatnili dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. v němž je stanoveno, že obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se zde rozumí zejména případy, v nichž byl obviněnému uložen některý z druhů trestů uvedených v § 52 odst. 1 tr. zákoníku (§ 27 tr. zák.) bez splnění těch podmínek, kterzákon předpokládá, tj. pokud v konkrétním případě určitému pachateli

za určitý trestný čin nebylo možno uložit některý druh trestu s ohledem na jeho zvláštní zákonné podmínky. Zahrnuje to i případy kumulace dvou nebo více druhů trestu, které podle zákona nelze vedle sebe uložit. Konečně nepřípustnost určitého druhu trestu může být založena uložením takového druhu trestu, který nedovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se rozhoduje o trestném činu, nebo uložením určitého trestu více obviněným „společně“ (např. „společný“ trest propadnutí jedné věci více spoluobviněným). Dovolací důvod spočívající v uložení trestu mimo zákonem stanovenou trestní sazbu se týká jen těch odstupňovatelných druhů trestů, které mají určitou sazbu vymezenou trestním zákonem. Dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. není pouhá nepřiměřenost trestu, ať již pociťovaného jako mírný, nebo přísný, nejde-li o nepřípustný druh trestu ani o překročení příslušné trestní sazby (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2002, sp. zn. 11 Tdo 530/2002, publikované pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

Obviněný Z. jako jeden z dovolacích důvodů uplatnil dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., spočívající v tom, že v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Chybějící nebo neúplný výrok v napadeném rozhodnutí jako dovolací důvod podle tohoto ustanovení spočívá ve dvou alternativách. Podle první nebyl učiněn určitý výrok, který tak v napadeném rozhodnutí chybí a činí jeho výrokovou část neúplnou. Chybějícím je některý výrok jako celek, pokud není obsažen v určitém rozhodnutí, přestože podle zákona ho měl soud pojmout do výrokové části, a to popřípadě i z důvodu, že jeho vyslovení navrhovala některá ze stran. Podle druhé alternativy určitý výrok sice byl v napadeném rozhodnutí učiněn, ale není úplný. Neúplným je takový výrok napadeného rozhodnutí, který neobsahuje některou podstatnou náležitost stanovenou zákonem.

Stěžejní dovolací námitka, kterou uplatnili obvinění J. Š. , R. P. , D. P. , J. M. , J. Š. , M. K. , P. Z. a D. P. se týkala škody na spotřební dani a na dani z přidané hodnoty ve výši 14.434.484,70 Kč. Jak v odůvodnění svých mimořádných opravných prostředků konstatovali dovolatelé, nalézací soud při stanovení výše škody vycházel z toho, že veškerý tabák dovezený na konci roku 2003 společností G 2580 z Vietnamu, celkem 16 tun, byl použit k rozvažování do spotřebitelského balení pod názvem Aljaška o různé hmotnosti, avšak podle Mgr. Ř. dovezla společnost G 2580, s. r. o., dne 9. 8. 2004 z Bulharska 4.000 kg řezaného cigaretového tabáku a dne 23. 11. 2004 pak tato společnost dovezla z Polska 3.000 kg řezaného cigaretového tabáku, přičemž tento tabák byl uskladněn v daňovém skladu povoleném Celním ředitelstvím Praha a byl použit k výrobě tabáku Aljaška ve spotřebitelském balení po 40 g, přičemž z něho bylo v období od 21. 10. 2004 do 29. 11. 2004 vyrobeno celkem 40.008 ks spotřebitelského balení, na které byly zakoupeny od Celního úřadu Kutná Hora tabákové nálepky, a tak bylo spotřebováno 1.762,26 kg tabáku; po těchto výrobách činil zůstatek cigaretového tabáku v daňovém skladě, který byl dále použitelný celkem 5.399,68 kg a 161,94 kg tabákového odpadu, tzn. celkem zůstalo v daňovém skladu uloženo 5.561,62 kg tabáku, z čehož plyne, že cigaretový tabák Aljaška byl vyráběn výhradně z tabáku umístěného v daňovém skladu a k jeho výrobě nebyl použit tabák dovezený koncem roku 2003 z Vietnamu, jediným důkazem soudu pro to, že tabák dovezený z Vietnamu byl zpracován jako tabák Aljaška ve spotřebitelských baleních, je tvrzení obviněného P. , že tento tabák byl výlučně zpracován jako tabák Aljaška ve spotřebitelských baleních; dovezeno však bylo 16.000 kg a na výrobu spotřebitelského balení tabáku Aljaška bylo prokazatelně použito pouze 1.762,26 kg tabáku, a proto pomineme-li to, že spotřebitelská balení Aljaška byla vyrobena v daňovém skladu z tabáku dovezeného z Bulharska a Polska, je třeba zdůraznit, že na výrobu cigaret bylo možno použít ještě 14.237,26 kg tabáku dovezeného z Vietnamu, ze kterého spotřební daň i daň z přidané hodnoty zaplaceny byly, zajištěno bylo 11.396.305 kusů cigaret různých značek, u nichž by spotřební daň činila 10.712.526,70 Kč, daň z přidané hodnoty u těchto cigaret činila částku 3.721.958 Kč, tzn. daně celkem činí u zajištěných cigaret 14.424.484 Kč, což je částka, která podle soudu představuje daňový únik, avšak z uvedeného není zřejmé, jak soud dospěl k závěru, že nejméně část zajištěného tabáku pochází z již zdaněného dovozu, ale již nelze rozhodnout, jaká část tabáku z VSR byla užita ke svému účelu. Budeme-li vycházet z množství zajištěných cigaret a z toho, že byly vyrobeny z již zdaněného vietnamského tabáku, přičemž další zdanění tohoto tabáku by bylo

v právu zakázaným dvojím zdaněním, pak činí-li celková daň (tzn. spotřební daň i daň z přidané hodnoty) vyměřená a také celním úřadem vybraná z dovezeného vietnamského tabáku 9.600.496 Kč (z toho spotřební daň 7.720.000 Kč a daň z přidané hodnoty 1.880.496 Kč, odečteme-li od celkové výše daně u 11.396.305 ks zajištěných cigaret, která činí celkem 14.434.484 Kč, částku spotřební daně a daně z přidané hodnoty z vietnamského tabáku již zaplacenou, tzn. 9.600.496 Kč, pak by škoda ve formě nezaplacené daně činila 4.833.988 Kč, což je podle § 138 odst. 1 tr. zákoníku značná škoda, nikoliv škoda velkého rozsahu. Znalec Ing. Pěkný dohledal ve skladech celní správy pouze 869.600 ks cigaret, které podrobil zkoumání a určil, že jsou vyrobeny z tabáku ke kouření a měly být zdaněny jinou sazbou, zbývající cigarety do množství, které byly zajištěny při domovních a jiných prohlídkách, se ve skladu celní správy nenacházely, a protože z nich nikdo při zajištění v roce 2005 neodebral vzorky, nikdo dnes není schopen znalecky potvrdit, zda byly vyrobeny z tabáku ke kouření a zda tedy podléhaly vůbec spotřební dani (srov. zejména odůvodnění dovolání obviněného J. Š.). Obviněný J. Š. svůj mimořádný opravný prostředek doplnil o znalecký posudek č. …., vypracovaný Mgr. Vladimírem Leinem, MBA, jeho podstatný obsah v dovolání ocitoval a uzavřel, že při variantě I. vycházel znalec ze zajištěného množství cigaret, tzn. z 11.396.350 ks cigaret: 11.396.350 ks cigaret x 1 g tabáku = 11.396,30 kg tabáku; spotřební daň = 11.396,30 kg tabáku x 482,50 Kč/kg = 5.498.714,75 Kč, daň z přidané hodnoty = 11.396,30 kg tabáku x 117,53 Kč = 1.339.407,14 Kč, takže celková daň činí 6.838.121,89 Kč. Protože tato částka daně již byla vyměřena a vybrána z cigaretového tabáku dovezeného z Vietnamu, bude odečtena od celkové daně vypočtené podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, spotřební daň a daň z přidané hodnoty z 11.396.350 ks cigaret vypočtené podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, činila celkem 14.424.484 Kč, takže rozdíl u výše uvedených daní činí: 14.424.484 Kč – 6.838.121,89 Kč = 7.586.362,14; pokud jde o variantu II. činí pak daňová povinnost částku 692.371,54 Kč, což vlastně vyplývá z počtu cigaret, které byly znalci Ing. Pěknému předloženy ke zkoumání, zbývající cigarety totiž nikdo nezkoumal a nepotvrdil tedy, že byly vyrobeny z tabáku určeného ke kouření.

Obviněný J. M. dále k určení výše škody namítal, že nebylo správně kalkulováno s množstvím tabáku nalezeného při prohlídkách, a to buď z důvodu pochybnosti o průběhu odebírání vzorků v přípravném řízení, z důvodu jeho zjevné devastace hnilobnými procesy či z dodu jeho legálního původu a řádného postupu při jeho dovozu a zdanění. Za podstatné považuje obviněný skutečnost, že jiné cigarety, než ty, které byly předmětem znaleckého posudku Ing. Pěkného, nebyly nikdy řádné zkoumány, tj. u zbylých cigaret v počtu kusů 10.527.705 nebylo zjištěno a ani nikdy zjišťováno, zda se jedná o padělky, tj. nelegálně vyrobené výrobky splňující podmínky tzv. „tabákového výrobku“, se kterými je spojován následek v podobě daňového úniku.

Pokud se týká určení daňové škody, na prakticky konstantní obhajobu dovolatelů a na jimi poukazované okolnosti případu v dovolání, jako je zejména legálně dovezený a zdaněný tabák z Vietnamu společností G 2580, již reagoval nalézací soud. Uvedený soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve popsal závěry znaleckého posudku Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI“), které u hlavního líčení zdůvodňoval Ing. P. C. (srov. str. 76 a násl. odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Zástupce SZPI Ing. P. C. reagoval před soudem na závěry znaleckého posudku Ing. Jiřího Pěkného, přičemž ve svém písemném vyjádření (č. l. 1462 – 1464 svazek H), zejména poukázal na obtížnou porovnatelnost výsledků, neboť zkoušky a analýzy nebyly provedeny na identických (duplikátních) vzorcích. Navíc SZPI měla k dispozici pouze 9 vzorků, Ing. Pěkný odebral takových vzorků (včetně dílčích) celkem 95. Potřebné je současně zdůraznit časový odstup, který se nejspíše projevil u vzorků, jež byly znehodnoceny hnilobou. Dále zpracovatel konstatoval, že z hlediska použitých metod a výsledků nejsou mezi posudky SZPI a Ing. Pěkného ve stanovení sušiny, nikotinu a zastoupení tabákových částic podstatné rozdíly. Významným rozdílem je však to, že Ing. Pěkný na rozdíl od SZPI neprováděl nakuřovací zkoušky ke zjištění, zda lze jednotlivé druhy tabáku použít ke kouření, a proto zařadil některé tabákové druhy mezi ostatní tabák ve smyslu § 1 písm. f) vyhl. č. 344/2003 Sb., třebaže SZPI by stejné vzorky mohla podřadit do kategorie tabák ke kouření

podle § 1 písm. e) citované vyhlášky. Přesto však lze mezi výsledky obou posudků nalézt shodu v tom, že všechny vzorky napadené hnilobnou destrukcí jsou označeny za části rostliny tabáku. Vzhledem k tomu, že Ing. Pěkný neprováděl nakuřovací zkoušky, lze za shodné pokládat i zařazení vzorků z M. P. a Č. , když SZPI je hodnotí jako tabák ke kouření, zatímco druhý posudek za ostatní tabák. Stejně tak lze nalézt shodu u vzorků ze stejných lokalit, které SZPI hodnotila jako tabák ke kouření, zatímco Ing. Pěkný za tabák dýmkový nebo lulkový, případně tabák jemně řezaný pro ruční výrobu cigaret, když posledně zmíněné druhy tvoří podskupinu kategorie tabáku ke kouření. Na rozdíl od znaleckého posudku Ing. Pěkného však SZPI nezkoumala vzorky cigaret a druhý znalec nezařadil do svých zkoumání vzorky zajištěné v Ch. (srov. str. 77 – 78 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Znalecký posudek, který se zabýval zajištěným tabákem a jeho zkoumáním, podal také znalec z oboru tabák, posuzování plagiátorství, Ing. Jiří Pěkný. Soud před vypracováním posudku umožnil znalci odebrat vzorky zajištěného tabáku a cigaret z celního skladu, kde se nyní nacházejí. Znalec poukázal na nedostatečné označení zajištěného tabáku a tabákových výrobků, proto do svého posudku zahrnul pouze ten materiál, který bezpečně pocházel z této trestní věci. Vlastní znalecký posudek tvoří přílohu spisu (č. l. 1415 svazek H). Ve svých závěrech (str. 49 – 51 posudku) znalec stanovil, které z odebraných vzorků lze označit za části rostlin tabáku a u kterých toto již nelze stanovit, zejména pro jejich hlubokou hnilobnou destrukci. Dále určil, které vzorky lze klasifikovat jako ostatní tabák bez úpravy pro spotřebitele ve smyslu § 1 písm. f) citované vyhlášky, další jako jemně řezaný tabák pro ruční výrobu cigaret podle § 1 písm. h) zmíněného předpisu, případně jako dýmkový nebo lulkový tabák v souladu s § 1 písm. i) zmíněné vyhlášky, resp. jako surový tabák podle § 1 písm. n) této normy. U části vzorků neproběhla jednoznačná identifikace podle označené vyhlášky, když odebrané vzorky leží na rozhraní mezi jemně řazeným tabákem pro ruční výrobu cigaret a dýmkovým a lulkovým tabákem. Část vzorků zůstala pro zmíněnou hnilobnou destrukci bez jakéhokoli určení. Celkové množství tabáku činilo podle znalce 18.317,96 kg, aniž by znalec dokázal určit hmotnostní poměry jednotlivých kategorií k celkové hmotnosti. V daném skladu bylo nalezeno celkem 868.600 ks cigaret. Znalec se s ohledem na svou odbornost nezabýval daňovými konsekvencemi rozlišení tabáku na jednotlivé kategorie. Rozdělil tabák do kategorií nepodléhajících spotřební dani, kam patří také surový tabák a rovněž tabák, který z důvodu hniloby nemohl být zkoumán, a zbylé kategorie tabáku jsou ty, které podléhají daňové povinnosti. Jejich vzájemný podíl je zhruba shodný. Tabák ze V. znalec nezkoumal, protože byl již v mezidobí zničen (srov. str. 78 – 79 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Nalézací soud vzhledem k potřebě precizovat daňovou škodu skutečně způsobenou žalovaným jednáním obviněných, případně škodu hrozící z tohoto jednání, přibral znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, Mgr. Janu Řehákovou. Znalkyně za přispění konzultantů vypracovala znalecký posudek a později (v návaznosti na znalecký posudek z oboru tabák, posuzování plagiátorství Ing. Jiřího Pěkného) také jeho doplněk. Závěry byly předneseny v hlavním líčení před soudem a byly shodné jako ve své písemné podobě (č. l. 1401 svazek H). Znalkyně prezentovala svá zjištění, podle nichž společnost TONAFO, s. r. o., nebyla držitelem žádného povolení k provozování daňového skladu, tou byla společnost G 2580, s. r. o., jež řádně provozovala dva daňové sklady. Dne 9. 8. 2004 dovezla G 2580 z Bulharska 4.000 kg a dne 23. 11. 2004 z Polska 3.000 kg řezaného cigaretového tabáku. Tento tabák uskladněný v daňovém skladu byl použit k výrobě tabáku Aljaška ve spotřebitelském balení po 40 g a po výrobě zmíněného tabáku zde zůstalo uloženo 5.561,62 kg tabáku. V daňovém skladu v Ch. bylo v roce 2005 uskladněno celkem 420 kg řezaného cigaretového tabáku, který byl shodně rozvažován do spotřebitelského balení po 40 g pod názvem Aljaška a ve skladu po částečné expedici zůstalo 229 kg tabáku a 563 ks balení tabáku Aljaška v balení po 40 g (tzn. 22,16 kg). G 2580 od Celního úřadu Kolín objednala a odebrala tabákové nálepky pro tabák ke kouření s obchodním názvem Aljaška, ve spotřebitelském balení 40 g, s cenou pro konečného spotřebitele 44 Kč, která v sobě obsahuje také DPH a celkové údaje jsou zahrnuty v níže uvedené tabulce (srov. str. 79 – 80 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Jmenovaná znalkyně se nejprve zabývala cigaretami. Vzhledem k tomu, že ani jedna společnost nebyla oprávněna vyrábět cigarety, ale pouze společnost G 2580, s. r. o., dovezla v roce 2004 dvě zásilky cigaret z Bulharska, a také neodebraly od Celního úřadu Kolín žádné tabákové nálepky, lze

konstatovat, že z cigaret zajištěných při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor a pozemků, s výjimkou jiných prostor na adrese V.-R. , nebyla daň přiznána a zaplacena. Při výpočtu nepřiznané a nezaplacené spotřební daně byla použita minimální sazba daně, tzn. 0,94 Kč/kus. Znalkyně poté vyšla z protokolů o domovních prohlídkách či prohlídkách jiných prostor ze dne 26. 5. 2005, tam nalezených a zajištěných cigaret a údaje o daňové povinnosti v návaznosti na množství cigaret při rozlišení jednotlivých značek cigaret vtělila do několika do odůvodnění rozsudku nalézacího soudu převzatých tabulek (srov. str. 80 – 82 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Znalkyně se rovněž zbývala záchytem cigaret dne 20. 1. 2005 na D1 (u obce D.), při němž bylo zajištěno 3.218.800 ks cigaret různých značek. Spotřební daň by v tomto případě činila 3.025.672 Kč. K zajištění 400.000 ks cigaret v SRN dne 8. 3. 2005 znalkyně dodala, že předmětné cigarety nebyly určeny ke spotřebě na daňovém území České republiky, ale byly určeny k dopravení na daňové území jiného členského státu Evropského společenství. Podle ustanovení § 114 odst. 6 písm. b) citovaného zákona platného v této době, nesměly být tabákovou nálepkou značeny tabákové výrobky, které jsou určeny pro dopravu do jiného členského státu, tzn. povinnost daň přiznat a zaplatit nevznikla. Celkem podle znalkyně bylo zajištěno 11.396.305 kusů cigaret různých značek, u nichž by spotřební daň činila 10.712.526,70 Kč. Znalkyně následně stanovila i daňovou povinnost ve vztahu k dani z přidané hodnoty (DPH), když vyšla ze skutečnosti, že v roce 2004 byla nejprodávanější značkou cigaret zn. PETRA, u níž činila cena jednotkového balení pro konečného spotřebitele 44 Kč, a DPH u jedné krabičky představovala 7,025 Kč, dosáhla by DPH u zajištěných cigaret výše 3.721.958 Kč. U tabáku znalkyně vyšla ze stejných právních předpokladů stran daňových skladů a současně ze znaleckého posudku SZPI, který zkoumal vzorky zajištěného tabáku při prohlídkách dne 26. 5. 2005 v M. P. , v Č. , ve V. , v P. a Ch. při posuzování, zda se jedná o tabák, který je předmětem spotřební daně. Při výpočtu nepřiznané a nezaplacené spotřební daně byla použita minimální sazba daně, tzn. 660 Kč/kg. Své závěry znalkyně opět včlenila do tabulek podle jednotlivých objektů (srov. str. 82 – 86 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Znalkyně ještě zdůraznila, že dne 3. 12. 2003 propustil Celní úřad Zlín společnosti G 2580, s. r. o., do volného oběhu 16.000 kg tabáku dovezeného z Vietnamu. Z této zásilky vyměřil a vybral celní úřad clo a daně v celkové výši 9.750.311 Kč, z toho clo 149.815 Kč, spotřební daň 7.720.000 Kč a DPH 1.880.496 Kč. Daňová povinnost vznikla společnosti G 2580 dne 3. 12. 2003 na základě § 5 odst. 1 písm. b) zákona a clo a daně byly splatné do 10 dnů a funkci daňového dokladu plnilo rozhodnutí celního úřadu o propuštění tabáku do volného oběhu vydané na tiskopisu celního prohlášení. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a to § 140 odst. 10, fyzické nebo právnické osoby, které nakoupily tabák bez označení tabákovou nálepkou za účelem dalšího prodeje, mohly tento tabák prodávat nejpozději do 30. června 2005. Po uplynutí této doby se tabák bez označení tabákovou nálepkou považoval za neznačený. Je tak, podle znalkyně, zřejmé, že v roce 2004 i 2005 mohl být skladován a používán i mimo daňový sklad tabák dovezený v prosinci 2003, z kterého již spotřební daň (i DPH) uhrazena byla. Takto zaplacenou daň již v roce 2004 nebylo možné vrátit, protože právní úprava stanovila v § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., že u zdaněných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu vzniká plátci nárok na vrácení daně dnem jejich opětovného uvedení do režimu podmíněného osvobození od daně; daň může být vrácena jenom provozovateli daňového skladu, jenž je uvedl do volného daňového oběhu a jemuž byly tyto vybrané výrobky vráceny jako nepřevzaté kupujícím nebo z důvodu vypořádání nároků z vad vybraných výrobků; daň může být vrácena pouze v případě, že provozovatel daňového skladu úplatu za tyto vybrané výrobky neobdržel nebo pokud tuto úplatu kupujícímu vrátil. U takového tabáku, který je již ve volném daňovém oběhu, nemůže ještě jednou vzniknout daňová povinnost ani povinnost daň přiznat a zaplatit. Opačný postup by byl dvojím zdaněním. Přednesený posudek nekalkuloval s tím, že tento tabák byl již zdaněn, neboť není zřejmé, z jakého tabáku byly cigarety vyrobeny. Ani z předložených dokladů nelze stanovit původ vyráběných cigaret, pokud jde o použitý tabák. Proto také nebylo možné odečíst onu zaplacenou daň. Při vystoupení před soudem k tomuto znaleckému posudku znalkyně uvedla, že do něj nejsou zakomponovány údaje získané znaleckým zkoumáním znalce z oboru tabák Ing. Jiřího Pěkného a připustila jiný výsledek svého posudku, vzala-li by v úvahu

data předložená soudu tímto znalcem (srov. str. 86 – 87 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Proto soud požádal Mgr. Janu Řehákovou o doplnění jejího znaleckého posudku právě s ohledem na tvrzení znalce Ing. Pěkného. Znalkyně opět vypracovala písemně dodatek k původnímu znaleckému posudku, který také soudu v hlavním líčení ve shodě s písemným vyhotovením přednesla (č. l. 1709 – 1712 svazek I). Fakticky je doplněk znaleckého posudku variantním výpočtem spotřební daně a DPH z množství tabáku podléhajícího dani a cigaret v relaci s množstevními a hmotnostními údaji získanými právě ze znaleckého posudku Ing. Pěkného. V objektu Č. byl podle tohoto posudku zjištěn v 53,12 % vzorků tabák ke kouření, což znamená, že takového tabáku z celkového zajištěného množství (17.525,35 kg) bylo 7.799 kg a spotřební daň při tomto množství by činila 5.147.340 Kč. V P. při zachování údaje obsaženého v posudku Ing. Pěkného o zajištění 855,80 kg tabáku, určeného ke kouření, by stejná daň dosáhla výše 564.828 Kč. Toto množství, ale podle znalkyně, neodpovídá příslušným dokladům. V objektu v Ch. bylo předmětem daně 430 kg tabáku a výše spotřební daně dosáhla hodnoty 283.800 Kč. Tento tabák se nacházel v době zajištění mimo daňový sklad, proto byl zahrnut do tabáku podléhajícího daním. Posudek Ing. Pěkného se tímto množství vůbec nezabývá, neboť do svých úvah tento znalec nepojal žádný tabák nalezený v Ch. V M. P. při zachování obdobného matematického modelu jako v případě tabáku zajištěného v Č. by množství tabáku ke kouření dosáhlo hmotnosti 2.562,50 kg a spotřební daň z něj by činila 1.691.250 Kč. Toto množství však výrazně přesáhlo hmotnost zjištěnou při prohlídce dne 26. 5. 2005, proto znalkyně setrvala při množství 2 021 kg, s nímž již kalkuloval původní znalecký posudek. Při tomto množství výše spotřební daně z řezaného tabáku činí 1.333.860 Kč. Celkem tak v těchto čtyřech objektech bylo zajištěno 12.691 kg tabáku podléhající dani a spotřební daň z tohoto množství činí 8.376.060 Kč. Jde-li o cigarety, stanovení spotřební daně podle údajů konstatovaných ve znaleckém posudku Ing. Pěkného by se vztahovalo pouze k 869.600 ks cigaret (zkoumaných znalcem Ing. Pěkným) různých značek, jež by představovalo 43.480 krabiček po 20 ks cigaret. Spotřební daň z tohoto množství by činila 817.424 Kč a DPH 305.447 Kč. K výrobě uvedeného množství cigaret by se spotřebovalo 652,20 kg tabáku při normě 0,75 g tabáku potřebný k výrobě jedné cigarety. U ostatních cigaret (zhruba 10 mil. kusů) se vychází z předpokladu, že také byly vyrobeny z tabáku určeného ke kouření, protože za cigarety byly pokládány a označeny padělanou tabákovou nebo jinou nálepkou, případně byly bez takového označení. Doplněk znaleckého posudku současně hypoteticky stanovil, že při komparaci celkové hmotnosti tabáku ke kouření zjištěné v původním znaleckém posudku (12.691 kg) a 16.000 kg tabáku dovezeného z Vietnamu a jizdaněného, zůstalo by ještě k dispozici 3.309 kg tabáku ke kouření již zatíženého daněmi. Z tohoto množství by bylo možné vyrobit 4.412.000 ks cigaret (srov. str. 87 – 88 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Z uvedené přehledu opatřených a u hlavního líčení provedených důkazů je tak podle Nejvyššího soudu zřejmé, že nalézací soud měl k dispozici dostatek důkazů, aby mohl bezpečně určit výši škodlivého následku, resp. rozsah zkrácených daní. Kromě toho, jak bude citováno dále, nalézací soud se dostatečně vypořádal se všemi pochybnostmi a nejasnostmi v souvislosti s odběrem zkoumaného tabáku a rozdílnostmi, které konstatovali jednotliví znalci.

Nalézací soud tedy vyhodnotil důkazy směřující ke zjištění škodlivého následku následovně. Nalézací soud předně podotknul, že k precizaci této otázky doplnil dokazování o znalecký posudek z oboru ekonomika, který se zabýval výpočtem možné skutečné i hrozící daňové škody a rovněž použil znalecký posudek Ing. Pěkného z oboru tabák, předložený obviněným J. K. Současně soud k četným námitkám obviněných vedl dokazování i ke zjištění zákonnosti odebírání vzorků zejména z tabáku zajištěného na různých místech. Vyslechl zasahující celní orgány a obstaral písemnou dokumentaci stran této problematiky. Rovněž připomenul ověřené protokoly o odběru tabákových vzorků (č. l. 1733 a násl., rovněž č. l. 1787 a další svazku I. spisu). Nalézací soud zkonstatoval, že proces odebírání vzorků neproběhl přísně v souladu s příslušnými normami, které měl soud k dispozici. Je ovšem nutné také přidat, že metodika upravující tento postup pro celní orgány je určena pro celní a daňové řízení a speciální úprava pro odebírání vzorků k trestnímu řízení absentuje. Soud dále podotknul, že přes relativně velké množství zajištěného tabáku (v řádech desítek tun), bylo odebráno

naprosté minimum vzorků, které ani soud nehodnotí jako reprezentativní na to, aby bylo možno přesně stanovit kvalitativní parametry zajištěného tabáku a tím také jeho případné zdanění. Soud odhlédl od tabáku zajištěného ve V. , když tento nebyl označen za tabák určený ke kouření a následnému zdanění, navíc již byl v průběhu trestního stíhání zničen pro rozsáhlou jeho devastaci hnilobnými procesy. Nalézací soud má počet vzorků v souladu se závěrem znaleckého posudku Ing. Pěkného za nedostatečný. Jeho závěry soud přejal i s ohledem na povinnost respektovat zásadu in dubio pro reo. Soud se naopak ztotožnil se závěry znaleckého posudku SZPI stran kvality zajištěných a také zkoumaných vzorků. V zásadě došel i znalec Ing. Pěkný při zkoumání vzorků tabáků ze shodných lokalit k totožným nebo nepříliš odlišným výsledkům při zařazení tabáku do určité kategorie podle vhodnosti ke kouření. S těmito údaji pak pracovala znalkyně z oboru ekonomie při stanovení daňové povinnosti z tohoto tabáku. Původní ekonomický posudek však nekalkuloval se závěry posudku Ing. Pěkného. To učinilo až jeho doplnění, v němž došlo pomocí matematických metod ke stanovení daňového úniku na spotřební dani či DPH ohledně zajištěného tabáku. Nalézací soud rovněž zopakoval, že tabák ze V. nebyl zahrnut mezi tabák určený ke kouření a podléhající daním. Soud však kromě výhrad k správnosti postupu při odebírání vzorků zajištěného tabáku musel akceptovat i znalecké zjištění znalkyně z oboru ekonomie stran 16 tun tabáku dovezeného na konci roku 2003 do České republiky z Vietnamu. Tento tabák (nakoupený společností G 2580) prošel řádným daňovým řízením a příslušné daně z něj byly uhrazeny. Vzhledem k nemožnosti stanovit původ zajištěného tabáku, případně tabáku použitého na výrobu cigaret a porovnat daná zjištění, soud respektujíc připomenutou zásadu in dubio pro reo, nakonec k tíži obviněných nehodnotil zajištěný tabák z pohledu možného daňového úniku. Také proto, že znalecky bylo určeno ke kouření pouze zhruba 12,5 tuny tabáku. Toto množství je nižší než množství tabáku dovezeného z VSR (16 tun), nebylo však zjištěno, jaké množství tabáku z tohoto dovozu bylo skutečně použito ke spotřebitelským balením tabáku Aljaška. V odposlechnutých hovorech zazněl (dne 10. 12. 2004 v 17:06 hod. mezi obviněným J. a S.) jediný srozumitelný hmotnostní údaj, a sice 4 tuny, z něhož lze dovodit vzhledem k obsahu hovoru, že se jednalo o tabák. Není možné však určit, kdy byl tento tabák dovezen a ani jeho původ. Lze tak dojít pouze k závěru nejpříznivějšímu k obviněným, že nejméně část zajištěného tabáku pochází z již zdaněného dovozu. Již nelze rozhodnout, jaká část tabáku z VSR byla užita ke svému účelu – rozvažování do spotřebitelského balení, když soud postrádá celkový údaj za takto rozvážený a zabalený tabák Aljaška. Další zdanění tohoto z VSR dovezeného tabáku by bylo v právu zakázaným dvojím zdaněním. Soud takový stav připustit nemohl, a proto sice uznal, že zhruba 12,5 tuny tabáku bylo určeno ke kouření, avšak s touto komoditou nekalkuloval jako se zdanitelnou věcí. Proto daňový únik soud dovodil pouze u nelegálně vyrobených cigaret. Takový postup nakonec připustila i znalkyně z oboru ekonomie. V daném případě se jednalo o všechny nelegálně vyrobené a zajištěné cigarety s výjimkou 400.000 kusů, které byly vyvezeny (třebaže skrytě) do SRN, kde také došlo k jejich odhalení. Soud se ztotožnil s hodnocením stran těchto cigaret, které bylo učiněno ve znaleckém posudku z oboru ekonomika, v němž je proveden i náležitý rozbor právní úpravy vývozu cigaret a daňové povinnosti (pomocí tabákové nálepky) při takovém vývozu do zemí Evropské unie, resp. v kritické době Evropského společenství. Přiklonil se k výkladu, že cigarety, jež nebyly určeny ke spotřebě v České republice, nemohly být opatřeny kolkovými nálepkami, byly-li určeny ke spotřebě v jiném státě tehdejšího Evropského společenství. Proto také soud na rozdíl od podané obžaloby vyjmul množství 400.000 ks cigaret zadržených ve vozidle firmy V. v B. z daňové povinnosti. Naopak nalézací soud neakceptoval námitku vyplývající ze znaleckého posudku (a také vystoupení znalce před soudem) Ing. Pěkného, kterou uplatnila obhajoba, a to sice, že by daňový únik měl být zjišťován toliko z cigaret, jež měl tento znalec při znaleckém zkoumání k dispozici. Předně počet zajištěných cigaret vychází z protokolů o domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor (včetně vozidel) a rovněž z protokolů o zajištění cigaret dne 20. 1. 2005 na dálnici ... ve vozidle řízeném obviněným P. Ve všech případech se totiž jednalo o nelegálně vyrobené cigarety, když k výrobě cigaret neměla ani jedna ze společností (G 2580, s. r. o., TONAFO, s. r. o.) oprávnění a ani neodebrala žádné tabákové nálepky k těmto cigaretám, když jejich objednávka se vztahuje pouze k cigaretám bulharské provenience, jejichž dovoz však není

předmětem posuzovaného trestného jednání. Tabák dovezený z VSR byl určen k rozvažování do spotřebitelského balení o různé hmotnosti pod názvem Aljaška. Ostatně ani nikdo z obviněných v přípravném řízení a ve valné části hlavního líčení neuplatnil obhajobu o výrobě cigaret (byť nelegální) z tabáku dovezeného v závěru roku 2003 pro společnost G 2580, s. r. o., z VSR. Výše daňové škody tak činí při celkovém počtu 11.396.305 ks cigaret na spotřební dani 10.712.526,70 Kč a na dani z přidané hodnoty 3.721.958 Kč, takže celkový daňový únik představuje částku 14.434.484,70 Kč. Při vlastních výpočtech akceptoval soud částku zjištěnou znalecky, neboť minimální sazba daně činila v kritickém období 0,94 Kč za jednu cigaretu. Soud vzhledem k netrestnosti přípravy k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby neurčoval škodu hrozící, jež byla v přípravném řízení určena přepočtem komponentů k výrobě cigaret (zejména obalového materiálu) na cigarety a krabičky cigaret. Avšak soud toto shromažďování prostředků určených k výrobě cigaret přesto zařadil do popisu skutku (v podrobnostech srov. str. 154 – 157 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Nejvyšší soud tak má v souladu s názorem odvolacího soudu za to, že úvahy nalézacího soudu jsou zcela správné a jeho postup při zjištění výše vzniklé škody přezkoumatelný, logický a plně respektující zásadu in dubio pro reo. Nalézací soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. provedl maximum dostupných důkazů, aby minimální výše zkrácené daně mohla být zjištěna. Nespokojil se s původně zpracovaným znaleckým posudkem, ale dokazování doplnil znaleckým posudkem Ing. Jiřího Pěkného a rovněž doplňkem znaleckého posudku z oboru ekonomika Mgr. Jany Řehákové. Pokud při stanovení daňového úniku vycházel toliko ze zajištěných nelegálně vyrobených cigaret a nepřičítal jim k tíži škodu, resp. rozsah zkrácení spotřební daně a daně z přidané hodnoty na tabáku ve smyslu obžaloby, postupoval tak výrazně ve prospěch obviněných. Nejvyšší soud rovněž souhlasí s vypuštěním 400.000 kusů cigaret, které byly vyvezeny do Německa, přičemž nemá ani výhrad stran postupu nalézacího soudu, který vysvětlil, proč nepostupoval tak, že by daňový únik zjišťoval toliko z cigaret, jež měl při znaleckém zkoumání k dispozici znalec Ing. Pěkný. Zcela správně také nalézací soud dospěl k závěru, že tabák pocházející z dovozu z Vietnamu byl tabákem určeným k rozvažování do spotřebitelského balení pod názvem Aljaška, jestliže vycházel ze samotných výpovědí obviněných a vyjádření obviněného P. (srov. str. 69 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Podle závěrů nalézacího soudu obviněný P. v jednom ze svých důkazních návrhů požadoval obstarání celních dokladů (zejména JCD) právě k tomuto dovezenému tabáku z VSR a zdůraznil přitom, že tento tabák byl výlučně zpracován jako tabák Aljaška ve spotřebitelských baleních (srov. str. 156 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). K předestřeným závěrům soudů nižších stupňů Nejvyšší soud doplňuje obsah výpovědi obviněného D. P. , který uvedl, že pokud se jedná o tabák, tak to byl výhradně tabák zn. Aljaška, ke kterému jejich společnost G 2580, s. r. o., měla řádnou zaevidovanou cenu na Ministerstvu financí u paní J. v cenovém věstníku a následně na základě toho byl legálně prodáván. Pak přišel do portfolia ještě tabák zn. Aljaška v gramáži 40 g, který byl opatřený kolkem a byl pak vyskladňován z daňových skladů (srov. č. l. 790 p. v., svazek C spisu). Z uvedeného je tedy zřejmé, že zdaněný tabák z Vietnamu byl určen a spotřebován na legální výrobu tabáku zn. Aljaška. Nejvyšší soud nemůže akceptovat námitky obviněných, že zajištěné cigarety byly alespoň z části vyrobeny ze zdaněného vietnamského tabáku ze dvou důvodů. Jednak z předestřených telefonních odposlechů nalézacím soudem se podává, že tabák, který obvinění užili k výrobě cigaret, byl tvrdý a nedal se kouřit. Nalézací soud konkrétně v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že v rozhovoru ze dne 14. 12. 2004, ve 12:36 hod. (CD 35 BOLEK 41) mezi obviněným K. a V. , V. sděluje, že to nejde kouřit, že je to tvrdé. Jiný předmět hovoru než cigarety se nenabízí. Současně se potvrzuje i výpověď obviněného J. o nekvalitním tabáku a problémech s tím spojených (srov. str. 136 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). A za druhé, zdaněný tabák z Vietnamu byl, jak již bylo shora předesláno, určen na legální rozvažování do spotřebitelského balení zn. Aljaška, zatímco v případě výroby cigaret se jednalo o nelegální činnost. Výše škody, resp. přesněji rozsah zkrácení daně byl soudy nižších stupňů vyjádřen samostatně ve vztahu k nelegální výrobě cigaret, a proto nelze spravedlivě požadovat, aby od rozsahu zkrácení spotřební daně a daně z přidané hodnoty pramenícího z nelegální činnosti byla

odečítána spotřební daň uhrazená za tabák, jenž měl být a také byl na základě povolení udělených společnosti TONAFO, s. r. o., legálně rozvažován do balíčků pod značkou Aljaška a prodáván konečným spotřebitelům, resp. jeho takto nepoužitelného zbytku. Pouze pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že nikdo z obviněných v přípravném řízení a ve valné části hlavního líčení neuplatnil obhajobu o výrobě cigaret (byť nelegální) z tabáku dovezeného v závěru roku 2003 pro společnost G 2580, s. r. o., z Vietnamu (srov. str. 156 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Obdobně je tomu v případě důkazu předloženého obviněným J. Š. , tj. znaleckého posudku č. 20139 – o stanovení daňové povinnost u tabákových výrobků, který vypracoval znalec Mgr. Vladimír Lein MBA pro základní obor ekonomika, ekonomická odvětví různá se specializací daně – účetní evidence (srov. č. l. 3.518 – 3526 spisu). Úkolem znalce bylo stanovit daňovou povinnost u tabákových výrobků, které podle rozboru účetnictví společností Tonafo, s. r. o., a G 2580, s. r. o., nebyly předmětem účtování za období od 6. 8. 2004 do 26. 5. 2005. Ke stanovení takové daňové povinnosti měl znalec použít znalecký posudek č. 001/2009, zpracovaný Ing. Jiřím Pěkným, znalcem v oboru tabák, a znalecký posudek č. 1/2009, zpracovaný Mgr. Janou Řehákovou, znalkyní v oboru ekonomika, a další dokumenty a doklady. Za účelem vypracování znaleckého posudku byl znalci předán celý spis shromážděný obhajobou (srov. str. 2 a 3 posudku). Ačkoliv znalec Mgr. Lein, MBA, na str. 14 posudku uvádí, že z celého trestního řízení bylo zjištěno 11.396.305 ks cigaret (jak je ostatně uvedeno i ve skutkové větě výroku rozsudku odvolacího soudu), potom při výpočtu ve Variantě 1 kalkuluje s množstvím 11.396.350 ks cigaret (jde o zřejmou nesprávnost). Následně učinil znalec rovněž na str. 15 posudku shrnutí, z nějž se podává, že jím vypočtená spotřební daň ve výši 5.498.714,75 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 1.339.407,14 Kč, tedy celkem daň v celkové výši 6.838.121,89 Kč je daň, která byla již zdaněna (16.000 kg tabáku dovezeného z Vietnamu) a bude odečtena od celkové daně vypočtené podle zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů. Tento postup znalce je však neakceptovatelný s ohledem na učiněné závěry Nejvyššího soudu stran nedůvodnosti požadovaného odečtu uhrazené daňové povinnosti za tabák určený pro legální rozvažování do spotřebitelského balení pod zn. Aljaška od výše škody, resp. rozsahu zkrácení daně vzniklého nelegální výrobou cigaret. Obžaloba kladla obviněným za vinu, že shromažďovali nejméně 46.595,35 kg tabáku a vyrobili nejméně 12.420.800 ks cigaret (srov. č. l. 163, svazku A spisu), a svým jednáním tak způsobili České republice škodu na spotřební dani stanovené pro tabákové výrobky, resp. u cigaret a tabáku ve výši 42.428.483 Kč a na dani z přidané hodnoty ve výši 8.674.999,29 Kč, celkem ve výši 51.103.482,29 Kč (srov. č. l. 165 svazku A spisu). Z odůvodnění obžaloby se potom podává, že vlastní rozsah daňového úniku v oblasti spotřební daně je dán na základě příslušné sazby podle zákona o spotřební dani, upravené v minimální částce 0,94 Kč/1 ks cigarety. Při použití této sazby daně u cigaret, jinak platné v době páchání trestné činnosti, resp. se jedná v případě změny právní úpravy o sazbu pro obviněné nejvýhodnější, činí daňový únik na spotřební dani, připadající na množství 12.420.800 ks cigaret vyrobených a zajištěných jak ve fázi skladování, tak jejich dopravy k odběrateli, částku 11.675.552 Kč. Pokud byl současně v prostorách nepožívajících ochrany, výhod a režimu daňového skladu a současně používaných obviněnými nalezen a zajištěn tabák o celkové hmotnosti 46.595,35 kg, pak při použití příslušné sazby daně u tabáku ve výši 660 Kč/kg, činí výše zkrácené daně částku 30.752.931 Kč. Vlastní rozsah daňového úniku v oblasti DPH je dán na základě příslušné sazby podle zákona o DPH, upravené ve zvýšené sazbě 19 % Z průměrně deklarované ceny cigarety při dovozu ve výši 0,26 Kč/1 ks a se započtením sazby daně spotřební v částce dalších 0,94 Kč/1 ks cigarety. Při použití této sazby daně z přidané hodnoty (jinak DPH) platné v době páchání trestné činnosti, činí daňový únik na DPH, připadající na množství 12.420.800 ks cigaret vyrobených a zajištěných jak ve fází skladoví, tak jejich dopravy k odběrateli, částku 2.831.942,40 Kč. Pokud byl současně v prostorách nepožívajících ochrany, výhod a režimu daňového skladu a současně používaných obviněnými nalezen a zajištěn tabák o celkové hmotnosti 46.595,35 kg, pak při použití příslušné sazby DPH, při základu daně tvořeném t. č. toliko nákladem na daň spotřební ve výši 660 Kč/kg, činí výše zkrácené DPH částku 5.843.056,89 Kč. Suma

daňového úniku jak k dani spotřební, tak k DPH činí celkem 51.103.482,29 Kč (srov. č. l. 230 – 231 svazku A spisu). Nalézací soud, jelikož nebylo možné zjistit, zda zajištěný tabák neobsahuje také zdaněný tabák dovezený z Vietnamu, rozhodl ve prospěch obviněných a výši škody ponížil o všechen zabavený tabák a tuto vypočetl pouze ve vztahu k nelegálně vyrobeným cigaretám. Nalézací soud tak významně postupoval ve prospěch obviněných. Podle obžaloby vyžádal vyšetřující policejní orgán od Celního ředitelství Praha vyčíslení škody a vyjádření k dalším skutečnostem, které dožádaný orgán poskytl přípisem ze dne 22. 11. 2005, sp. zn. 16073/05-23 (VOLD/261334222). Z tohoto vyplývá, že (podle obsahu pasáže odpovědi k bodu 12) povolení Celního ředitelství k provozování daňového skladu bylo uděleno společnosti G 2580, s. r. o., se sídlem Praha 1, v níž prokuristou je obviněný J. K. a disponentem účtu v bance obviněný J. Š. , přičemž toto povolení k provozování daňového skladu v P. , Žst. M. n. , ze dne 14. 5. 2004, č. j. 6528/04-25 bylo účelově vymezeno na skladování, balení max. po á 250g a prodeje cigaretového tabáku – kód …., v odhadovaném objemu 16 tun ročně, s tím, že balení tabáku budou označována tabákovou nálepkou, nové povolení s vypuštěním stanovené gramáže balení a obchodní značky tabáku bylo vydáno dne 14. 12. 2004 pod č. j. 18211/04-25. Další povolení obdržela stejná společnost k provozování daňového skladu v Ch. , okres L. , na základě povolení ze dne 17. 1. 2005 pod č. j. 17636/04-25-01 ke stejnému účelu. Provozování daňového skladu bylo vždy vymezeno na konkrétní místnosti v daném objektu (srov. č. l. 215 – 216 svazku A spisu). Pokud byl tabák dovezený z Vietnamu zdaněn za účelem legálního nakládání s ním společností G 2580, s. r. o., která měla potřebná povolení státních orgánů, nelze podle Nejvyššího soudu připustit, aby od škody vypočtené v návaznosti na nelegální výrobu cigaret, byl odečítán zdaněný tabák určený pro legální činnost. Nejvyšší soud tak musí trvat na tom, že je třeba striktně oddělit nelegální výrobu cigaret a legální nakládání s tabákem. Z těchto důvodů nelze akceptovat znalecký posudek Mgr. Vladimíra Leina, MBA, který od spotřební daně a daně z přidané hodnoty z 11.396.350 ks cigaret ve výši 14.424.484 Kč odečetl 6.838.121,89 Kč, což je jím vypočtená a již zaplacená spotřební daň a daň z přidané hodnoty za tabák dovezený z Vietnamu. Nejvyšší soud tedy nemůže přiznat závěrům znalce Mgr. Vladimíra Leina, MBA, jakoukoliv relevanci. Kromě toho Nejvyšší soud nemohl přistoupit ani na druhou variantu jmenovaného znalce, neboť ta kalkuluje s množstvím 868.600 ks cigaret uvedených ve znaleckém posudku Ing. Jiřího Pěkného, na které však již dostatečně reagovala svými zjištěními znalkyně Mgr. Řeháková, jak popisuje nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku.

S ohledem na již naznačenou správnost postupu nalézacího soudu a jeho odůvodnění rozsudku dospěl Nejvyšší soud na podkladě spisu k závěru, že byla vyvrácena rovněž námitka obviněného J. M. , podle nějž nebylo správně kalkulováno s množstvím tabáku nalezeného při prohlídkách, a to buď z důvodu pochybnosti o průběhu odebírání vzorků v přípravném řízení, z důvodu jeho zjevné devastace hnilobnými procesy či z důvodu jeho legálního původu a řádného postupu jeho dovozu a zdanění. Jestliže obviněný J. M. namítal, že jiné cigarety, než ty, které byly předmětem znaleckého posudku Ing. Pěkného, nebyly nikdy řádné zkoumány, tj. u zbylých cigaret v počtu kusů 10.527.705 nebylo zjištěno a ani nikdy zjišťováno, zda se jedná o padělky, tj. nelegálně vyrobené výrobky splňující podmínky tzv. „tabákového výrobku“, se kterými je spojován následek v podobě daňového úniku, potom Nejvyšší soud odkazuje na tu část znaleckého posudku Mgr. Jany Řehákové, kde se uvádí, že ani jedna společnost (tj. myšleno G 2580, s. r. o., a TONAFO, s. r. o.) nebyla oprávněna vyrábět cigarety, při stanovení množství cigaret znalkyně vyšla z protokolů o domovních prohlídkách či prohlídkách jiných prostor ze dne 26. 5. 2005, které určují počet nalezených a zjištěných cigaret, a jejichž přesné počty, místa nálezu a značky vtělila rovněž do přehledných tabulek, což činí její postup přezkoumatelným, čímž dospěla k množství 11.396.305 kusů cigaret, což beze zbytku odpovídá provedeným důkazům. Skutečnost, že se jednalo o padělky, je dále potvrzována znaleckými posudky Ing. Martiny Luňákové, soudní znalkyně z oboru kriminalistická technika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemnosti, která se zabývala zkoumáním tabákových nálepek a cigaretových krabiček a jejíž závěry nalézací soud blíže rozebírá na str. 72 – 73 odůvodnění svého rozsudku.

Obviněný R. P. ve svém dovolání namítal, že u něj absentuje subjektivní stránka skutkové podstaty trestných činů, tedy úmysl podílet se na údajné trestné činnosti, jakož i objektivní stránka trestných činů a zločinu, když neexistuje žádný důkaz, který by potvrzoval účast obviněného na údajné trestné činnosti. Rovněž tak obviněný J. Š. namítal, že v průběhu dokazování nebylo zjištěno v jeho jednání naplnění ani objektivní ani subjektivní stránky trestného činu podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť ze spisového materiálu vyplývá pouze to, že v jednom případě zakoupil v prodejně tabák a přinesl Š. několik kartonů cigaret, přičemž nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že byl Š. oficiálně požádán a vyhověl mu jako zaměstnanec zaměstnavateli, aby pro jeho příbuzné mu zakoupil těchto několik kartonů. Obviněný J. Š. dále namítal, že nebyl členem žádné organizované skupiny, neměl ani tušení, že by o nějakou skupinu vytvořenou hlavními pachateli mělo jít, a navíc kromě J. Š. , J. M. , D. P. , M. K. , P. Z. , ostatní spoluobviněné neznal; z důkazního řízení je zřejmé, že se neprokázalo, že by o dalších místech, kde se měla páchat trestná činnost, cokoliv věděl. Konečně také jmenovaný dovolatel uvedl, že účastenství ve formě pomoci na majetkovém trestném činu, tak jak má na mysli ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, předpokládá úmysl směřující k účasti na konkrétním úmyslném trestném činu pachatele, přičemž vlastní pomoci by měla předcházet dohoda, třeba i mlčky uzavřená, avšak žádná taková dohoda mezi Š. a obviněným J. Š. zde nebyla a její existence ani nebyla zjišťována. Rovněž obviněný P. Z. obsáhle namítal, že pokud jde o bod I. výroku rozsudku, dovolatel nebyl subjektem, který by se vůbec mohl na zkrácení daně byť jen podílet, pracoval jako ostraha při transportu zboží, o jehož původu či výrobě neměl žádné informace a na jehož výrobě a distribuci se nijak nepodílel. U trestného činu podle § 240 tr. zákoníku je navíc třeba prokázat přímý úmysl pachatele, avšak v průběhu celého trestního řízení nebyl předložen jediný důkaz, který by dokazoval přímý úmysl obviněného spáchat uvedený trestný čin. K bodu II. výroku napadeného rozsudku tento dovolatel namítal, že z něj není vůbec zřejmé, jakým jednáním by se obviněný mohl uvedeného trestného činu dopustit, zcela absentuje konkretizace formy účastenství obviněného a není zřejmá ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí, přitom z popisu skutku musí být ve vztahu k úmyslnému zavinění zřejmé, že obviněný věděl o neoprávněném označení výrobků nebo služeb, které dovezl, vyvezl nebo uvedl do oběhu, a že byl alespoň srozuměn s neoprávněným zásahem do práv vlastníka dotčené ochranné známky; v popisu skutku chybí byť jen obecný odkaz na ustanovení § 8 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Rovněž pokud jde o bod III. výroku napadeného rozsudku, z předmětného rozhodnutí není vůbec zřejmé, kdo a jakým konkrétním jednáním se měl uvedeného trestného činu dopustit, zcela absentuje popis formy účastenství, není zřejmé jaké porušení konkrétních zvláštních předpisů, jejichž porušení toto ustanovení trestního zákona sankcionuje, bylo způsobeno, není zřejmé, jaké nálepky byly padělány a pozměněny, zda tyto nálepky podléhají ochraně atd., není vůbec zřejmé, v čem je spatřován a prokázán úmysl obviněného. Byl to také obviněný D. P. , kdo namítal, že napadený rozsudek neobsahuje jediný skutkový závěr o konkrétním jednání dovolatele, jež by mohlo být předmětem odpovídajícího právního posouzení, a to ve výrokové části, ani v odůvodnění, přičemž zařazení jeho osoby mezi spoluobviněné je odůvodněno stejně málo (resp. vůbec), jako by bylo odůvodněno zařazení jakékoliv jiné, zcela libovolné osoby, která hlavní pachatele znala, či s nimi byla alespoň v minimálním kontaktu, a proto podle něj je jeho konkrétní individuální podíl na rozhodované trestné činnosti z napadeného rozsudku zcela nezjistitelný.

K tomu považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že to byl již nalézací soud, který v odůvodnění svého rozsudku poznamenal, že provedené důkazy nesvědčí uplatněné obhajobě těchto obviněných, že nemají nic společného s nelegální výrobou cigaret. Naopak je prokázáno, že všichni obvinění, tedy výslovně i obvinění R. P. , J. Š. , P. Z. a D. P. jednali maximálně konspirativně a s nejvyšší mírou obezřetnosti. To se podává z používání kódovaného označení výrobků a činností, z používání přezdívek, z častých změn způsobu komunikace a z velmi sofistikovaného doprovodu převáženého zboží i osob. K hierarchické struktuře spolčení nalézací soud uvedl, že nejvýše stáli obvinění Š. s K. Pod nimi jsou seřazeni obvinění, kteří bezprostředně přicházeli do styku s výrobou cigaret v prostorách, kde k ní docházelo (P. , Č. , Ch.), a rovněž se podíleli na zásobování této výroby

potřebnými komponenty, zejména z objektu M. – V. Do této skupiny obviněných patří P. , M. , P. a J. Nejvýše z nich byl postaven prvně jmenovaný, jehož obžaloba podle názoru soudu mylně pokládala za zakladatele spolčení. Tento obviněný mohl dávat pokyny spoluobviněnému J. , třebaže se jednalo zejména o zprostředkované požadavky vyslovené na J. obviněným Š. Jeho vyšší postavení souvisí nepochybně s minulou zkušeností z policejní práce, z tohoto důvodu také vytvářel „bezpečnostní koncepci“ (ještě spolu s obviněným Z.). Proto byly u něj nalezeny vysílačky, zařízení pro identifikaci odposlechů a jiná elektrotechnická zařízení, což bylo doloženo odborným posudkem specializovaného policejního pracoviště a podílel se rovněž na doprovodu vozidel zabezpečujících přepravu cigaret z místa výroby, případně komponentů pro jejich výrobu na místo výroby a byl činný i při stěhování strojů (srov. str. 131 132 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Další skupina byla tvořena obviněnými K. , R. , G. a Z. , která se zaměřila především na uskladnění (a také vyskladnění) vyrobených cigaret a jejich distribuci (srov. str. 134 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). V případě obviněného D. P. nalézací soud uvedl, že i jmenovaný obviněný se podílel na činnosti zločinecké struktury. Kromě toho, co již vyplývá z důkazního rozboru u jiných obviněných, kde je tento obviněný zmiňován, jeho podíl vyplývá zejména ze zaznamenaných hovorů s obviněným K. Tyto hovory mají vztah k tabáku uskladněnému ve V. ve skladu nazývaném nudle, ve kterém bylo skutečně nalezeno více jak 24 tun tabáku, třebaže se podle znalkyně z oboru ekonomika jednalo o tabák nepodléhající spotřební dani (srov. str. 141 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Konkrétní činnost obviněného P. , jak vyplynula z pořízených odposlechů, je zachycena zejména např. na str. 129 a 141 – 142 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). U obviněného J. Š. na základě provedených důkazů nalézací soud dovodil, že tento měl na starosti přepisy vozidel na osoby, které nesouvisejí s trestnou činností, za příslib či poskytnutí finanční úplaty a tyto kroky zcela zjevně byly vedeny snahou o konspiraci. Dalším aspektem trestné činnosti obviněného Š. bylo obstarání kartonů cigaret různých značek (HB, Marlboro, West), když nutnou podmínkou byl nápis v angličtině o zdravotní škodlivosti kouření na cigaretových krabičkách. U všech požadovaných cigaretových značek se jednalo o značky, které byly skutečně padělány. Při shánění kartonů cigaret vedl obviněný Š. celou řadu telefonních hovorů se svými známými, veden snahou je obstarat (srov. str. 144 – 145 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Uvedenými telefonními hovory se i nalézací soud na str. 145 odůvodnění svého rozsudku zabývá. Ostatně postavením jednotlivých obviněných, tedy i R. P. , J. Š. , P. Z. a D. P. a jejich úlohou ve výrobě a distribuci cigaret a konkrétními jednáními s ohledem na pořízené odposlechy a sledování obviněných se nalézací soud velmi podrobně a výstižně zabývá zejména na str. 127 – 145 odůvodnění svého rozsudku. Mimo jiné i tato část odůvodnění, na níž Nejvyšší soud právě odkázal, vyvrací tu část námitek obviněného P. Z. , který ve svém mimořádném opravném prostředku konstatoval, že odposlechy potvrzují pouze reálné společné sportovní aktivity. Nalézací soud totiž v odůvodnění svého rozsudku zkonstatoval, že obviněný Z. byl v telefonickém kontaktu s obviněným G. a Š. , přičemž jejich hovory jsou zatíženy konspirací a jejich vzájemná setkání jsou skryta pod pojem sport, sportík nebo trénink, který byl vícekrát zachycen v hovorech obviněného Z. Dne 14. 3. 2005 v 10:15 hod. (CD 52 BOLEK 80 – obsahový přepis na č. l. 121 svazek 18/45) hovoří obviněný P. z L. telefonu s obviněným Š. a obsahem hovoru je domluva na schůzce, při níž se zmiňuje také O. účast a rovněž se používají termíny cvičky a trepky. V 11:20 hod. týž den (CD 24 BOLEK 23) obviněný Š. si domlouvá s obviněným R. schůzku a naznačuje, že na ní bude i obviněný Z. a připomíná mu, aby si vzal trenýrky. Ve 14:36 hod. (CD 39 BOLEK 47 – obsahový přepis na č. l. 121 svazek 18/45) obviněný Z. vyrozuměl obviněného G. stran společného jednání a hovoří o sportíku a v 15:21 hod. (CD 24 BOLEK 23) obviněný R. s G. si domlouvali schůzku, aby mohli jet na florbal a konečně v 15:27 hod. (CD 16 BOLEK 22) obviněný K. při hovoru s obviněným R. se zmínili o florbalu a zároveň o schůze s obviněným Š. Nalézací soud z této časové logické a personální posloupnosti dovodil, že pojem sport je pouze krycím manévrem a znamená schůzku všech, o nichž např. vypovídal J. , případně obviněný L. (k tomu v podrobnostech dále srov. str. 140 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Soud u všech 13 obviněných vyjmenovaných ve výroku o vině dovodil úmyslnou účast na zločinném spolčení resp. jeho založení a činnost v něm, a tedy zhodnotil jejich konkrétní účast (srov. str. 145 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu), na čemž nic nezměnil, pokud

jde o skutkové okolnosti, ani odvolací soud, který právní posouzení účasti na zločinném spolčení vypustil. Rovněž pokud jde o bod II. výroku rozsudku nalézacího soudu, nalézací soud se zabýval při posuzování této trestné činnosti toliko obviněnými Š. , P. , K. , P. , J. , M. , P. , K. , G. , R. a Z. a jejich podílem na padělání tabákových výrobků, uskladnění a další distribuci, neboť pouze vyjmenovaní obvinění byli pro tuto delikvenci stíháni podanou obžalobou. Soud dospěl k závěru, že stíhání všech těchto obviněných bylo zcela důvodné a jejich podíl na vytýkaném jednání je fakticky již popsán v důkazním hodnocení zločinného spolčení či daňového deliktu. Konkrétně potom obvinění P. , P. a M. přenášeli Š. pokyny obviněnému J. , zprostředkovávali jeho kontakt s okolním světem, odváželi vyrobené cigarety či takový transport zabezpečovali, podíleli se na dopravě potřebných komponentů ze skladů, obviněný P. přepravoval padělky cigaret (nejméně při jízdě dne 20. 1. 2005, při níž bylo zajištěno přes 3 mil. ks cigaret) a také obalové komponenty, obvinění K. , R. , G. a Z. zajišťovali odvoz vyrobených cigaret ze skladů (obvinění K. a G. také jejich provoz) a podíleli se na distribuci takových cigaret, zatímco obviněný K. se podílel na nákupu komponentů pro výrobu cigaret a také na přepravě padělaných cigaret např. doprovodem P. vozidla při kritické jízdě. Nalézací soud, stejně jako obžaloba, ale i odvolací soud správně podle Nejvyššího soudu dospěly k závěru, že za trestné je možné pokládat nejen již uskutečněnou nelegální výrobu cigaret různých značek a jejich zabalení do napodobenin obalů, ale také shromažďování komponentů pro takovou výrobu, v daném případě obalů s natištěnými obchodními značkami a názvy, které byly v množství přesahujícím 2 000 kg nalezeny ve skladu v M. – V. , jak je zřejmé z protokolu o prohlídce těchto skladových prostor. Tyto obaly byly připraveny k bezprostřednímu použití a pouze zákrok policejních a celních orgánů zabránil jejich dalšímu trestnému užití. K tomu Nejvyšší soud zdůrazňuje, že jestliže došlo již k dokonání trestných činů, pak i části skutků, které by jinak byly jen přípravou (pokud by čin nebyl dokonán), jsou součástí tohoto dokonaného trestného činu, byť přípravné jednání nebylo ještě v celém rozsahu použito k jeho spáchání, neboť dojde-li k pokusu nebo k dokonání činu, příprava se již v právní kvalifikaci pachateli zvlášť nepřičítá (srov. dikci § 20 odst. 1 tr. zákoníku „… pokud nedošlo k pokusu ani k dokonání zvlášť závažného zločinu“), což ovšem neznamená že by skutkové okolnosti neměly být v tomto směru v popisu skutku ve výroku o vině uvedeny (srov. č. 38/1959), neboť jsou rozhodné z hlediska rozsahu a závažnosti trestné činnosti, která byla nad rámec dokonaných trestných činů zamýšlena, a proto není důvodná dovolací námitka obviněného J. K. v dodatku dovolání). Příprava má v poměru k pokusu, dokonanému zvlášť závažnému zločinu i k účastenství podpůrnou povahu. Proto jakmile přerostla již pouhé vytváření podmínek pro jeho spáchání a dostala se již do stadia pokusu nebo dokonání, bude pachatel trestný jen pro tuto dosaženou formu deliktu, a proto je třeba ho odsoudit jen za pokus nebo dokonaný trestný čin a ve skutku vyjádřit i tu část skutku, která by byla jinak jen přípravou (byť by příprava u posuzovaného trestného činu, a to např. podle § 240 tr. zákoníku, nebyla trestná), a to včetně výše škody, resp. rozsahu zkrácení daně, ke kterému pachatel či pachatelé směřovali, neboť jinak by nebyla vyjádřena povaha a závažnost spáchaného trestného činu.

Každý z obviněných se podílel jistou dílčí činností, které ve svém souhrnu představovaly zamýšlený následek v podobě výroby napodobenin cigaret a jejich obalů (srov. str. 157 – 159 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Ve stejném rozsahu (co do počtu obviněných) jako v bodě II. výroku o vině nalézací soud vymezil i trestnou činnost na úseku padělání a pozměňování tabákových nálepek (bod III. výroku o vině) a shodně byla stanovena i kritická doba. Nalézací soud sumarizoval důkazy, z nichž lze jednoznačně dovodit, že tabákové nálepky uskladněné v P., M. – V. a také v sídle TONAFA, s. r. o., byly primárně určeny k jejich skutečnému použití na cigaretových krabičkách protiprávně vyrobených obviněnými, když zčásti také k jejich faktickému použití došlo. Tyto nálepky nahrazují doklad o splnění daňové povinnosti a legalizují z daňového hlediska umístění tabákových výrobků na českém trhu. Pokud obvinění padělali tabákové nálepky (případně si jejich padělky obstarali), činili tak s cílem vyhnout se plnění daňové povinnosti a současně umístit na trh padělané cigarety, které budily zdání řádně daňově označených. Motivace jejich jednání byla jednoznačně zištná, ostatně tento motiv byl určující při veškerém trestném počínání všech obviněných. Všichni obvinění si byli vědomi, že cigarety jsou vyráběny bez patřičného povolení, že neoprávněně napodobují pravé

cigarety svým vzhledem, označením i balením, a také, že legálně vyráběné cigarety při distribuci na českém trhu musí být označeny příslušnými tabákovými nálepkami. Koneckonců i obvinění Š. a K. se hájí tím, že splnili daňovou povinnost objednávkou a nákupem tabákových nálepek (k tabáku Aljaška a cigaretám dovezeným z Bulharska), takže jim tato povinnost byla známa. Nalézací soud zároveň vyšel z toho, že zločinné spolčení, byť tato kvalifikace byla později odvolacím soudem vypuštěna, nelegálně vyrábělo cigarety při flagrantním porušování práv oprávněných subjektů k předmětným ochranným známkám, proto všem jeho členům muselo být zřejmé, že takové cigarety nelze legálně umístit na český případně evropský trh. Jednotliví obvinění se opět podíleli na této trestné činnosti ve stejném rozsahu, který soud vymezil v bodě II. výroku o vině s tím rozdílem, že není zřejmé, kdo z obviněných konkrétně opatřil cigaretové krabičky nalezené v domě u obviněného R. a ve vozidle obviněného Š. tabákovými nálepkami (srov. str. 159 – 161 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Pod bodem II. výroku o vině byli obvinění uznáni vinným trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona, kterého se dopustili v tam uvedeném rozsahu jeho dokonání. Společné jednání obviněných J. Š. , R. P. , J. K. i, D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , V. R. a P. Z. odpovídá použitá právní věta, podle které společně uvedli do oběhu výrobky nebo služby neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému nebo známkou s ní snadno zaměnitelnou a pro dosažení hospodářského prospěchu neoprávněně používali obchodní jméno nebo jakékoliv označení s ním zaměnitelné, jakož i ta její část, která se týká dílčího rozsahu trestného jednání ukončeného ve stadiu pokusu. Pokud ve vztahu k této části výroku o vině dovolatel P. Z. namítl, že mu není zřejmé, jakým způsobem se mohl tohoto trestného činu dopustit, jestliže mu v popisu skutkového děje, jakož i v odůvodnění odsuzujícího rozsudku absentují jeho trestné aktivity, pak mu rozhodně nelze přisvědčit. Jak je z popisu tam přisouzených skutkových okolností ad II. zřejmé, jsou dovoditelné v návaznosti na stěžejní část výroku o vině pod bodem I. daňovým deliktem, jehož podstata byla v zájmu zajištění potřebné dějové kontinuity zrekapitulována tak, že se strojní výrobou tabákových výrobků, realizovanou bez souhlasu příslušných celních orgánů, a s jejich uváděním do volného daňového oběhu České republiky přímo souviselo úmyslné jednání, které za takto uzpůsobených daňových podmínek usnadňovalo distribuci a prodej nelegálně vyrobeného zboží cestou svévolného zásahu do práv na trhu již zavedených držitelů ochranných známek, při kterém bylo zboží bez jejich souhlasu označováno jejich ochrannými známkami a následně i baleno do obalů s natištěnými obchodními značkami takto poškozených subjektů. Jestliže byl dovolatel P. Z. v rámci celé skupiny odsouzených uznán vinným, že se ve společném trestném záměru na usnadnění distribuce nelegálně vyrobených tabákových výrobků dopouštěl uvedených způsobů zásahu do chráněných práv poškozených účastníků hospodářské soutěže, pak z tomu odpovídající části odůvodnění prvostupňového odsuzujícího rozsudku na č. l. 158 dole vyplynulo v návaznosti na popis skutku pod bodem I. výroku o vině, že se společně s obviněnými K. , R. a G. podílel na zajištění jak odvozu takto neoprávněně označených cigaret ze skladů, tak i na tomu předcházejícím zpracování tabáku a jeho komponent. Proto právě s poukazem na jím akcentované rozhodnutí Nejvyššího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 5 Tdo 1524/2010) není důvodu k pochybám, zda výrok o jeho vině pod bodem II. vyhovuje tam zdůrazněným požadavkům ve vztahu k úmyslnému zavinění, kdy „musí být z popisu skutku zřejmé, že obviněný věděl o neoprávněném označení výrobků nebo služeb, které dovezl, vyvezl nebo uvedl do oběhu a že byl alespoň srozuměn s neoprávněným zásahem do práv vlastníka ochranné známky“. Za takového stavu naplnění úmyslné formy jeho zavinění je třeba považovat za nedůvodný jeho další odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 328/2012 (přeprava zboží neoprávněně označeného ochrannými známkami světových značek bez přepravcova prokazatelného povědomí o takovém stavu věci). Správnost závěru o úmyslné formě zavinění nelze zvrátit ani s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 938/2011, akcentující další v dovolatelově případě chybějící indicii jeho smluvního vztahu s lokalitami, kam mělo být neoprávněně označené zboží distribuováno. V uvedeném směru jmenovaný dovolatel totiž opět přehlíží, že byl uznán vinným jednáním ve spolupachatelské trestné součinnosti v rámci skupiny osob, z níž se po jejich vzájemné dohodě ve statutárním postavení za dodavatelské obchodní

společnosti TONAFO, s. r. o., a G 2580, s. r. o., presentovali dovolatelé J. K. a J. Š. Žádnou míru opodstatněnosti nelze dále přiznat další výhradě obviněného P. Z. , že v popisu skutku k téže části výroku o vině postrádá, byť jen obecný, odkaz na ustanovení § 8 zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách ve znění pozdějších předpisů a v této souvislosti poukazuje na skutkovou podstatu trestného činu podle § 150 trestní zákona (zákona č. 140/1961 Sb.) jako na normu s blanketní dispozicí. Dostatečný způsob konkretizace způsobu zásahu do předmětu známkoprávní ochrany totiž vyplývá již ze samotné výše konstatované podstaty jednání obviněných, na které nepochybně dopadá ustanovení § 8 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., které obvinění porušili, byť to nebylo odvolacím soudem konkrétně vyjádřeno ve výroku o vině pod bodem II. jeho rozsudku. Je tedy zřejmé, že blanketní dispozice skutkové podstaty trestného činu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. byla po stránce věcné naplněna takovým obsahem, který rozhodně nelze označit za nepřesný a zmatečný, jak hodnotí dovolatel.

Jelikož nalézací soud velmi podrobně rozepsal na základě jakých důkazů a prokázaných okolností případu má za to, že se obvinění v této trestní věci dopustili stíhaných skutků (k tomu srov. str. 125 – 162 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu), Nejvyšší soud se dále rovněž ztotožnil (s výjimkou posouzení jednání obviněných v bodě I. výroku rozsudku jako trestného činu zločinného spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák., které bylo odvolacím soudem vypuštěno), s právním hodnocením učiněným tímto soudem. Obvinění se zabývali nelegální výrobou cigaret a jejich distribuci a tím pádem směřovali k dosažení zisku vytvořeného distribucí cigaret nezdaněných podle příslušných norem o spotřební dani a DPH. V kritické době byla spotřební daň z cigaret (tabák nakonec nebyl zahrnut do daňové škody, resp. rozsahu zkrácení daně) upravena zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daní. Tato norma stanovila, kdo je plátcem daně, kdy vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit, současně stanovila podmínky také pro provozování daňových skladů (jejichž povolení bylo zjištěno u firmy G 2580, s. r. o.) a hlavně v § 101 a násl. stanovila předmět a základ daně z tabákových výrobků, jakož i sazbu a výpočet takové daně a současně značení tabákovými nálepkami a splatnost takové daně. Součástí daňové povinnosti byla i daň z přidané hodnoty. Daňová povinnost se v případě tabákových výrobků (cigaret) plní pomocí tabákových nálepek a objednávka takových nálepek plní funkci daňového přiznání a daň je zaplacena použitím tabákové nálepky (§ 116 zák. č. 353/2003 Sb.). Z předchozího důkazního rozboru je zřejmé, že žádná z firem vystupujících v této věci (zejména TONAFO, s. r. o., či G 2580, s. r. o.) neměla povolení pro výrobu cigaret a tudíž veškerá výroba byla protiprávní a v konečném důsledku nezdaněná. Je logické, že obvinění při umísťování takto vyrobených cigaret je označovali padělky tabákových nálepek, aby před konečnými spotřebiteli tyto výrobky budily zdání jejich řádného zdanění a tudíž legálnosti. Obvinění neodvedli příslušnou spotřební daň a DPH z cigaret a tak naplnili znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a povinné platby podle § 240 tr. zákoníku. Celková daňová škoda (na spotřební dani i DPH) představuje 14.434.484,70 Kč. Pokud obvinění v dovoláních namítali možnost dvojího zdanění, považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že s ohledem na pochybnosti týkající se tabáku byl nezdaněný tabák oproti obžalobě v celém rozsahu z výroku o vině, jak nalézacího soudu, tak i posléze odvolacího soudu vypuštěn, a to právě z důvodu, aby nedošlo při stanovení rozsahu trestné činnosti obviněných k porušení zákazu dvojího zdanění. Oba soudy nižších stupňů sice uznaly, že zhruba 12,5 tuny tabáku bylo určeno ke kouření, avšak s touto komoditou nekalkulovaly jako se zdanitelnou věcí. Proto daňový únik soud dovodily pouze u nelegálně vyrobených cigaret. Nejsou proto námitky obviněných v tomto směru důvodné.

Znak velkého rozsahu byl jednáním obviněných naplněn, proto jejich jednání mohlo být posouzeno jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Obžaloba byla podána v souladu s tehdejší právní úpravou pro trestný čin zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., když část vytýkaného jednání byla označena za přípravu k tomuto trestnému činu ve smyslu § 7 odst. 1 tr. zák. Trestní zákoník v § 20 odst. 2 povolil použití ustanovení o přípravě pouze na zvlášť závažný zločin,

není-li stanoveno něco jiného. Trestný čin podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku sice splňuje parametry zvlášť závažného zločinu, jak je definován v § 14 odst. 3 tr. zákoníku, avšak přípravné jednání není za trestné u tohoto trestného činu výslovně uvedeno. V souladu s předchozí citovanou podmínkou tak nelze za trestné pokládat jednání, které by podle původní právní úpravy trestným jako příprava k trestnému činu bylo. Zde se jedná především o shromažďování komponentů potřebných k výrobě cigaret, které je podle trestního zákoníku nepostižitelné ve vztahu k možné daňové škodě. Soud sice ponechal v popisu skutku v bodě I i shromažďování filtrů, balicího papíru, obalových kartonů, pásek a krabiček, aby zdůraznil rozsah činnosti zločinného spolčení, avšak nekvalifikoval toto jednání ve vztahu k daňovému deliktu. Proto také daňová škoda byla zjišťována pouze jako skutečná, vzniklá v souvislosti se zajištěním více než 11 mil. kusů ilegálně vyrobených cigaret a do daňové škody nebyla přiřazena škoda hrozící z budoucího nelegálního vyrobení dalších cigaret ze zajištěných komponentů a jejich nezdaněným uplatněním na trhu (srov. str. 164 – 166 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Nejvyšší soud tak má s ohledem na závěry nalézacího soudu za bezpředmětné námitky obviněného J. K. , který napadl způsob právního vyhodnocení přisouzeného stadia daňového deliktu jakožto dokonaného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), 3 tr. zákoníku. Dovolatel pouze poukázal na výčet činností přípravné povahy, avšak nevzal v potaz ta skutková zjištění, která svědčí o tom, že se jejich skupině podařilo ve velkém rozsahu realizovat jejich záměr, když se dopustili daňových úniků ve formě zkrácení daně, a to tím, že uvedli nezdaněné výrobky do volného daňového oběhu na území České republiky, případně na území dalších států Evropské unie. Jak dále uvedl nalézací soud, trestný čin podle § 240 tr. zákoníku je úmyslným deliktem, nalézací soud dovodil, že všichni obvinění byli nejméně srozuměni s tím, že při nelegální výrobě cigaret a jejich distribuci na trh dojde k daňovému úniku, neboť taková výroba je ze své podstaty prostá daní (srov. str. 166 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). V té souvislosti je třeba znovu zdůraznit, že daňová povinnost se v případě tabákových výrobků (cigaret) plní pomocí tabákových nálepek a objednávka takových nálepek plní funkci daňového přiznání, přičemž daň je zaplacena použitím tabákové nálepky (§ 116 zák. č. 353/2003 Sb.).

Obviněný J. K. ve svém dovolání rovněž namítal, že ke dni 20. ledna 2005, kdy mělo dojít poprvé k převozu tabákových výrobků nákladním automobilem MAN, platilo, že podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je daň na výstupu plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, jímž je podle ustanovení § 21 odst. 4 písm. a) citovaného zákona den dodání zboží uvedený v kupní smlouvě, den převzetí zboží nebo den příklepu při veřejné dražbě, případně den vzniku práva užívat zboží nájemcem [§ 21 odst. 3 písm. b) až d) zákona o dani z přidané hodnoty]. Takové zdanitelné plnění však nenastalo a odvolací soud se ani nezmiňuje o tom, že by k uskutečnění takového zdanitelného plnění došlo (a případně kdy). Soudy se rovněž vůbec nezabývaly tím, kdy se dovolatel, případně další obvinění, stali osobami povinnými k dani, a kdy v důsledku překročení výše zákonem stanoveného obratu zaniklo zákonné, zákonem stanovené a přiznané osvobození od daně z přidané hodnoty podle § 6 odst. 1 výše citovaného zákona.

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 30. 9. 2005 (dále jen „zákona o DPH“), daň na výstupu je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí platby, a to k tomu dni, který nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň. Podle odst. 4 téhož ustanovení při dodání zboží se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné a) dnem dodání podle § 13 odst. 1 zákona o DPH při prodeji podle kupní smlouvy, b) dnem převzetí v ostatních případech, kromě dodání nemovité věci, která není předmětem evidence v katastru nemovitostí, kde se plnění považuje za uskutečněné okamžikem účinnosti smlouvy, nebo c) dnem příklepu při vydražení zboží ve veřejné dražbě podle zvláštního právního předpisu. K tomu považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že plátce daně z přidané hodnoty je povinen účtovat daň z přidané hodnoty všem svým zákazníkům (daň na výstupu). Vybranou daň musí plátce odvést do státního rozpočtu, přičemž má právo tento odvod

snížit o výši daně zaplacené na vstupu, při nákupu od svých dodavatelů. Toto snížení daňové povinnosti plátce o daň zaúčtovanou na vstupech se nazývá odpočet daně. Nárok na odpočet daně má plátce, který pořízené zboží, stavební objekty, přijaté služby, převedené nemovitosti nebo převedená a využitá práva použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti (srov. blíže § 72 zákona o DPH). Tato ustanovení je však na základě skutkových zjištění učiněných soudy nižších stupňů nutno vztáhnout na posuzovaný případ s přihlédnutím k tomu, že v této trestní věci bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obvinění se dopouštěli nelegální výroby cigaret, když byly zajištěny tabákové nálepky, které obvinění vyráběli a opatřovali jimi nelegálně vyrobené cigarety, aby se tak rovněž vyhnuli platbě spotřební daně. Obvinění od počátku jednali s úmyslem cigarety prodat „ilegálně“, tedy nezaplatit žádnou daň a nepodávat ani daňové přiznání, o čemž svědčí utajení celé výroby cigaret i jejich distribuce, opatřování krabiček cigaret ochrannými známkami zavedených výrobců, a to bez jejich souhlasu, a také padělání tabákových nálepek, a proto je bezpředmětné zabývat se určením, kdy byl plátce povinen přiznat daň z přidané hodnoty, zvláště když trestná činnost nebyla podle výroku o vině v napadeném rozsudku omezena datem 20. ledna 2005, ale byla ukončena až dnem 26. 5. 2005. Ostatně o tom, že obvinění dokonali nejen zkrácení daně spotřební, ale i daně z přidané hodnoty v rozsahu uvedeném ve výroku pod bodem I. napadeného rozsudku svědčí i ve věci opatřené a oběma soudy nižších stupňů řádně zhodnocené znalecké posudky (viz shora). Pokud jde o dokonání zkrácení daně z přidané hodnoty, činí shodný závěr i obhajobou předložený znalecký posudek Mgr. Vladimíra Leina, MBA, který rovněž počítá se zkrácením daně z přidané hodnoty, byť v nižší výši, a na který obviněný J. Š. , ale i další obvinění jinak odkazují (srov. č. l. 3.518 – 3526 spisu).

Jednání popsané v bodě II. výroku o vině nalézací soud posoudil jako trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. Nalézací soud dospěl k závěru, že zmíněný trestný čin byl naplněn v tom, že obvinění uvedli do běžné spotřebitelské distribuce cigarety, které neoprávněně označili ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jiným subjektům. Rešerše Úřadu průmyslového vlastnictví, ale i samotní nositelé ochranné známky, potvrdili výlučnost subjektů uvedených v bodě II. k užívání ochranné známky tam uvedené. Výhradní držitelé ochranných známek ve svých vyjádřeních potvrdili, že vyrobené cigarety nepocházejí od pravého výrobce, jsou padělány a jsou také často podřadné kvality. Tímto jednáním obvinění výrazně poškodili subjekty s výhradním právem užívat označené ochranné známky. S ohledem na dlouhou dobu, po níž obvinění dodávali na trh tyto padělané cigarety v nepříliš vysoké kvalitě, nepochybně snížili kredibilitu pravých výrobců v očích spotřebitelů. Navíc nelze přehlédnout, že část takto vyrobených cigaret byla určena i pro trh mimo území ČR (nejméně 400 000 ks cigaret různých značek). Kromě vyjádření Úřadu průmyslového vlastnictví i vlastních držitelů ochranných známek nalézací soud ještě zmínil znalecký posudek z oboru zkoumání pravosti dokladů a písemností, který stanovil, že obaly (krabičky) jsou padělky, stejně tak že byly používány raznice neodpovídající originální podobě. Trestný čin podle § 150 tr. zák. je úmyslný a soud má za to, že obvinění, kteří jím byli uznáni vinnými, se ho dopustili nejméně ve formě úmyslu nepřímého, když při nelegální výrobě cigaret nemohli mít k dispozici pravé obaly či jiný originální obalový materiál. Nepochybně si museli tuto skutečnost uvědomovat, když soud tuto vědomost dovodil i ze zásob obalového materiálu zajištěného zejména v objektu M. – V. Raznicemi disponoval obviněný J. a podle Š. pokynů, často zprostředkovaných dalšími obviněnými, vyráběl padělky cigaret požadovaných značek. Jednání, kterým byli nakonec obvinění uznáni vinnými, spočívalo v uvedení padělaných cigaret označených neoprávněně ochrannou známkou do oběhu, případně označených známkou snadno zaměnitelnou a současně nalézací soud poukázal, že se jednalo rovněž o neoprávněné užívání obchodního jména. Motivace byla jednoznačně zištná a z pohledu obviněných šlo o dosažení hospodářského prospěchu. Z části byl pachateli tento trestný čin dokonán a z části zůstal nedokonán ve fázi pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Nalézací soud poukázal na nález cigaret neoprávněně označených určených k distribuci a také obalů s natištěnými obchodními značkami a názvy. Je nepochybné, že i tyto obaly byly připraveny pro další použití k balení výrobků určených k distribuci.

Pouze zásah policie překazil další uvádění padělaných cigaret, neoprávněně označených ochrannými známkami, na český případně evropský trh. Obvinění se tohoto trestného činu, ať již dokonaného či ve stádiu pokusu, dopustili jako spolupachatelé ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. (v podrobnostech dále srov. str. 166 – 168 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Obdobná situace byla i při právním posouzení jednání obviněných v bodě III výroku o vině. V daném případě došlo k padělání tabákových nálepek, které prokazují splnění daňové povinnosti u tabákových výrobků, jak to vyžaduje zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních ve svém § 114 a násl. Znalecký posudek zkoumající pravost tabákových nálepek potvrdil, že se jedná o padělky, které neodpovídají originálům pocházejícím ze státní tiskárny cenin. Obvinění tak padělali tabákové nálepky, které měly označovat úhradu spotřební daně z tabákových výrobků, a těmito padělky opatřovali jednotlivá balení cigaret, která byla zajištěna na různých místech. Zajištěné cigarety již opatřené padělanými nálepkami (u obviněného R. a ve vozidle obviněného Š.) byly jednoznačně určeny k distribuci na českém trhu, když jejich umístění na trhu v jiných evropských státech nepodléhá daňové povinnosti ve formě označení výrobku tabákovou nálepkou. Jednání obviněných, spočívající v padělání tabákových nálepek a označení nelegálně vyrobených cigaret těmito nálepkami, s ohledem na množství zajištěných cigaret opatřených nálepkami, směřovalo k naplnění znaku značného rozsahu a značného prospěchu, který by tím získali. Celková hodnota padělaných kolků představuje částku téměř 15,5 mil. Kč. Pokud by s těmito tabákovými nálepkami označené cigarety na český trh skutečně pronikly, představovaly by mnohonásobně větší rozsah než zákonem požadovaných 500 000 Kč a současně by se jednalo také o zisk pro pachatele v této výši. Tabákové nálepky byly v různých hodnotách pro různé druhy cigaret. Pouze malá část cigaret (2 199 krabiček zajištěných u obviněného R. a 6 krabiček cigaret v Š. vozidle) byla skutečně tabákovými nálepkami označena. V této části se jednalo o dokonaný trestný čin podle § 145a tr. zák., zatímco nález padělaných tabákových nálepek, ještě nepoužitých ke skutečnému označení na cigaretových obalech, je potřebné hodnotit jako pokus takového trestného činu. S ohledem na hodnotu těchto tabákových nálepek pak soud hodnotil toto jednání jako pokus tohoto trestného činu v kvalifikované skutkové podstatě, když kvalifikačním znakem je značný rozsah. Obviněným nebránilo nic v umístění padělaných tabákových nálepek na jednotlivé cigaretové krabičky. Podle soudu tyto padělané tabákové nálepky byly určeny (s ohledem na výsledky dokazování) k označení nelegálně vyrobených cigaret. Je proto na místě toto jednání posoudit jako trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. z části dokonaného a z části ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Opět jde o trestný čin úmyslný a obvinění, kterých se tento delikt týká, museli být přinejmenším srozuměni s tím, že na nelegálně vyrobené cigarety jsou či budou použity padělané tabákové nálepky v rozsahu převyšujícím hraničních 500 000 Kč. Obvinění se tohoto jednání dopustili jako spolupachatelé ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. Tomuto hodnocení nebrání ani skutečnost, že nebylo zjištěno, kdo padělal tabákové nálepky případně, kdo je umístil na část cigaretových krabiček (v podrobnostech srov. str. 168 – 169 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Stran obviněnými opakovaně namítané absence subjektivní stránky Nejvyšší soud rovněž vzal v úvahu závěry odvolacího soudu, který v odůvodnění svého rozsudku poznamenal, že otázkou vědomosti obviněných o tom, že se účastní na zkrácení daní, ale rovněž (v případě označených obviněných) porušování práv k ochranné známce a padělání a pozměňování nálepek, se nalézací soud vypořádal pečlivě v rozsudku od str. 157 a z hlediska naplnění subjektivní stránky je nepodstatné, zda tak soud činil při vážení účasti obviněných na zločinném spolčení či prosté organizované skupině. Uvedená námitka se objevuje takřka ve všech podaných odvoláních, tedy, že pokud dotyčný pachatel nebyl takřka přistižen s raznicí v ruce, zajištěny u něj padělané kolky apod., nelze jej shledat vinným příslušným trestným činem. Nalézací soud ale správně poukázal na to, že všichni dotčení obvinění si museli nutně být vědomi a také srozuměni s tím, že jsou spolupachateli na nelegální výrobě či distribuci cigaret, napodobují či účastní se nápodoby pravých cigaret vzhledem,

označením i balením, a také, že legálně vyrobené cigarety při distribuci na českém trhu musí být označeny příslušnými pravými tabákovými nálepkami (srov. str. 69 – 70 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Nejvyšší soud se na základě přezkoumaného obsahu spisu plně ztotožňuje rovněž s tou pasáží odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, v níž se uvádí, že pokud obviněný K. v odvolání mj. dovozuje, že rozsudek je stran jeho osoby nepřezkoumatelný, pak lze poukázat na veškeré relevantní a podrobné rozbory ohledně tohoto obviněného od str. 132 rozsudku nalézacího soudu. Rovněž postavení a činnost obviněného P. jsou dostatečně popsány v rozsudku nalézacího soudu na str. 133, zde je podrobně rozebrán obsah protokolů o sledování objektů, srovnání s obsahem výpovědi obviněného J. atd. Role obviněného M. je podrobně popsána v rozsudku nalézacího soudu od str. 132 a jeho jednání se průběžně objevuje i na dalších stranách rozsudku. Připomínají se zejména protokoly o sledování, ale jméno obviněného se objevuje i v odposleších. Rovněž v případě obviněného P. soud nepochybil, pokud jej shledal vinným. Závěry soudu o účasti tohoto obviněného v rámci skupiny pachatelů z provedených důkazů jednoznačně vyplývají (od str. 141 rozsudku nalézacího soudu). Vině obviněného Š. se v dostatečné míře věnuje rozsudek na str. 143 a 144 rozsudku nalézacího soudu, totéž se týká obviněného K. a G. i R. (od str. 135 rozsudku téhož soudu). Ohledně obviněného Z. se nalézací soud (od str. 140 rozsudku) věnuje jeho aktivitám, kdy především zajišťoval „bezpečný“ doprovod vozidel a byl v pravidelném kontaktu se dotčenými obviněnými (srov. str. 71 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Nejvyšší soud k tomu dodává, že pokud se jedná o obviněného P. , jeho nelegální činnosti a rozsahu této činnosti se nalézací soud věnuje na str. 131 – 134 odůvodnění rozsudku, dále např. na str. 139 – 141 odůvodnění rozsudku, dále je tento dovolatel zmiňován na str. 143 – 144 a 146 zmiňovaného rozsudku atd.

Obviněný P. Z. ve svém druhém dovolání namítal, že v případě výroku pod bodem III. napadeného rozsudku, je přesvědčen, že svým jednáním, jak je v tomto výroku rozsudku odvolacího soudu uvedeno, nespáchal a ani nemohl spáchat trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákona, dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 8 odst 1 tr. zákona spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona, pro který by rozsudkem soudu druhého stupně uznán vinným. Není zřejmé jaké konkrétní porušení, zejména jakých předpisů, jejichž porušení toto ustanovení trestního zákona sankcionuje, bylo způsobeno.

K tomu Nejvyšší soud považuje za nutné uvést, že podle ustanovení § 114 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 6. 2005, tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, na daňové území České republiky dovezené nebo na daňové území České republiky dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou, přičemž podle odst. 6 téhož ustanovení tabákovou nálepkou nesmí být značeny tabákové výrobky, které a) jsou určeny pro vývoz, b) jsou určeny pro dopravu do jiného členského státu, nebo c) nemusí být dopraveny nebo dovezeny na daňové území České republiky v uzavřeném jednotkovém balení. Značit tabákové výrobky tabákovými nálepkami je povinen výrobce nebo dovozce tabákových výrobků nebo dodavatel se sídlem mimo daňové území České republiky. Tabákové výrobky značené poškozenou tabákovou nálepkou nebo značené jiným způsobem, než je stanoveno, se považují za neznačené. Značení tabákových výrobků musí být provedeno tabákovou nálepkou. Rovnoběžně s kratšími stranami je na obou stranách tabákové nálepky vytištěna černou barvou cena pro konečného spotřebitele, množství tabákových výrobků v jednotkovém balení určeném pro přímou spotřebu a písmeno abecedy charakterizující sazbu spotřební daně. Cena je uvedena v korunách s přesností na dvě desetinná čísla.

V projednávaném případě měly soudy obou nižších stupňů k dispozici nálezy padělaných tabákových nálepek na různých místech, a z jejich znaleckého zkoumání, jakož i z výsledků domovní prohlídky u obviněného V. R. a prohlídky vozidla obviněného J. Š. vyplývá, že použité tabákové nálepky byly

padělány, když při posledních zmíněných úkonech byly zajištěny cigaretové krabičky již opatřené těmito padělanými nálepkami. Ve všech případech (jak u uskladněných tak i použitých tabákových nálepek) se jednalo o padělky tabákových nálepek, jak je patrné ze znaleckého posudku z oboru technického zkoumání dokladů a listin. Tyto nálepky nahrazují doklad o splnění daňové povinnosti a legalizují z daňového hlediska umístění tabákových výrobků na českém trhu. Pokud tedy obvinění padělali tabákové nálepky (případně si jejich padělky obstarali), jednali v rozporu s ustanovením § 114 zákona o spotřebních daních (srov. i str. 159 – 161 rozsudku nalézacího soudu). Z těchto důvodů je i tato námitka obviněného P. Z. zcela nedůvodná.

Obviněný J. M. ve vztahu k trestnému činu ad IV. namítal, že jeho jednání nelze kvalifikovat jako úmyslný trestný čin, nýbrž jako přestupek na úseku veřejné správy; pušku nalezl nedlouho před jeho zadržením při výkopových pracích, šlo o pušku zn. Mauser, tato byla zcela zkorodovaná (jak konstatovali obviněný i znalec) a je tedy vyloučeno, že ji mohl považovat za střelbyschopnou, obviněný byl sportovním střelcem a v jeho domě se nacházela řada legálně držených zbraní, neměl tedy žádný důvod se nelegálně „dozbrojovat“, podle všech uvedených skutkových zjištění nebylo prokázáno, že by pušku použil, upravoval, opatřil náboji nebo jinak použil ke skutečnému „ozbrojení“ jeho osoby. Dovolatel tak má za to, že nebyl prokázán jeho úmysl přechovávat střelbyschopnou zbraň. Z provedeného dokazování pak logicky nevyplynul ani úmysl obviněného se nedovoleně ozbrojit, ani materiální znak, a to společenská nebezpečnost jeho jednání (zkorodovanou zbraň pouze položil za skříň). Dovolatel tak uzavřel, že jeho jednání mělo být posouzeno jako přestupek na úseku zbraní a střeliva podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1991 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, ve spojení s porušením povinnosti ohlásit nález zbraně typu A podle § 68 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu.

Nalézací soud osobně slyšel znalce Zdeňka Hurníka (z oboru kriminalistická technika, odvětví balistika), který soudu v souladu s písemným vyhotovením znaleckého posudku (č. l. 394 – 397 svazek 12/1/45) přednesl závěry svého posudku. Znalec uzavřel svůj posudek tak, že zajištěnou zbraní je amatérsky upravená německá vojenská opakovací puška systému Mauser, ráže 7,92 mm, výrobního čísla …., pocházející z období 2. světové války. Zbraň je střelbyschopná, což znalec ověřil i zkušební střelbou. Zákon o střelných zbraních a střelivu č. 119/2002 Sb., nalezenou zbraň podřazuje pod kategorii A [§ 4 odst. a), bod 1]. Střelivo do této zbraně je v civilním provedení k dispozici na současném trhu. Podle znalce není možné určit dobu provedení amatérských úprav na zbrani. Výtěrem hlavně byla ve vývrtu zjištěna přítomnost povýstřelových zplodin ve formě silného očazení a stejné zplodiny byly nalezeny také ve vnitřním prostoru závěru. Se zbraní se tak střílelo, ale nelze blíže určit dobu poslední střelby (srov. str. 70 – 71 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Znalec u hlavního líčení dále uvedl, že skutečně byla provedena zkušební střelba, zbraň je střelby schopná, i ze zrezlé hlavně je možné vystřelit. Střelivo do této zbraně je v civilním provedení k dispozici na trhu. K dotazům Mgr. S. uvedl, že není možné blíže určit dobu, kdy byly provedeny amatérské úpravy, o kterých se posudek zmiňuje. Aby bylo možné určit takovou dobu, bylo by nutné najít např. čerstvý řez nebo podobně. O takový řez se ovšem nejedná (srov. č. l. 993 p. v., svazku E spisu). Nalézací soud vyhodnotil důkazy týkající se bodu IV. s tím, že uvedl, že obviněný M. nepopírá zajištění vojenské pušky ve svém domě při prohlídce a ve své výpovědi objasňoval okolnosti jejího nálezu a další manipulaci s ní. Podle svých slov zbraň měl v domě pouze několik dnů do svého zatčení a do té doby již nestihl učinit stran zbraně příslušná požadovaná opatření. Nalézací soud především zkonstatoval, že obviněný není souzen pro střelbu z nalezené zbraně, ale pro její neoprávněné přechovávání, třebaže jeho vysvětlení o přenosu stop po výstřelu při čištění zbraně je velmi nepřesvědčivé, zvláště proto, že znalecký balistický posudek hovoří o silném očazení ve vývrtu hlavně a ve vnitřním prostoru závěru. Nelze prokázat, že ze zbraně střílel právě obviněný, pouze lze konstatovat, že z této zbraně bylo v době před znaleckým zkoumáním stříleno. Nalézací soud dále konstatoval, že obviněný není laickou osobou ve vztahu ke zbraním, je držitelem zbrojního průkazu i vlastníkem několika zbraní. Je také dostatečně poučen o postupu při nálezu zbraně, což doložil i sám

svým tvrzením, že nestihl do svého zatčení zbraň odevzdat případně její nález oznámit. Znal tak správný a žádoucí postup při nálezu takové zbraně. Byl si tedy také vědom toho, že jde o zbraň, kterou není možné držet, jinak by ani obviněný neměl důvod uvažovat o jejím odevzdání či oznámení o jejím nálezu, jak o tom vypovídal. Obecně jsou vojenské zbraně zakázané a zvláštní předpis (zák. č. 119/2002 Sb.) na ně pamatuje samostatnou kategorií. Nalézací soud tak má za prokázané, že obviněný po dobu zhruba tří týdnů držel ve svém domě zakázanou zbraň, kterou předtím nalezl v blízkosti svého domu. Nelze přehlédnout ani umístění zbraně v době domovní prohlídky, když byla zasunutá za skříní v ložnici, tedy přechovávána skrytě, což také svědčí pro záměr obviněného si zbraň ponechat ve svém držení. Soud proto mohl uzavřít hodnotící fázi tak, že obviněný věděl, že se jedná o zbraň, jejíž držení je zakázané, přesto zbraň vyčistil a neučinil nic, co by skutečně vedlo k jejímu odevzdání policejním nebo jiným orgánům ani neučinil oznámení o jejím nálezu, ač mu zjevně nic nebránilo tak učinit. Na rozdíl od podané obžaloby nalézací soud nepokládal za protiprávní vlastní opatření si zbraně, třebaže zákonem zakázané. Opatřením se sice rozumí jakýkoli způsob získání (např. koupě, darování, výměna za jinou věc, ale i trestná činnost typu krádeže či loupeže), avšak náhodný nález (a jiný způsob nabytí zbraně nebyl prokázán) podle názoru soudu není typem volního jednání, kdy by mohl nálezce předpokládat, že si obstará právě zbraň nedovolenou (srov. str. 161 – 162 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Pokud se tedy jedná o právní posouzení jednání obviněného M. v bodě IV. výroku rozsudku, obviněný zbraň, která je v kategorii zakázaných, přechovával (po jejím nálezu) ve svém držení po dobu zhruba tří týdnů, a pokud by nedošlo k domovní prohlídce, lze důvodně předpokládat, že by tento protiprávní stav trval dále. Naplnil tak formální znak souzeného trestného činu a s ohledem na plnou funkčnost zbraně, na snadnou dostupnost střeliva do ní na běžném trhu a také na způsob zacházení s ní ze strany obviněného (vyčištění, konzervace), byl naplněn i znak formální, spočívající v dosažení potřebného stupně (vyššího než nepatrného) společenské nebezpečnosti takového jednání (§ 3 odst. 2 tr. zák.). Nalézací soud dospěl k přesvědčení, že obviněný věděl, o jakou zbraň se jedná (z přítomnosti vojenských znaků na zbrani, roku výroby – 1940) a také z jistých obecných znalostí, které jako osoba poučená, bezpochyby měl. Obviněný jednal v úmyslu přímém [§ 4 písm. a) tr. zák.] zbraň přechovávat ve svém domě a tedy spáchat trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. Přechováváním se rozumí (v souladu se zmíněným zákonem o zbraních a střelivu) každé držení nebo nošení zbraně, při němž ji má pachatel ve své moci. Tyto náležitosti jsou, jak je patrné z předchozího rozboru, naplněny jednáním obviněného M. (v podrobnostech dále srov. str. 169 – 170 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Nejvyšší soud tak závěrem konstatuje, že nalézací soud se vypořádal se všemi rozhodnými okolnostmi pro trestní odpovědnost dovolatele trestným činem podle § 185 odst. 1 tr. zák., kdy rovněž dostatečně zvážil materiální stránku případu, tj. zdůraznil nezanedbatelnou dobu neoprávněného držení nalezené zbraně a zohlednil její povahu. Shora uvedeným znaleckým posudkem byla také vyvrácena obhajoba obviněného ohledně toho, zda byla „zbraň zcela zkorodovaná“, stejně tak o její střelbyschopnosti. Nalézací soud také velmi precizně dovodil dovolatelovo povědomí o její použitelnosti, resp. střelbyschopnosti, o kterém svědčí i způsob jejího ukrytí za skříní, tedy nikoli pouhým položením za skříní, jak se to snaží zlehčovat obviněný v dovolání.

Obviněný J. K. kromě jiného namítal, že na počátku roku 2004 nebyl zákon o dani z přidané hodnoty č. 235/2004 Sb., ještě ani schválen, tedy první tři měsíce roku 2004 vůbec neexistoval (shodnou námitku uplatnil i obviněný D. P.). Ke dni 20. ledna 2005, kdy mělo dojít poprvé k převozu tabákových výrobků nákladním automobilem MAN, platilo, že podle ustanovení § 21 odst. 1 citovaného zákona daň na výstupu je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, jímž je podle ustanovení § 21 odst. 4 písm. a) citovaného zákona den dodání zboží uvedený v kupní smlouvě, den převzetí zboží nebo den příklepu při veřejné dražbě, případně den vzniku práva užívat zboží nájemcem [§ 21 odst. 3 písm. b) až d) zákona o dani z přidané hodnoty], takové zdanitelné plnění však nenastalo a odvolací soud se ani nezmiňuje o tom, že by k uskutečnění takového zdanitelného plnění došlo (a případně kdy). Soudy se rovněž vůbec nezabývaly tím, kdy se dovolatel,

případně další obvinění, stali osobami povinnými k dani, a kdy v důsledku překročení výše zákonem stanoveného obratu zaniklo zákonné, zákonem stanovené a přiznané, osvobození od daně z přidané hodnoty podle § 6 odst. 1 výše citovaného zákona. V popisu skutku zcela chybí prvek výnosu, který teprve vede k zániku zákonem přiznaného osvobození od daně z přidané hodnoty. Podle § 94 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., ve znění původním i ve znění účinném v lednu 2005, osoba povinná k dani, která má sídlo nebo místo podnikání v tuzemsku a jejíž obrat (tj. výnosy za uskutečněná plnění) přesáhne částku uvedenou v § 6 téhož zákona (tedy milion korun za posledních po sobě jdoucích dvanáct měsíců) se navíc stává plátcem až od prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, ve kterém překročí stanovený obrat, je tedy zřejmé, že dovolatel jen stěží mohl krátit daň z přidané hodnoty například v průběhu roku 2004, respektive s ohledem na výše citovaná ustanovení ji nemohl krátit vůbec. Dovolatel dále s odkazem na ustanovení § 94, § 99 a § 101 zákona o dani z přidané hodnoty dovodil, že i pokud by pouhý převoz a skladování cigaret měly být považovány za zdanitelné plnění (což zákon nedovoluje), nemohl by se dovolatel, ani ostatní spoluobvinění dopouštět trestné činnosti od roku 2004 do 26. května 2005, ale až od 26. května 2005. S ohledem na znění ustanovení § 4 zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daní, se nestal plátcem spotřební daně.

Obdobně argumentoval obviněný P. Z. , který namítal, že za základ výpočtu daňové škody, resp. rozsahu zkrácení daně oba soudy vyšly z cigaret zajištěných v počtu 3.218.800 ks dne 20. 1. 2005 při kontrole nákladního automobilu řízeného obviněným P. celními orgány a dále zajištěných při prohlídkách bytových a nebytových prostor v Ř. v počtu 7 620 ks, v Č. v počtu 760 ks, v P. – S. v počtu 7 862 000 ks, v P. v počtu 931 620 ks, v Č. v počtu 940 ks a v P. v počtu 11 725 ks, avšak z okolností a místa zajištění uvedených cigaret bez pochybností plyne, že po tvrzené nelegální výrobě cigaret z předtím obstaraných surovin a komponentů ještě nedošlo k jejich prodeji odběrateli, tudíž nevznikla ohledně DPH daňová povinnost na výstupu, resp. povinnost podat k této dani daňové přiznání a uhradit ji, ani ohledně spotřební daně se žádný ze soudů nezabýval okamžikem vzniku povinnosti podat daňové přiznání a spotřební daň zaplatit.

Nejvyšší soud pro vypořádání se s těmito námitkami nejprve odkazuje na znalecký posudek č. 1/2009 Mgr. Jany Řehákové, znalkyně pro obor ekonomika, odvětví účetní evidence, datovaný 16. 1. 2009 (č. l. 1401 a násl. svazku H spisu), v němž se tato znalkyně nejprve zabývá právní úpravou a cituje pro posouzení věci významná ustanovení zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na dovozený tabák z Vietnamu společností G 2580, s. r. o., znalkyně rovněž neopomněla vzpomenout podstatná ustanovení zák. č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (do 31. 12. 2003) – srov. str. 19 – 21 znaleckého posudku. Ohledně aplikace zákona o spotřebních daních, jsou námitky dovolatelů mimo jiné vyvraceny i znaleckým posudkem znalkyně Mgr. Řehákové. Pokud se týká účinnosti zákona o dani z přidané hodnoty, tj. zák. č. 235/2004 Sb., ve znění účinném do 2. 6. 2005, podle ustanovení § 113 tento zákon nabyl účinnosti dnem vstupu smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii v platnost (tj. dnem 1. 5. 2004), s výjimkou a) ustanovení § 23 odst. 3, § 73 odst. 3 věty poslední a § 51 odst. 1 písm. j), která nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2005, b) ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10, která pozbývají platnosti dnem 31. prosince 2004. Jestliže obvinění páchali trestnou činnost nejméně od roku 2004 až do 26. května 2005, přičemž podstata jejich jednání se váže až k roku 2005, nelze akceptovat námitky obviněných stran neexistence zák. č. 235/2004 Sb. po první tři měsíce roku 2004. Pouze pro úplnost Nejvyšší soud na tomto místě vzpomíná stanovisko státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, s nímž se plně ztotožňuje, a která ve svém vyjádření uvedla, že dovolatel J. K. napadá s odkazem na závěry judikatorního rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5 Tdo 130/2010 prostřednictvím právní námitky, že při chybějícím uskutečnění zdanitelného plnění nebyla splněna podmínka vzniku daňové povinnosti ve smyslu § 21 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, nesprávný způsob aplikace hmotně právní normy, resp. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, avšak pokud po stránce skutkové v uvedeném směru poukázal na pouhý převoz a skladování nelegálně vyrobených cigaret, pak neuvedl, že přisouzený skutkový děj obsahuje i

takovou okolnost nakládání s nelegálně vyrobenými cigaretami, jakým byla jejich další distribuce ke konečné spotřebě vybraným odběratelům, a to ve spojení s inkasem tomu odpovídající úplaty ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) cit. zákona, a tedy za prve uvedené zákonné podmínky vzniku povinnosti daňového subjektu přiznat a uhradit daň z přidané hodnoty na výstupu.

Obviněný R. P. ve svém dovolání rovněž namítal, že v uvedených nemovitostech prováděl podnikatelskou činnost spočívající v dřevovýrobě a zároveň také na požádání „ostrahu“ a bezpečnostní doprovod přepravy zboží, přičemž taková činnost je zcela legální. V prostorách objektu P. , kde měla být provozována výroba tabákových výrobků, nikdy nebyl a nebyl předložen jediný důkaz o tom, že by o činnosti údajně prováděné v tomto objektu věděl; tuto argumentaci použil rovněž obviněný J. K.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že k věci pod bodem I. se jmenovaný obviněný vyjádřil pouze ve výpovědi dne 25. 11. 2005 (č. l. 647 – 661 svazek 3/45). V ní popsal svou minulou činnost u Policie České republiky a rovněž své podnikání v dřevovýrobě. Při něm se dostal do kontaktu s bratry Š. , tehdy majiteli objektu v Ch. , kteří mu nabídli nájem truhlárny v tomto objektu. Toto podnikání ukončil začátkem roku 2004 poté, co se dověděl od majitelů i obviněného Š. , že ch. objekt bude využíván ke zřízení továrny na výrobu cigaret a zpracování tabáku. Dověděl se rovněž, že v Ch. byl zřízen daňový sklad nejspíše firmy T. V době před zatčením byla v areálu v Ch. zkolaudována linka na výrobu cigaretových filtrů. Se Š. se domluvil na svém angažmá při vnitřní ostraze, což spočívalo v dohledu nad jednotlivými objekty, v nichž byly uskladněny tabák, nápoje a jiné věci. Mělo se jednat kromě Ch. ještě o objekty v P. , M. – V. a Č. Proto také byly u něj doma při domovní prohlídce nalezeny vysílačky zn. Motorola, které ke komunikaci s některými spoluobviněnými užíval. Občas doprovodil nějaké vozidlo s nákladem. Za tuto činnost nepobíral žádnou odměnu, mohl však se Š. povolením využívat služební vozidlo zn. Proton bílé barvy a obdržel od něj příslib budoucího zaměstnání. Konkrétně přepravu popsal tak, že se uskutečňovala z jednoho daňového skladu do druhého, aniž by věděl druh a množství přepravovaného zboží. O přepravě se dovídal prostřednictvím vzkazů od Š. , J. nebo R. Jeho činnost při přepravě spočívala v jízdě v doprovodném vozidle zn. Proton. Pokud se podílel také na vykládce zboží, jednalo se o palety ovázané foliemi. Vozidlo se zbožím většinou řídil P. , jednalo se o vozidlo zn. IVECO nebo Mann. V P. J. provozoval svou činnost, aniž by ji dokázal konkretizovat a byl zde umístěn i sklad nápojů a potravinových doplňků. Do P. byly přivezeny rovněž stroje, jejich vykládku řídil J. a vozidlo při přepravě stroje z Ch. řídil P. Do Č. se dovážel tabák, odsud se rovněž odvážel, např. L. do Ch. Obviněný popřel vědomost o nelegálním počínání při výrobě tabákových výrobků a jejich distribuci (v podrobnostech srov. str. 21 – 22 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Nejvyšší soud oproti výpovědi obviněného R. P. má za to, že byla prokázána jeho vědomost o nelegálnosti výroby cigaret a jejich distribuci, což mj. vyplývá z pořízených protokolů o sledování, z nichž se např. na str. 110 podává, že dne 11. 4. 2005 ve 13:48 hod. obviněný K. (G.) u areálu v ulici D. v P. zkoušel funkčnost hydraulického čela na vozidle IVECO a ve 14:06 hod. k němu přijel vozidlem Ford Mondeo obviněný Z. a poté obviněný Z. uvedeným vozidlem a obviněný K. vozidlem IVECO odjeli na dálnici ... ve směru na B. a dne 12. 4. 2005 od 03:49 hod. bylo vozidlo IVECO sledováno při cestě po dálnici ... ve směru na P. a poté ve směru na S. , když v 04:43 hod. bylo zachyceno v závěsu za IVECEM vozidlo Proton ..... a v 04:45 hod. vozidlo Škoda Felicia ... jedoucí těsně před zmíněným nákladním vozidlem, které v 05:17 hod. odjelo do Č. , stejně jako obě výše zmíněná osobní vozidla. V 06:02 hod. odjelo od objektu vozidlo Škoda Felicia, o minutu později IVECO a v 06:04 hod. také vozidlo Proton. V 06:20 hod. vozidla IVECO a Proton dojela do Ch. , kde obvinění P. a P. spolu hovořili a vzápětí z objektu odjeli vozidly IVECO (P.) a Proton (P.), když těsně před nimi vyjelo z ch. areálu vozidlo Škoda Felicia a všechna tři vozidla jela do P. Do objektu č. .. vjelo IVECO, zatímco obviněný P. s P. zůstal opodál a sledoval provoz. V 07:10 hod. IVECO vyjelo z areálu v P. , když v jeho blízkosti se stále pohybovala obě osobní vozidla (č. l. 72 – 75 svazek

19/1/45). O zapojení se obviněného R. P. ve vztahu k J. K. potom svědčí záznam citovaný rovněž na str. 110 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, podle nějž dne 13. 4. 2005 po 18. hodině přijeli do Ch. nejméně obvinění P. a P. v 18:33 hod., nakládali společně se spoluobviněnými J. a K. papírové kotouče a další věci do vozidla VW Transporter, s nímž přijel obviněný P. Vzápětí do objektu přijel vozidlem Volvo ..... obviněný Š. a vozidlem Citroen Berlingo obviněný L. Obvinění se zdržovali do 20:43 hod. v objektu vrátnice a v tuto dobu odjela vozidla Proton .... a Škoda Felicia ..... směrem na L. Ve 21:21 hod. odjeli obviněný P. a J. vozidlem VW Transporter ..... stejným směrem, ve 21:33 hod. odjel i obviněný Š. a po něm ve 21:39 hod. i obviněný K. s další osobou směrem na P. Ve 21:40 hod. přijeli obvinění P. a J. do objektu P. , vyložili věci naložené v Ch. a do vozidla za pomoci dalších mužů naložili 8 pytlů s neznámým obsahem a ve 22:30 hod. odjeli, aby ve 22:50 hod. přijeli do Ch. , kde vyložili ony pytle (č. l. 76 – 78 svazek 19/1/45). Dále se např. na str. 112 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu uvádí, že dne 28. 4. 2005 v 11:27 hod. přijel vozidlem Proton ..... k areálu v P. obviněný P. , otevřel bránu a okamžitě odjel směrem na M. a v 11:32 hod. vjel do objektu obviněný P. s vozidlem IVECO ..... a v 11:42 hod. vyšel z areálu, zavřel bránu a nastoupil do vozidla Proton a odjíždí na P. (č. l. 111m – 111n svazek 19/1/45). Dále je např. na str. 113 – 114 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu zachyceno, že dne 17. 5. 2005 v 10:39 hod. v objektu P. zaparkovalo vozidlo Proton ....., uvnitř je již obviněný P. , u nově postavené zdi. V 10:56 hod. obviněný P. otevřel bránu objektu a obviněný P. vyjel vozidlem IVECO ..... Vrátil se zpět v 11:25 hod. vozidlem VW Transporter ....., do kterého nezjištění muži naložili bedny zabalené v černém igelitu. V 11:46 hod. z objektu odjel obviněný P. ve vozidle VW Transporter a hned po něm obviněný P. vozidlem Proton, do něhož nastoupil i obviněný M. Ve 20:43 hod. obviněný R. přijel vozidlem VW Passat ..... k restauraci McDonalds, kde hovořil s mužem vietnamské národnosti a při hovoru mu předal bílou igelitovou tašku, v níž byl předmět s ostrými hranami podobající se kartonu cigaret (č. l. 103 a č. l. 111o – 111p svazek 19/1/45). Dne 19. 5. 2005 v 16:26 hod. přijel obviněný P. vozidlem VW Transporter ..... do objektu P. a za ním vjelo vozidlo Proton ..... s obviněným P. a v 16:53 hod. oba naložili do P. vozidla hnědé krabice a v 16:56 hod. odjelo z objektu nejprve vozidlo Proton řízené obviněným P. a minutu po něm i vozidlo VW Transporter řízené obviněným P. , za nímž zavírá bránu obviněný J. (č. l. 111q – 111r svazek 19/1/45). Dne 24. 5. 2005 ve 14:18 hod. přišel obviněný J. do sídla T. v P. , N. P. , a následně se pohyboval i mimo tento dům ve společnosti obviněného Š. a v 15:32 hod. oba obvinění opět vešli do zmíněného objektu. V 15:33 hod. do objektu v P. vjelo vozidlo Proton ..... s obviněnými P. a M. a v 15:41 hod. také vozidlo VW Transporter .... řízené obviněným P. V 15:51 hod. obě vozidla ve stejném obsazení odjela z P. směrem na P. Do P. , N. P. , dojel obviněný P. v 17:00 hod. a pohyboval se ve společnosti obviněného M. V P. vozidle byly sledovány kartonové krabice s etiketami. V 18:04 hod. bylo na parkovišti za budovou velkoobchodu T. , N. P. , zachyceno vozidlo Proton a v 18:21 hod. v blízkosti tohoto vozidla se pohybovali obvinění Š. , J. , P. , P. a M. Ve 20:16 hod. odjel obviněnJ. z P. vozidlem Škoda Felicia ....., obvinění P. a M. ve 20:53 hod. P. vozidlem Proton. Oba vozy jely směrem na S. a L. a na 26. km se dojely a jako první jelo vozidlo Proton. Orgány provádějící sledování také v průběhu odpoledne a večera zachytily na parkovišti u velkoobchodu N. F. vozidlo Ford Mondeo ..... řízené obviněným Z. , jež zůstalo na parkovišti i po odjezdu obviněných J. a P. s M. , a vozidlo Ford Focus ..... (č. l. 104 – 106 a č. l. 111s svazek 19/1/45). Dne 25. 5. 2005 ve 12:42 hod. vjel obviněný P. s vozidlem Proton ..... do objektu v P. a minutu po něm tam přijel i obviněný P. vozidlem VW Transporter ..... Ve 14:21 hod. obviněný P. uvedeným vozidlem odjel směrem na M. a v 15:09 hod. se vrátil a do tohoto vozidla nezjištěné osoby naložily hnědé krabice a v 15:48 hod. obviněný P. tímto vozidlem odjel, a vzápětí odjel i obviněný P. s vozidlem Proton. P. vozidlo jelo směrem na M. Obviněný P. zastavil ve 20:13 hod. u čerpací stanice u P. T. , zatímco obviněný P. pokračoval v jízdě. Ve 20:17 hod. opět společně pokračovali v jízdě do L. a ve 20:28 hod. obviněný P. poté do P. Ve 23:25 hod. byl zachycen obviněný P. ve svém domě v L. (č. l. 107 – 111 a č. l. 111t – 111u svazek 19/1/45). Nejvyšší soud tak má za to, že těmito předestřenými skutkovými zjištěni nalézacího soudu jsou námitky obviněných R. P. a J. K. stran jejich vědomosti o provozování nelegální výroby cigaret v P. zcela vyvráceny, zvláště když všechny tyto konkrétní skutečnosti zapadají do ostatních zjištěných skutečností, které byly náležitě zhodnoceny zejména

nalézacím soudem ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Ve světle těchto řádně zhodnocených důkazů nemůže obstát ani obhajoba obviněného R. P. , že podnikatelská činnost, které se věnoval, tj. dřevovýroba a ostraha, je sama o sobě činností legální. Ostatně tyto poznatky učiněné nalézacím soudem rovněž vyvracejí tu část námitek obviněného J. K. , že výrobky potřebné na výrobu cigaret skladovali a uváděli do volného oběhu různí obvinění, nikoli však dovolatel, samotná výroba cigaret byla prováděna na různých místech různými osobami, mezi nimiž však soud v souladu se skutečností dovolatele neuvádí.

Obviněný J. K. namítal, že soudy obou stupňů přehlédly legální činnosti dovolatele na poli podnikání s tabákovými výrobky, dovolatel působil nejprve jako jednatel společností TONAFO, s. r o., a to až do zániku funkce dnem 5. března 2004, přičemž dovolatel následně působil jako prokurista této společnosti, oprávněný ke všem úkonům spojeným s provozem podniku, od 18. srpna 2003 až do 20. května 2007 byl dovolatel statutárním orgánem, jednatelem, společnosti G 2580, s. r. o., dovolatel působil také jako prokurista dotyčné společnosti.

Obviněný J. K. ve své obsáhlé výpovědi dne 5. 9. 2005 (č. l. 669 – 682 svazek 3/45) svou dřívější výpověď doplnil tak, že se seznámil v roce 2003 s Š. , který mu nabídl spolupráci při výrobě a zpracování tabáku (Primery), výrobě tabákových dutinek a filtrů (KDF), při vzniku a provozu daňových skladů, prodeji nealkoholických nápojů (POKA) a prodeji cukrovinek. K Š. pokynu založil G 2580 se sídlem ve V. , obstaral skladové prostory a kanceláře. Jednatelem této společnosti byl otec obviněného, zatímco jeho manželka vykonávala funkci jednatele ve společnosti T. Obviněný v obou společnostech působil jako prokurista. Ke konci roku 2003 společnost G 2580 dovezla z Vietnamu 16 tun cigaretového tabáku, když dodavatele obstaral Š. a obviněný poté legalizoval tento tabák na území České republiky (srov. str. 23 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Působení obviněného J. K. ve společnostech G 2580, s. r. o, a TONAFO, s. r. o., je potvrzováno rovněž výpisy z obchodních rejstříků uvedených společností (srov. str. 117 a 119 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). V čem je však spatřován trestně právní význam zapojení obviněného K. do uvedených dvou společností, uvedl nalézací soud zejm. na str. 127 odůvodnění svého rozsudku. Podle názoru nalézacího soudu, s nímž se Nejvyšší soud plně ztotožňuje, lze za rozhodující pokládat K. účast ve společnostech G 2580, s. r. o., a TONAFO, s. r. o. V obou působil jako prokurista (v prvně zmíněné od 8. 9. 2003 a ve druhé od 14. 4. 2004) a formálně jednal za oba subjekty ve všech otázkách, což bylo dáno rozsahem jemu udělené prokury. Tento obviněný také za G 2580, s. r. o., podával žádosti o zřízení obou daňových skladů (P. – M. n. a Ch.), žádosti o registraci ke spotřební dani a např. uzavíral také mandátní smlouvu s obviněným L. V tomto směru byl obviněný K. téměř nezastupitelný. Na místě jednatele obou společností sice působily jiné osoby, avšak jejich účast byla víceméně sporadická a symbolická. Navíc jednatelem obou byl i otec tohoto obviněného. Společnost G 2580, s. r. o., již s tabákem za K. prokury legálně obchodovala. Obviněný Š. poskytl oběma společnostem zázemí ve svých podnikatelských prostorách a nelze přehlédnout ani to, že obviněný K. dlužil relativně vysokou částku (7.000.000,- Kč) právě obviněnému Š. Podle názoru soudu je tato skutečnost, resp. Š. snaha získat zpět svůj dluh, spouštěcím mechanismem spolupráce jmenovaných obviněných. Obviněný Š. poskytl obviněnému K. veškeré prostředky pro činnost obou společností a zajistil mu např. také ubytování v domě v ulici U D. s. v P. Nejvyšší soud k tomu dodává, že nalézací soud velmi správně v odůvodnění svého rozsudku popsal, na základě jakých okolností případu je třeba mít za to, že dovolatelovo působení ve zmíněných společnostech mělo nelegální podtext a v čem mělo posloužit i ostatním spoluobviněným v páchání jejich trestné činnosti.

Obviněný P. Z. namítal, že nalezené listiny u něj i v sídle společnosti TONAFO, s. r. o., s krycími názvy pro jednotlivé objekty a automobily, připouští rutinu plynoucí z dřívějšího i dalšího jeho zaměstnání, když ani není zřejmé, zda s touto iniciativou přišel obviněný P. jako bývalý policista či dovolatel jako bývalý pracovník BIS.

Podle Nejvyššího soudu nelze této námitce přiznat žádnou relevanci, a to zejména s ohledem na to,

že trestná činnost obviněného P. Z. je prokazována dalšími provedenými důkazy. Nalézací soud osobně slyšel znalce z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo Ing. Pavla Kokiše. Znalec přednesl závěry i předcházející úvahy a popisnou část shodně s písemným vyhotovením posudku (č. l. 292 – 300 svazek 11/2/45). Předmětem zkoumání byly listiny zajištěné při domovní prohlídce u obviněného Z. a také při prohlídce sídla TONAFA, s. r. o., a ke srovnání bylo užito žádostí o vydání občanského průkazu a cestovního pasu tohoto obviněného. Zkoumanými listinami byl jednak list papíru velikosti A4, na němž jsou k různým slovům přiřazeny vysvětlivky, např. v kolonce sklady: P. – H. , S. – S. , D. – L. , N. – P. , případně v kolonce auta: Mulatka – velké černé IVECO a Torpédo – malé bílé IVECO (č. l. 304 svazek 11/2/45) a dále byl zkoumán sešit formátu A5 s textem obdobným (č. l. 303 svazek 11/2/45). Znalec dospěl k závěru, že zápisy na obou zkoumaných listinách vyhotovil jeden pisatel. Dále vyslovil pravděpodobnostní závěr, že text na obou zkoumaných listinách vyhotovil pisatel žádostí o vydání občanského průkazu a cestovního pasu na jméno P. Z. . Takto konstruovaný závěr byl dán zejména proto, že znalec neměl k dispozici dostatek srovnávacího materiálu. Vyslovený závěr se nachází zhruba uprostřed stupnice v kladné části, jejíž jednotlivé stupně jsou vymezeny termíny nelze rozhodnout, přichází v úvahu, pravděpodobně, velmi pravděpodobně a jednoznačně (srov. str. 75 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). V bytě obviněného Z. nalezly příslušné orgány při domovní prohlídce mobilní telefony a jejich součástí a doklady k nim, vysílačky MOTOROLA, přístroje RFD – 54, MRA – 3 a další přístroje, doklady k vozidlu Ford Mondeo ..... a digitální diář (srov. str. 101 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Kromě toho jsou zde i protokoly o sledování (srov. zejména protokoly na str. 107 – 113 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Na základě takto provedených důkazů nalézací soud dovodil, že kromě podílu obviněného Z. na doprovodu vozidel přepravujících tabák nebo cigarety, účasti na činnosti ve skladu ve S. při nakládce nebo vykládce cigaret, nepochybně využil svých zkušeností z předchozího působení u Bezpečnostní informační služby (BIS). Svědčí o tom zejména nalezené písemné poznámky s krycími názvy pro vozidla či jednotlivé situace, jež mohou nastat. Označení pro vozidla (zejména IVECO černé barvy – mulatka a IVECO bílé barvy – torpédo) jsou pak užívána i při některých zachycených hovorech (např. hovory ze dne 13. 4. 2005 ve 21:55 hod. mezi obviněnými R. a G. CD 25 BOLEK 23 – obsahový přepis na č. l. 132 svazek 18/45, 14. 4. 2005 v 08:56 hod. CD 36 BOLEK 43 mezi obviněnými K. a P. – obsahový přepis na č. l. 133 svazek 18/45 a týž den ve 13:00 hod. CD 40 BOLEK 47 mezi obviněnými K. a G. – obsahový přepis na č. l. 134 svazek 18/45 a také hovor ze dne 14. 12. 2004 v 19:19 hod. o torpédu – CD 9 BOLEK 22), které dosvědčují, že termíny mulatka (torpédo) pro připomenutá vozidla byla obecně užívána v rámci jejich organizace. Na první zmíněný hovor navazuje zejména protokol o sledování ze dne 14. 4. 2005, který se zmiňuje o příjezdu obviněného S. v 03:32 hod. na B. vozidlem IVECO černé barvy ..... V této souvislosti nalézací soud pouze připomněl obecně známý poznatek, že termín „mulat“ představuje míšence osob bílé a černé pleti a má se jím na mysli osoba tmavší pleti. Podle písmoznaleckého posudku je pisatelem textu pravděpodobně obviněný Z. Soud však nepochyboval o jeho autorství, neboť kdo jiný v této situaci by měl být pisatelem oné bezpečnostní strategie. Sešit s těmito konspirativními poznámkami byl nalezen u obviněného Z. při domovní prohlídce, závěr písmoznalce ukazuje pravděpodobně na tohoto obviněného a k autorství ho posouvá také zkušenost z několikaleté služby v BIS. Soud tak pravděpodobnostní závěr znalce postavil do roviny jistoty, neboť další dva označené důkazy (mimo posudku) umožňují tento závěr učinit. Obviněný Z. byl v telefonickém kontaktu s obviněným G. , Š. , jejich hovory jsou zatíženy konspirací a jejich vzájemná setkání jsou skryta pod pojem sport, sportík nebo trénink, který byl vícekrát zachycen v hovorech obviněného Z. U obviněného Z. nalézací soud ještě zdůraznil věci nalezené při domovní prohlídce, zejména vysílačky a velké množství sim karet, které opět mohly sloužit ke konspiraci veškerého jednání, zvláště když tyto vysílačky byly užívány při komunikaci mezi obviněnými a byly nalezeny i ve vozidlech obviněných P. a M. Nalézací soud tak považoval za vyvrácenou, s ohledem na kvalitu popsaných důkazů, Z. obhajobu, že byl pouze v pozici nevědomého účastníka na objednaných úkonech (srov. str. 139 – 141 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Nejvyšší soud závěrem podotýká, že nalézací soud na základě provedených důkazů bezpečně dovodil vinu obviněného P. Z. a pro posouzení trestnosti tohoto jeho jednání nemá význam, zda některé

ochranné prvky využívané při komunikaci s ostatními obviněnými vymyslel rovněž spoluobviněný R. P.

Obvinění P. Z. a D. P. uplatnili námitky týkající se popisu skutkové věty výroku rozsudku odvolacího soudu pod bodem I. K tomu Nejvyšší soud nejprve obecně konstatuje, že skutková věta vyjadřuje stručně a výstižně žalovaný skutek, kterého se obžalovaný podle zjištění soudu dopustil. Soud zde uvádí konkrétní údaje týkající se místa, času a způsobu spáchaného skutku. Naproti tomu do výroku rozsudku (jeho skutkové věty) nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků žalovaného trestného činu, ani z hlediska individualizace skutku, tak aby nemohl být zaměněn s jiným (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2001, sp. zn. 11 Tz 129/2001, publikované pod č. 41/2002-I. Sb. rozh. tr.). Popis skutku (zejména způsob jeho spáchání) musí být uveden tak, aby jednotlivé části odpovídaly příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Které skutečnosti bude důležité v popisu skutku uvést, záleží ovšem na povaze konkrétního skutku. V každém případě však musí skutková věta představovat úplné slovní vyjádření posuzovaného skutku tak, aby obsahoval všechny relevantní okolnosti z hlediska použité právní kvalifikace.

Obviněný P. Z. namítal, že nepřehledně popsaný skutek si ohledně jeho osoby protiřečí, když na jednu stranu jej řadí do osob, které bez povolení cigarety vyráběly, při následném členění původně zvažovaného zločinného spolčení do podskupin ohledně samotné výroby cigaret pojmenovává odlišné osoby organizující a vykonávající tuto činnost a dovolatele řadí k těm, kdo za pomoci konspirace obstarávali komponenty k výrobě a distribuci vyrobených cigaret, když v závěru popisu skutku ohledně distribuce a nelegálního prodeje cigaret vybraným odběratelům již oproti tomu pojmenovává opět jiné osoby než dovolatele.

Podle skutkové věty výroku rozsudku odvolacího soudu, který oproti rozsudku nalézacího soudu vypustil právní kvalifikaci trestného činu účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák., pod bodem I. všichni obvinění zkráceně v přesně nezjištěnou dobu nejméně od roku 2004 až do 26. května 2005 na různých místech, ačkoli k takové činnosti neměli povolení, shromažďovali tabák a další komponenty k výrobě cigaret, v úmyslu továrním způsobem vyrábět po živnostensku a hromadně cigarety a v úmyslu tyto ve větším množství jako nezdaněné výrobky uvést do volného daňového oběhu na území České republiky, příp. dalších států EU, přičemž o nabytí uvedeného množství tabáku, počtu vyrobených cigaret a dalších skutečnostech nepodali přiznání ke spotřební dani, ani k dani z přidané hodnoty, a tohoto jednání se dopustili tak, že obvinění J. Š. a J. K. úmyslně založili a řídili skupinu, jejímiž členy byli spoluobvinění R. P. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , D. P. , J. Š. , M. K. , J. G. , V. R. , P. Z. a zemřelý R. R. , přičemž vlastní činnost spočívala v tom, že v uvedené době soustřeďovali suroviny a další komponenty nezbytné pro výrobu cigaret a z těchto vyráběli bez povolení cigarety, které vzápětí s cílem se ziskem je prodat bez jakéhokoli daňového zatížení uváděli do volného oběhu, přičemž na distribuci těchto cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě se podíleli za použití různých motorových vozidel obvinění R. P. , D. P. , M. K. , J. G. , T. P. , P. Z. , J. M. , V. R. , D. P. a zemřelý R. R. , za současného použití různých elektronických komunikačních přístrojů a zařízení a dodržování pravidel ostrahy, bezpečnosti a konspirace, na jejichž provádění se účastnili zejména obvinění R. P. a P. Z. , přičemž samotná výroba cigaret byla prováděna na základě pokynů obviněných J. Š. , R. P. , D. P. a J. M. na různých místech okresu L. , zejména v Ch. , kde bylo umístěno, provozováno a zajištěno strojní zařízení, o jehož chod a údržbu se staral obviněný M. B. J. a kde byly baleny vyrobené cigarety za přispění dalších osob, obviněný J. K. se dále podílel na zajišťování nákupu komponentů potřebných pro výrobu cigaret, zejména samotného tabáku, cigaretového papíru, přířezů na výrobu krabiček a kartonů, hliníkových a polyethylenových fólií, z nichž následně vyrobené a příslušnými obaly a komponenty opatřené cigarety byly předávány k další distribuci a nelegálnímu prodeji vybraným odběratelům a ke konečné spotřebě, což zajišťovali obvinění J. G. , M. K. , V. R. a rovněž J. K. a obviněný J. Š. se podílel obstaráváním vzorků cigaret a

zajišťováním používaných motorových vozidel a tímto jednáním způsobili České republice škodu na spotřební dani stanovené u cigaret ve výši 10.712.526,70 Kč a na dani z přidané hodnoty ve výši 3.721.958 Kč, tedy celkem daňovou škodu ve výši 14.434.484,70 Kč. Nejvyšší soud nepovažuje skutkovou větu výroku rozsudku odvolacího soudu za nepřehlednou, když pokud jde o samotného obviněného P. Z. , je z ní zřejmé, že tento byl členem skupiny vyrábějící nelegální cigarety, kdy jeho konkrétní podíl spočíval v tom, že se podílel na distribuci cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě za použití motorových vozidel a účastnil se za použití různých elektronických komunikačních přístrojů a zařízení na dodržování pravidel ostrahy, bezpečnosti a konspirace. Popisu skutkové věty potom odpovídá i odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, jímž se již Nejvyšší soud zabýval v předcházející pasáži odůvodnění tohoto rozhodnutí, v níž se vypořádával námitkou obviněného Z. týkající se tvorby a aplikace ochranných opatření při komunikaci s ostatními obviněnými a pro stručnost na ni odkazuje.

Obviněný D. P. ve svém mimořádném opravném prostředku namítal, že v úvodní obecné části skutkové věty je uvedené „kolektivní“ vyjádření, nerozlišující konkrétní podíl jednotlivých spoluobviněných, ve vztahu k jeho osobě je napadený rozsudek zcela nekonkrétní, jméno obviněného D. P. je ve skutkové větě dále zmíněno již pouze dvakrát, přičemž ani v jednom z těchto případů nejde o konkrétní popis individuálního jednání obviněného, za něž by mohl být souzen a odsouzen. Závěr o vině obviněného P. je v napadeném rozsudku, stejně jako v předchozím odsuzujícím rozsudku soudu prvního stupně, při neskrývané absenci konkrétních skutkových zjištění, založen výhradně na nepřijatelné hypotéze. Pokud ve vztahu k obviněnému P. v řízení existovaly alespoň náznaky, spekulace či podezření, nikdy se netýkaly „nelegálních“ cigaret, nýbrž vždy pouze tabáku, a to navíc pouze tabáku uskladněného ve V. Ten však po provedení dokazování nakonec vůbec nebyl soudem zahrnut mezi tabák určený ke kouření a soud od něj při rozhodování logicky zcela odhlédl.

Nejvyšší soud se tedy opětovně zabýval skutkovou větou výroku rozsudku odvolacího soudu pod bodem I., z níž je zřejmé, že všichni obvinění zkráceně v přesně nezjištěnou dobu nejméně od roku 2004 až do 26. května 2005 na různých místech, ačkoli k takové činnosti neměli povolení, shromažďovali tabák a další komponenty k výrobě cigaret, v úmyslu továrním způsobem vyrábět po živnostensku a hromadně cigarety a v úmyslu tyto ve větším množství jako nezdaněné výrobky uvést do volného daňového oběhu na území České republiky, příp. dalších států EU, přičemž o nabytí uvedeného množství tabáku, počtu vyrobených cigaret a dalších skutečnostech nepodali přiznání ke spotřební dani, ani k dani z přidané hodnoty, a tohoto jednání se dopustili tak, že obvinění J. Š. a J. K. úmyslně založili a řídili skupinu, jejímiž členy byli spoluobvinění R. P. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , D. P. , J. Š. , M. K. , J. G. , V. R. , P. Z. a zemřelý R. R. , přičemž vlastní činnost spočívala v tom, že v uvedené době soustřeďovali suroviny a další komponenty nezbytné pro výrobu cigaret a z těchto vyráběli bez povolení cigarety, které vzápětí s cílem se ziskem je prodat bez jakéhokoli daňového zatížení uváděli do volného oběhu, přičemž na distribuci těchto cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě se podíleli za použití různých motorových vozidel obvinění R. P. , D. P. , M. K. , J. G. , T. P. , P. Z. , J. M. , V. R. , D. P. a zemřelý R. R. , za současného použití různých elektronických komunikačních přístrojů a zařízení a dodržování pravidel ostrahy, bezpečnosti a konspirace, na jejichž provádění se účastnili zejména obvinění R. P. a P. Z. , přičemž samotná výroba cigaret byla prováděna na základě pokynů obviněných J. Š. , R. P. , D. P. a J. M. na různých místech okresu L. , zejména v Ch. , kde bylo umístěno, provozováno a zajištěno strojní zařízení, o jehož chod a údržbu se staral obviněný M. B. J. a kde byly baleny vyrobené cigarety za přispění dalších osob, obviněný J. K. se dále podílel na zajišťování nákupu komponentů potřebných pro výrobu cigaret, zejména samotného tabáku, cigaretového papíru, přířezů na výrobu krabiček a kartonů, hliníkových a polyethylenových fólií, z nichž následně vyrobené a příslušnými obaly a komponenty opatřené cigarety byly předávány k další distribuci a nelegálnímu prodeji vybraným odběratelům a ke konečné spotřebě, což zajišťovali obvinění J. G. , M. K. , V. R. a rovněž J. K. a obviněný J. Š. se podílel obstaráváním vzorků cigaret a zajišťováním používaných motorových vozidel a tímto jednáním

způsobili České republice škodu na spotřební dani stanovené u cigaret ve výši 10.712.526,70 Kč a na dani z přidané hodnoty ve výši 3.721.958 Kč, tedy celkem daňovou škodu ve výši 14.434.484,70 Kč. Nejvyšší soud nepovažuje za pochybení, jestliže je v úvodu skutkové věty učiněno hromadné vyjádření, že to byli všichni obvinění, kteří se podíleli na souzené trestné činnosti, přičemž v další části skutkové věty se potom objevuje konkretizace, a to, že pokud jde o obviněného D. P. , tento byl členem skupiny vyrábějící nelegální cigarety, kdy jeho konkrétní podíl spočíval v tom, že se podílel na distribuci cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě za použití motorových vozidel.

Pokud má dále obviněný D. P. za to, že závěr o jeho vině je založen na hypotéze soudu a že jeho osoby se týkal pouze vyloučený tabák nalezený ve V. , Nejvyšší soud plně odkazuje na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, z nějž vyplývají následující závěry. Kromě toho, co vyplývá z důkazního rozboru u jiných obviněných, kde je obviněný P. zmiňován, jeho podíl vyplývá zejména ze zaznamenaných hovorů s obviněným K. Tyto hovory mají vztah k tabáku uskladněnému ve V. ve skladu nazývaném nudle, ve kterém bylo skutečně nalezeno více jak 24 tun tabáku, třebaže se podle znalkyně z oboru ekonomika jednalo o tabák nepodléhající spotřební dani. V hovorech obviněný K. a P. rozebírají vyklizení skladovacího prostoru. Jde o hovor z 2. 11. 2004 v 13:08 hod. (CD 65 KOMPO 01), ve kterém obviněný K. požaduje, aby P. ze zmíněného skladu někomu vydal 500 (nejspíše kilogramů tabáku) a toto množství označil za odpad. Dále je možné přidat hovor z 6. 1. 2005 v 08:54 hod. (CD 67 KOMPO 01), v němž se stejní obvinění rovněž baví o tabáku, o jeho vyklizení ze skladu ve spolupráci s obviněným F. Zmiňují se také o objemných žocích, v nichž je tabák uskladněn a rovněž o tom, co budou tvrdit obviněnému Š. jako důvod, že sklad ještě není vyklizen. Hovor se dotkl také toho, že v lednu bude nový tabák a v únoru pak cigarety. Při prohlídkách 26. 5. 2005 bylo skutečně nalezeno ve V. velké množství tabáku ve velkých vacích. Část hovoru o novém tabáku a v návaznosti na něm o cigaretách podle soudu znamená výrobu padělaných cigaret z dodaného tabáku. Velmi aktivní a obviněného P. usvědčující, je také komunikace s obviněným K. po P. zadržení dne 20. 1. 2005 na dálnici .... s téměř 4 mil. ks cigaret. Toho dne ve 20:54 hod. (CD 63 KOMPO 00) se obviněný K. dověděl z krátké textové zprávy od obviněného P. , že nastal problém, což v této sms vyjádřil velmi expresivně. Vzápětí ve 20:57 hod. (CD 63 KOMPO 00 – přepis na č.l . 252 – 253 svazek 19/2/45) obviněný K. a P. spolu hovořili a K. zjistil, že byl P. zastaven celními orgány a že převáží velké množství nákladu. Obviněný K. ho nabádá, aby o něm nehovořil. Po dalším hovoru mezi těmito obviněnými ve 21:06 hod. (CD 63 KOMPO 00 – přepis na č. l. 254 svazek 19/2/45) obviněný K. naváděl P. , aby si něco vymyslel, nikoho nejmenoval, vymazal čísla a tvrdil, že převážel náklad pro Vietnamce. Po těchto informacích od P. obviněný K. ve 21:46 hod. (CD 49 BOLEK 66) hovořil s obviněným P. a informoval ho o P. zadržení, jehož označoval přezdívkou G. a naznačil, že jde uklízet a uložil mu, aby z veřejného telefonního automatu (nazval ho budkohrou) informoval telefonicky obviněného Š. , což konspirativně zakryl uvedením tří sedmiček, když jedno z četných telefonních čísel užívaných obviněným Š. bylo ..... Obviněný P. pokyn splnil a skutečně ve 21:55 hod. z veřejného telefonního automatu z P. informoval obviněného Š. , když se sám představil jako M. , a o K. hovořil jako o S.. P. hovor s obviněným K. a Š. ho jednoznačně usvědčuje, že se tento obviněný vědomě podílel na činnosti organizované skupiny. Nalézací soud zde také připomněl, že pojem uklízet, použitý při hovoru mezi obviněným K. a P. , nepochybně znamená likvidaci důkazů o napojení obviněného P. a jím přepravovaných cigaretových padělků na obviněného K. , případně P. a potažmo i obviněného Š. Obviněný K. poté informuje osobně spoluobviněného P. a jeho prostřednictvím také obviněného Š. Vzhledem k tomu, že obviněný P. okamžitě věděl, o co se jedná, byl nejméně informován o takové přepravě nelegálních cigaret. Pokud by tomu tak nebylo, jak se snažil tento obviněný soud přesvědčit, musel by reagovat jinak na K. telefonát a je nepochybné, že by nemohl bez patřičných informací a znalostí zpravit o zadržení obviněného Š. Použitou konspirativní mluvou obviněný P. prokázal, že byl součástí zločinecké struktury. K zesílení této argumentace soud připojil ještě hovor obviněného P. se spoluobviněným Š. dne 10. 9. 2004 v 17:24 hod. (CD 69 KOMPO 01) o odbytu cigaret značky Letka a Ronson a vyprání druhých jmenovaných v trafice, když obsahem tohoto hovoru je nepochybně uvádění ilegálně vyráběných cigaret zmíněných značek do distribuční

sítě pomocí jednotlivých prodejců. Současně lze tímto hovorem (resp. dobou jeho uskutečnění) rovněž prokázat, že obviněný P. byl zapojen od počátku do činnosti zločinné skupiny, zvláště zmíní-li soud ještě jeho další zachycený hovor s obviněným Š. dne 31. 8. 2004 ve 20:13 hod. (CD 64 KOMPO 01), ve kterém obviněný P. informoval o úspěšnosti prodeje a současně naznačil, že si má dát obviněný J. pozor na dlouhé kusy tabáku (srov. str. 141 – 142 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). K tomu rovněž srov. str. 71 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu. S ohledem na předestřené závěry nalézacího soudu tak Nejvyšší soud nemůže připustit, že by v případě obviněného D. P. absentovala konkrétní skutková zjištění, nebo že by závěry o jeho vině byly založeny výhradně na nepřijatelné hypotéze.

Obviněný P. Z. odkázal ve svém dovolání na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 3. 1953, sp. zn. 3 Tk 314/52, publikované pod č. 85/1953 Sb. rozh. tr., z nějž, jak uvedl dovolatel, vyplývá, že zatajení zisku docíleného trestným činem nelze považovat za zkrácení daně ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák. (nově § 240 odst. 1 tr. zákoníku), protože takovou činnost nelze považovat za činnost, z níž plyne příjem jako základ pro vyměření daně zákonem výslovně označené. K tomu Nejvyšší soud poznamenává, že toto rozhodnutí není přiléhavé k posuzované věci, neboť v odůvodnění tohoto rozhodnutí se konkrétně uvádí, že s ohledem na to, že se jednalo o činnost zakládající trestný čin [tehdy rozkrádání národního majetku podle § 245 odst. 1 písm. c) tr. zák.], tedy o činnost vysloveně nebezpečnou pro společnost (§ 2 tr. zák.), nelze ji považovat za činnost, z níž plyne příjem jako základ pro vyměření daně zákonem výslovně označené. Následně dovolatel poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 1974, sp. zn. 3 To 2/74, publikované pod č. 53/1974 Sb. rozh. tr., podle nějž zatajení příjmu docíleného trestným činem v daňovém přiznání a neodvedení daně z takového příjmu nelze posuzovat jako zkrácení daně ve smyslu § 148 tr. zák. Pachatel by se tím nepřímo nutil k oznámení své vlastní trestné činnosti, což je v rozporu se zásadou, že k doznání nesmí být obviněný donucován žádným způsobem (srov. § 91 odst. 1 tr. ř.). Konečně také dovolatel zmínil rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 1997, sp. zn. 2 Tzn 80/97, v jehož druhé právní větě se uvádí, že jednání spočívající v tom, že pachatel zkrátí daň, kterou je státu povinen odvést jako provozovatel podnikání, byť jde o podnikání provozované bez potřebného povolení orgánu státní správy, lze posoudit jako trestný čin podle § 148 tr. zák., jestliže v době zkrácení daně pachateli již nehrozí trestní stíhání pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 tr. zák. vzhledem ke změně právního řádu, z níž vyplývá, že např. k podnikání nadále není třeba povolení a pachateli byla tato skutečnost známa. Podle dovolatele je tak z podané judikatury evidentní, že případná trestněprávní odpovědnost za jednání popsané v bodu I. výroku o vině obou napadených rozsudků mohla být vyvozena pouze pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 251 tr. zákoníku a nikoli pro zločin podle § 240 tr. zákoníku.

Nejvyšší soud v rámci vypořádání se s touto dovolací námitkou nejprve odkazuje na právní posouzení jednání obviněných, jak je učinil nalézací soud, pokud uvedl, že v daném případě se jednalo o nelegální výrobu cigaret a jejich distribuci a tím pádem dosažení zisku vytvořeného distribucí cigaret nezdaněných podle příslušných norem o spotřební dani a DPH. Právě toto nezdanění představovalo zisk pro obviněné na jedné straně a škodu České republice na straně druhé. V kritické době byla spotřební daň z cigaret (tabák nakonec nebyl zahrnut do daňové škody) upravena zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daní. Tato norma stanovila, kdo je plátcem daně, kdy vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit, současně stanovila podmínky také pro provozování daňových skladů (jejichž povolení bylo zjištěno u firmy G 2580, s. r. o.) a hlavně v § 101 a násl. stanovila předmět a základ daně z tabákových výrobků, jakož i sazbu a výpočet takové daně a současně značení tabákovými nálepkami a splatnost takové daně. Za cigarety tento zákon pokládal tabákové provazce, které se kouří jako takové a sazba daně byla stanovena na 0,94 Kč z jednoho kusu cigarety. Matematickým výpočtem k počtu zajištěných cigaret (11.396.305 ks) a předmětné sazbě byla stanovena daňová povinnost na spotřební dani ve výši 10.712.526,70 Kč. Součástí daňové povinnosti byla i daň z přidané hodnoty, která by v daném případě dosáhla výše 3.721.958 Kč, když její výše odpovídá DPH

z jedné krabičky nejprodávanější značky cigaret, kterým v roce 2004 byly cigarety značky Petra, a cena jednotkového balení pro konečného spotřebitele činila 44 Kč, tedy DPH u jedné krabičky ve výši 23 % představuje 7,025 Kč. Procentní sazba DPH vyplývá rovněž z příslušného zákona. Daňová povinnost se v případě tabákových výrobků (cigaret) plní pomocí tabákových nálepek a objednávka takových nálepek plní funkci daňového přiznání a daň je zaplacena použitím tabákové nálepky (§ 116 zák. č. 353/2003 Sb.). Žádná z firem vystupujících v této věci (zejména ne TONAFO, s. r. o., či G 2580, s. r. o.) neměla povolení pro výrobu cigaret a tudíž veškerá výroba byla protiprávní a v konečném důsledku nezdaněná. Je logické, že obvinění při umisťování takto vyrobených cigaret je označovali, resp. hodlali označovat padělky tabákových nálepek, aby před konečnými spotřebiteli tyto výrobky budily zdání jejich řádného zdanění a tudíž legálnosti. Obvinění neodvedli příslušnou spotřební daň a DPH z cigaret, a tak naplnili znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a povinné platby podle § 240 tr. zákoníku. Tohoto trestného činu se v základní skutkové podstatě (odst. 1) dopustí ten, kdo ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové a zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb. Z předchozího rozboru je patrné, že se obviněných týká toliko zkrácení daně (srov. str. 164 – 165 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Trestného činu neoprávněného podnikání podle ustanovení § 251 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neoprávněně ve větším rozsahu poskytuje služby nebo provozuje výrobní, obchodní nebo jiné podnikání. Neoprávněného podnikání se dopouští každý, kdo poskytuje služby nebo provozuje výrobní, obchodní nebo jiné podnikání v rozporu se živnostenským zákonem nebo v rozporu s jinými právními předpisy, které stanoví podmínky pro jeho provozování (výkon advokacie v rozporu se zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii, výkon auditorské činnosti v rozporu s předpisy, které tuto činnost upravují, apod.). Neoprávněným je pak podnikání nejen tehdy, jestliže někdo podniká např. bez živnostenského oprávnění, které se prokazuje zpravidla výpisem ze živnostenského rejstříku, nebo aniž by splnil podmínky pro výkon advokacie, což se prokazuje osvědčením České advokátní komory v Praze o zapsání v seznamu advokátů ČAK apod., ale i tehdy, když podnikatel překračuje rozsah např. živnostenského oprávnění (rozsah živnostenského oprávnění se podle § 28 odst. 1 živnostenského zákona posuzuje podle předmětu podnikání uvedeného ve výpisu s přihlédnutím k ustanovením živnostenského zákona; v pochybnostech rozhodne na žádost podnikatele živnostenský úřad – srov. § 28 odst. 3 živnostenského zákona). To, co bylo uvedeno o vymezení rozsahu živnostenského oprávnění, platí obdobně i o zápisu do obchodního rejstříku, kde se mimo jiné zapisuje i předmět podnikání. Přiměřeně to pak platí i o podnikání upraveném zvláštními předpisy, které také zpravidla vymezují rozsah či předmět podnikání (činnosti).

Podle skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem zakladateli zločinného spolčení (od jehož právní kvalifikace bylo odvolacím soudem upuštěno) byli obvinění Š. a K. Za rozhodující lze totiž pokládat K. účast ve společnostech G 2580, s. r. o., a TONAFO, s. r. o. Tento obviněný také za G 2580, s. r. o., podával žádosti o zřízení obou daňových skladů, žádosti o registraci ke spotřební dani a např. uzavíral také mandátní smlouvu s obviněným L. V tomto směru byl obviněný K. téměř nezastupitelný. Společnost G 2580 již s tabákem za K. prokury legálně obchodovala. Obviněný Š. poskytl oběma společnostem zázemí ve svých podnikatelských prostorách a nelze přehlédnout ani to, že obviněný K. dlužil relativně vysokou částku právě obviněnému Š. Obviněný Š. poskytl obviněnému K. veškeré prostředky pro činnost obou společností a zajistil mu např. také ubytování v domě v ulici U D. s. v P. a z odposlechnutých hovorů je zřejmé, že na rozdíl od ostatních účastníků spolčení nebyl jejich vztah zatížen subordinačními rysy (srov. str. 127 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Nalézací soud nezpochybnil řádnou podnikatelskou činnost TONAFA, s. r. o., a G 2580, s. r. o., (dovoz tabáku z Vietnamu, jeho rozvažování do spotřebitelského balení Aljaška a opatření jednotlivých balíčků řádně zakoupenými tabákovými nálepkami) – srov. str. 129 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Na distribuci cigaret bulharské výroby (a tabáku Aljaška) se podílela

také společnost TONAFO, s. r. o. (srov. str. 130 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Jak bylo dále Nejvyšším soudem zjištěno z předloženého spisového materiálu, podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti G 2580, s. r. o., byla do něj tato společnost zapsána 18. 8. 2003 nejprve se sídlem ve V. , D. n. , a od 14. 4. 2004 v P. , N. P. , předmětem podnikání je mj. maloobchod tabákovými výrobky, zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků, jediným jednatelem byl od počátku J. K. a obviněný J. K. vykonával od 8. 9. 2003 funkci prokuristy (srov. č. l. 4 – 5, svazek 15/1/45). Podle výpisu z obchodního rejstříku společnost TONAFO, s. r. o., byla zapsána 14. 1. 2004 pod názvem SYLVER TRADE CZ, s. r. o., nejprve se sídlem ve Vsetíně, Dolní náměstí 38, a od 4. 6. 2004 byl zapsán nový název TONAFO a 19. 4. 2004 nové sídlo v Praze 4, Zelený pruh 95/97, předmětem podnikání je mj. maloobchod tabákovými výrobky, zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků, v době od 14. 1. 2004 do 19. 4. 2004 jednatelem a společníkem byl J. K., v době od 19. 4. 2004 do 2. 2. 2005 byl jako jednatel zapsán J. Š. a od 2. 2. 2005 funkci jednatele i společníka zastává P. K. a obviněný J. K. vykonával od 14. 4. 2004 funkci prokuristy oprávněného ke všem právním úkonům včetně zcizování a zatěžování nemovitostí (č. l. 1 – 3, svazek 15/1/45). Podle výpisu z obchodního rejstříku společnost ČEKOTABAK, s. r. o., do něj byla zapsána 28. 9. 2002 se sídlem Praha 4, Komárkova 18, předmětem podnikání je mj. maloobchod tabákovými výrobky a velkoobchod, jediným jednatelem a společníkem je od počátku obviněný J. Š. (č. l. 22 – 23, svazek 15/1/45).

Z uvedeného je tedy zřejmé, že obvinění určitou část výroby a distribuci cigaret uskutečňovali nelegálně, avšak dělo se tak v rámci společností, jejichž předmětem podnikání byl maloobchod tabákovými výrobky, ale rovněž i zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků. Obvinění jednali pod „zástěrkou“ společností, jež byly oprávněné podnikat na trhu s tabákovými výrobky. Ze strany dovolatelů tak nemohlo dojít k tomu, že by provozovali své podnikání v rozporu s právními předpisy, tedy z jejich strany ani nedošlo k překročení rozsahu jejich podnikatelského oprávnění. Oproti tomu se však dopustili trestněprávního jednání spočívajícího ve výrobě a distribuci cigaret nezdaněných podle příslušných předpisů o spotřebních daních a o dani z přidané hodnoty. Obvinění tedy byli trestáni za to, že se vyhnuli svým daňovým povinnostem, a proto bylo na místě užít právní kvalifikaci týkající se zkrácení daně, nikoliv neoprávněného podnikání. Obdobně již Nejvyšší soud rozhodoval ve věci, kde obviněný byl držitelem příslušného živnostenského oprávnění, v jehož rámci se dopustil trestného činu nikoli provozováním podnikání bez takového oprávnění nebo nad rámec tohoto oprávnění, ale trestná činnost zde spočívala v tom, že se obviněný vyhnul daňovým povinnostem vyplývajícím z jinak legálního podnikání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. 5 Tdo 297/2013).

K dalším námitkám obviněných týkajících se uložených trestů, jak jim byly znovu uloženy odvolacím soudem poté, co uvedený soud zrušil rozsudek nalézacího soudu v celé jeho odsuzující části, Nejvyšší soud předně odkazuje na úvodní část odůvodnění rozsudku odvolacího soudu týkající se uložených trestů. Odvolací soud zejména nejprve zkonstatoval, že zákonné požadavky vyplývající z ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. již z valné části vyjádřil nalézací soud v odůvodnění rozsudku při hodnocení osoby jednotlivých obviněných a jejich podílu na trestné činnosti (od str. 171) a není třeba je opakovat. Obvinění se dopustili trestně postižitelného jednání vysoké společenské škodlivosti a činili tak nejméně po dobu jednoho roku. K tomu, co uvedl nalézací soud v této hodnotící části, je třeba poznamenat, že nelze na jedné straně konstatovat, že se na obviněného hledí, jako by nebyli odsouzeni (v důsledku osvědčení ve zkušební době) a na druhé straně zdůraznit, že nelze přehlédnout jisté sklony k páchání trestního jednání. Nalézací soud ukládal obviněným tresty s tím, že je uznal vinnými rovněž trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák., kdy horní hranice zákonné trestní sazby činila deset let odnětí svobody. Přesto se při ukládání úhrnných trestů odnětí svobody pohyboval při dolní hranici zákonné trestní sazby ustanovení § 240 odst. 3 tr. zák. a ukládal tak tresty poměrně mírné. Vrchní soud rozhodoval již o ukládání trestů za trestnou činnost s vyloučením trestného činu účasti na zločinném spolčení, přičemž druh a výši

trestů přizpůsobil vedle dalších, nalézacím soudem citovaných okolností, rovněž délce uplynuvší doby mezi vyhlášením rozsudku nalézacím soudem a projednáním věci před soudem odvolacím. Z aktuálního opisu rejstříku trestů obviněných nezjistil odvolací soud změn oproti stavu při projednání věci před nalézacím soudem (srov. str. 72 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Obviněný J. K. namítal, že odvolací soud uložil dovolateli nejpřísnější trest ze všech spoluobviněných, přitom ve skutkové větě konstatuje, že na distribuci se podíleli různí obvinění, nikoli však dovolatel, samotná výroba cigaret byla podle téhož I. bodu skutkové věty prováděna opět na různých místech různými osobami, mezi nimiž však odvolací soud dovolatele opět neuvádí; tím byly porušeny zásady pro ukládání trestů, stanovené v ustanovení § 39 a násl. tr. zákoníku. Dovolatel rovněž namítal, že měla být zohledněna nepřiměřená délka trestního řízení. Rovněž obviněný D. P. považuje uložený trest za nepřiměřený s odkazem na nepřiměřenou délku trestního řízení, velké úseky nečinnosti příslušných orgánů a velký časový odstup od projednávaných skutků. Podle obviněného J. Š. jemu uložený trest není řádně zdůvodněn, co je však naprosto nepřezkoumatelné, je to, že dovolatel byl odsouzen pro trestné jednání uvedené pod bodem I. rozsudku, v rozsudcích jsou uváděni další spoluobvinění, kteří byli odsouzeni za trestnou činnost pod bodem I., II., III., a byl jim uložen trest ve stejné výměře, pokud budeme vycházet již z rozsahu trestné činnosti, z možností resocializace, zpětnosti, pak nelze tuto disproporci nijak přezkoumat.

Odvolací soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že k námitce, která je zmíněna ve více odvoláních, že trestní věc není již v této chvíli projednávána v přiměřené lhůtě ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb., je třeba uvést, že se svou složitostí a rozsahem jedná o mimořádnou trestní věc, výjimečně náročnou vždy v dané fázi trestního řízení pro konkrétní orgán trestního řízení v té době činný. Nelze tedy reálně očekávat, že věc bude rozhodnuta v obecně přijímané době šesti let od zahájení trestního řízení (a sedm let od jejího spáchání), když je rozhodováno o osudu osmnácti obviněných osob pro rozsáhlou hospodářskou trestnou činnost trvající více než jeden rok. Přesto byl časový odstup spáchání trestné činnosti od konečného vyhlášení rozhodnutí vzat ve prospěch obviněných při ukládání trestů (srov. str. 70 – 71 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Pokud jde o obviněné J. K. a D. P. , odvolací soud rovněž zdůraznil, že jim uložil nižší než původně vyměřené tresty odnětí svobody, aby byla v délce uložených trestů odnětí svobody více zdůrazněna diferenciace v rámci organizované skupiny pachatelů. Tak byl obviněnému J. K. snížen původně uložený trest v délce šesti a půl roku snížen na šest roků. U obviněného D. P. se odvolací soud neztotožnil s názorem Krajského soudu, že s ohledem na „příznivější“ trestní sazbu ustanovení § 240 odst. 3 tr. zákoníku oproti ustanovení § 250 odst. 4 tr. zák. je třeba při ukládání souhrnného trestu užít právě ustanovení § 240 odst. 3 tr. zákoníku – trestní sazbu od 5 do 10 let trestu odnětí svobody. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se ukládá souhrnný trest odnětí svobody podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zoníku. Tento trest se ukládá podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším. V daném případě nejpřísněji trestným byl trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a podle ustanovení § 250 odst. 4 tr. zák. měl být také ukládán trest. Otázku příznivější trestní sazby zde nelze vykládat ve prospěch obviněného. Proto byl obviněnému uložen trest odnětí svobody v trvání pěti roků, tento byl snížen z původních pěti a půl roku (srov. str. 73 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Obviněnému J. Š. byl snížen trest odnětí svobody z původních čtyř let na tři roky. Byť bylo opětovně užito moderačního ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, odvolací soud neshledal naplněny podmínky pro podmíněný odklad výkonu trestu, a to s ohledem na aktivnější úlohu obviněného při páchání trestné činnosti (zajišťování dokladů k vozidlům zajišťujícím páchání tr. činnosti aj. – viz str. 144 rozsudku nalézacího soudu) – k tomu v podrobnostech srov. str. 74 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu.

Nejvyšší soud k námitkám obviněných týkajících se uložených trestů uvádí následující. Dovolatelé J. K. a J. Š. ve svých dovoláních napadli výroky o trestech, aniž by se opírali o jiný dovolací důvod než je

důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze však v dovolání uplatnit pouze v rámci dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy jen tehdy, jestliže byl obviněnému uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kriterií uvedených v § 31 až § 34 tr. zákoníku a v důsledku toho uložení nepřiměřeného přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud přezkoumal odůvodnění rozsudku odvolacího soudu stran ukládání trestů obviněným K. , P. a Š. a neshledal, že by jim byl uložen druh trestu, který zákon nepřipouští ani jim nebyl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu, když hlavní trest odnětí svobody jim byl vyměřen v rozpětí zákonné trestní sazby podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku od pěti do deseti let, v případě J. K. ještě v její dolní polovině, přičemž u J. Š. došlo za podmínek § 58 odst. 1 tr. zákoníku k mimořádnému snížení výměry trestu pod tuto zákonnou mez. Nejvyšší soud neshledal obviněným J. K. namítané porušení ustanovení § 39 odst. 3 tr. zákoníku. Oproti obviněným J. K. a J. Š. obviněný D. P. uplatnil dovolací důvod upravený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Nejvyšší soud k osobě tohoto obviněného připomíná, že ačkoliv se dovolatel do souzené trestné činnosti zapojil v menší míře, nelze přehlédnout, že mu byl za podmínek § 35 odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný trest odnětí svobody v přísnější trestní sazbě sbíhajícího se trestného činu a že mu byl vyměřen na samotné její spodní hranici a dále že byl za podmínek § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do mírnějšího typu věznice. Proto ani námitky obviněného D. P. nemá Nejvyšší soud za oprávněné.

Ačkoliv odvolací soud se již vyjadřoval k délce trestního řízení vedeného proti obviněnému J. Š. a spol., Nejvyšší soud považuje za nutné dodat následující. Právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, resp. právo na vyřízení věci v přiměřené lhůtě je integrální součástí práva na spravedlivý proces, tedy základních práv garantovaných čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., ve znění Protokolů na tuto Úmluvu navazujících – dále jen „Úmluva“). Tento názor vyslovil Ústavní soud již v mnoha svých rozhodnutích, v nichž se zabýval nepřiměřenou délkou řízení [např. sp. zn. I. ÚS 5/96, sp. zn. IV. ÚS 358/98, sp. zn. I. ÚS 600/03 (Sbírka nál. a usn. ÚS, svazek 6, nález č. 116; svazek 12, nález č. 140; svazek 32, nález č. 6)]. Časový horizont toho, kdy se účastníkovi řízení dostává konečného rozhodnutí ve věci, je neoddělitelnou součástí měřítek celkové spravedlnosti řízení. Čím je tento časový horizont delší, tím více se rozostřují kontury spravedlnosti jak v očích přímých účastníků řízení, tak i v obecném vnímání veřejností a veřejného mínění. Celkově se tak oslabuje kredibilita státní moci a specificky moci soudní. Nepřiměřená délka řízení se pak proto přímo odráží v důvěře občana ve stát, jeho instituce a v právo, což je základní podmínka pro fungování legitimního demokratického právního státu [nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, publikovaný pod č. 67 ve sv. 36 (N 67/36 SbNU 707)]. Zákonem předvídané omezení základních práv je třeba interpretovat ústavně konformním způsobem, tj. mimo jiné tak, aby jejich aplikace obstála v testu proporcionality. Trestněprávní vztah je vztahem mezi státem a jednotlivcem. Je to státní moc, která iniciuje trestní stíhání jednotlivce, a je to státní moc, která rozhoduje o vině a trestu. Z ústavněprávního hlediska je proto významné posouzení přiměřenosti vztahu mezi veřejným zájmem vymezeným v trestním zákoně a základními právy konkrétního obviněného, a to zejména práva, aby o jeho vině či nevině a trestu bylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě, a práva na osobní svobodu. Uvedený veřejný zájem ovšem nepůsobí absolutně, stejně jako nelze absolutizovat základní práva obviněného. Proto je třeba hledat vztah přiměřené a spravedlivé rovnováhy mezi omezením základních práv jednotlivce a veřejným zájmem. Významný pro posouzení přiměřenosti délky trestního řízení proto může být např. počet spoluobviněných, teritoriální a časový rozsah trestné činnosti či přítomnost mezinárodního prvku. Státu také nelze přičítat k tíži prodloužení délky řízení dané uplatňováním procesních práv obviněným. Konečně je třeba zkoumat, zda orgány činné v trestním řízení konaly v dané věci plynule.

Ústavní soud v citovaném nálezu pod sp. zn. I. ÚS 554/04 dospěl k závěru, že zároveň s otázkou spravedlivého procesu a jeho dílčí součásti, tedy práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, je třeba zkoumat otázku, jaké důsledky má porušení svou povahou procesních základních práv ve sféře základních práv obviněného, která jsou svou povahou hmotněprávní. Ústavní soud odkázal i na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), která je založena na tom, že v případě porušení práva na přiměřenou délku řízení vysloví ESLP porušení Úmluvy, případně přizná spravedlivé zadostiučinění. Ačkoliv ESLP (a dříve ani Evropská komise pro lidská práva) nevyvodil z porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy povinnost smluvního státu kompenzovat porušení práva na přiměřenou délku řízení zastavením trestního stíhání, neboť samo o sobě nezakládá nepřípustnost trestního stíhání, a to ani s ohledem na požadavek účinných prostředků nápravy podle čl. 13 EÚLP (srov. např. usnesení Ústavního soudu č. 26/2003 Sb. n. u. ÚS – C. H. Beck, sv. 31, s. 357, nebo nález Ústavního soudu č. 10/2006 Sb. n. u. ÚS – C. H. Beck, sv. 40, s. 83), ani toto výslovně nevyloučil. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, publikovaném pod č. 67 ve sv. 36, vyslovil právní názor, že není úlohou Ústavního soudu, aby předjímal, jaký konkrétní prostředek nápravy má být použit tak, aby byl ústavní princip proporcionality respektován. Přesto Ústavní soud uvádí, že takových prostředků nabízí trestní předpisy celou řadu, a to například upuštění od potrestání nebo mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, dále podmíněný odklad takto eventuelně vyměřeného trestu, příp. i zastavení trestního stíhání. Z uvedeného vyplývá, že ochrana práva na přiměřenou délku řízení, které garantuje čl. 6 odst. 1 Úmluvy, resp. kompenzace jeho porušení může být dosažena prostředky, které jsou vlastní trestnímu právu, jsou-li jeho normy vykládány ústavně konformně. Je povinností všech obecných soudů vykonávajících trestní jurisdikci, bez ohledu na jejich funkční příslušnost, využít všech vhodných prostředků, které jim trestní právo poskytuje k tomu, aby promítly nalezené porušení práva na spravedlivý proces obviněného (v jeho časové dimenzi) do úvah o ještě proporcionálním omezení jeho dotčených práv. Jeho úvahy však musí být dostatečně transparentní a náležitě odůvodněny.

Nejvyšší soud se tak nejprve zabýval zjištěním, zda v této věci nedocházelo ze strany orgánů činných v trestním řízení k neopodstatněným průtahům. Policejní orgán Policie České republiky, FIPO (finanční policie) – Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality SKPV, odbor nepřímých daní se sídlem v Praze, zahájil dne 26. 5. 2005 pod spisovou značkou ČTS: FIPO-56/ND-2005 trestní stíhání J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , D. P. , I. F. , P. S. , J. L. , Ing. F. B. , P. S. , J. Š. , M. K. , J. G. , dříve K. , V. R. a P. Z. pro trestné činy zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, dílem nedokonaného ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 k § 148 odst. 1, 4 tr. zák. a podle § 148 odst. 1, 4 tr. zák. a účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák (srov. č. l. 1 a násl. sv. 1/45 spisu). Usnesením policejního orgánu Policie České republiky, FIPO (finanční policie) – Útvaru odhalovaní nelegálních výnosů a daňové kriminality SKPV, odbor nepřímých daní se sídlem v Praze, sp. zn. ČTS: FIPO-56/ND-2005 ze dne 12. 1. 2006, bylo zahájeno podle § 160 odst. 1, 5 tr. ř. trestní stíhání J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , dříve K. , V. R. a P. Z. jako obviněných z trestných činů porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. dílem dokonaného a dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. a padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. dílem dokonaného a dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. (srov. č. l. 133 a násl. sv. 1/45 spisu). Usnesením ze dne 10. 8. 2005, sp. zn. ČTS: FIPO-56/ND-2005, zahájil policejní orgán trestní stíhání J. M. pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. (srov. č. l. 74 a násl. sv. 1/45 spisu). Obžaloba byla podána dne 23. 5. 2006 na J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , D. P. , I. F. , P. S. , J. L. , Ing. F. B. , P. S. , M. K. , J. G. , dříve K. , V. R. a P. Z. , kdy podle této obžaloby jednáním ad I. všichni obvinění společně spáchali trestné činy zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, dílem nedokonaného ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 k § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák. a podle

§ 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák. a účasti na zločinném spolčení podle § 163a) odst. 1 tr. zák., jednáním ad II. obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , dříve K. , V. R. a P. Z. spáchali trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., jednáním ad III. obvinění J. Š. , R. P. , J. K. , D. P. , M. B. J. , J. M. , T. P. , M. K. , J. G. , dříve K. , V. R. a P. Z. spáchali trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., jednáním ad IV. obviněný J. M. sám spáchal trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. (srov. č. l. 160 – 235 sv. A spisu). Po podání obžaloby soud studoval spis, který měl 44 vyšetřovacích svazků, a rozhodoval o vazbách jednotlivých obviněných (srov. zejm. č. l. 287 svazku A spisu až č. l. 431 svazku B spisu a č. l. 493 svazku B spisu až č. l. 549 svazku B spisu). První hlavní líčení bylo nařízeno dne 17. 1. 2007 (srov. č. l. 550 – 551 spisu svazku B). Jednotlivá hlavní líčení probíhala ve dnech 10. – 20. 4. 2007, 3. – 14. 9. 2007, 10. – 14. 12. 2007, 31. 3. – 4. 4. 2008, 23. – 24. 6. 2008, 6. – 10. 10. 2008, 19. – 23. 1. 2009, 6. 4. 2009, 7. – 11. 9. 2009, 18. – 20. 1. 2010 a 18. 3. 2010, tj. od dubna 2007 do března 2010 (srov. č. l. 780, 873, 982, 1105, 1198, 1287, 1389, 1488, 1675, 1819, 1889, sv. C – I spisu), přičemž nalézací soud rovněž doplnil dokazování, a to mj. např. vyžádáním si znaleckého posudku Mgr. Jany Řehákové (č. l. 1401 a násl., sv. H spisu) včetně jeho doplňku (č. l. 1708 a násl., sv. I spisu). Nalézací soud rozhodl rozsudkem ze dne 18. 3. 2010 (č. l. 1899 a násl. spisu). Velice obsáhlý rozsudek nalézacího soudu čítající 179 stran textu byl předán kanceláři k rozeslání obhájcům, obviněným, poškozený a státnímu zástupci až dne 17. 5. 2011 (srov. č. l. 1988, sv. J spisu). Ačkoliv se jedná o velmi rozsáhlou trestnou činnost a samo odůvodnění rozsudku nalézacího soudu je rovněž velmi obsáhlé, Nejvyšší soud nemůže přehlédnout, že doba mezi vyhlášením rozsudku a jeho vyhotovením, je značná. Zde Nejvyšší soud dovozuje několikaměsíční průtahy ze strany nalézacího soudu, které má však na druhou stranu za zhojené s ohledem na to, že nejen v případě obviněných J. K. a D. P. , ale i v případě ostatních obviněný vzal odvolací soud při ukládání shora uvedených trestů v úvahu, že zde byl časový odstup od spáchání trestné činnosti do konečného vyhlášení rozhodnutí (srov. str. 71 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Navíc konkrétně v případě jmenovaných obviněných J. K. a D. P. odvolací soud snížil výměry trestů odnětí svobody, jež jim byly nalézacím soudem uloženy. V návaznosti na podané řádné opravné prostředky byl trestní spis pod sp. zn. 50 T 4/2006 předložen dne 12. 12. 2011 Vrchnímu soudu v Praze (srov. č. l. 2244, sv. K spisu). Odvolací soud rozhodl rozsudkem dne 16. 4. 2012 (srov. č. l. 3027 a násl., sv. K spisu). Nejvyšší soud tak nemá za to, že by v této trestní věci docházelo, s výjimkou uvedeného případu mezi vyhlášením rozsudku nalézacím soudem a jeho vyhotovením, k neopodstatněným průtahům, kdy je navíc třeba vzít v úvahu, že se jedná o velmi rozsáhlou věc, na níž se podílelo velké množství obviněných, nalézací soud musel vyslechnout řadu svědků a slyšet velké množství přehrávek záznamů o pořízených odposleších, dále bylo třeba rozsáhlého znaleckého dokazování, a v neposlední řadě je rovněž třeba zmínit, že soudy musely využít i mezinárodní právní pomoc (opatřování listin ze SRN atd.).

S ohledem na shora předestřenou judikaturu Ústavního soudu tak Nejvyšší soud uzavírá, že odvolací soud tím, že obviněným J. K. a J. Š. snížil tresty uložené nalézacím soudem, postupoval tak, že byla respektována a chráněna zasažená práva obviněných J. K. a J. Š. , a dostatečně kompenzoval porušení jejich práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Uvedené závěry je ovšem možné stáhnout ke všem odsouzeným obviněným, neboť v každém jednotlivém případě bral odvolací soud v potaz uběhnuvší délku trestního řízení (srov. str. 70 a násl. odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). V demokratickém právním státě jsou všechny orgány veřejné moci povinny respektovat základní práva a svobody, úkolem soudů je poskytovat jim ochranu, resp. svébytnou a specifickou formu ochrany. Je-li ochrana základních práv a svobod středobodem fungování demokratického právního státu, je třeba při jejich aplikaci trvat na uplatnění zásady přímosti a bezprostřednosti takové ochrany. Shledá-li již sám obecný soud porušení základního práva či svobody, je povinen učinit

všechna opatření k tomu, aby k dalšímu porušování nedocházelo a již existující porušení odčinit prostředky, kterými disponuje v rámci své pravomoci. To se ostatně odráží v komplementární zásadě subsidiarity, která se uplatňuje v řízeních před orgány (včetně soudů), jež jsou nadány poskytovat jednotlivci specifickou ochranu základních práv a svobod. Z hlediska maxim právního státu je proto nepřípustné, aby obecný soud sice připustil porušení základního práva, avšak z něj nevyvodil závěry, které by směřovaly k efektivní ochraně základních práv jednotlivce (srov. rovněž nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, publikovaný pod č. 67 ve sv. 36). Takový závěr však vzhledem k postupu odvolacího soudu, který přezkoumal a rozvedl shora Nejvyšší soud, nelze učinit, neboť odvolací soud v uložených trestech dostatečně vyjádřil i délku řízení a také vzniklé a zjištěné průtahy.

Obviněný P. Z. namítal, že výrok o peněžitém trestu je neurčitý a tím i neúplný, neboť nebylo stanoveno, kdy je peněžitý trest splatný a jakým způsobem ho má obviněný platit, platební výzva odkazovala na rozsudek soudu prvního stupně, který však byl napadeným rozsudkem odvolacího soudu v odsuzující části zrušen a nahrazen, z tohoto důvodu odsouzený považuje výzvu i z formálního hlediska za vadnou; smyslem tohoto druhu trestu nemá být uložená povinnost, z níž vznikne pohledávka zjevně nedobytná, odsouzený je nemajetný, není schopen splácet uložený trest v denních dávkách po 500 Kč, poněvadž soudy majetkovou situaci obviněného nijak nezkoumaly a vyšly pouze ze spekulace, že obviněný získal svou činností majetkový prospěch.

Odvolací soud, pokud jde mj. o peněžité tresty, odkázal na podrobné a vyčerpávající odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, s nímž se zcela ztotožnil (srov. str. 74 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Nalézací soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že všem obviněným rovněž uložil vedle trestu odnětí svobody i peněžitý trest, neboť trestnou činností si opatřovali prostředky k živobytí, dále jejím prostřednictvím získávali majetkový prospěch, případně se o to pokusili a navíc soud u všech obviněných dovodil jejich ziskuchtivost při páchání trestné činnosti (§ 67 odst. 1 tr. zákoníku). Tento druh trestu pak detailně diferencoval účast obviněných na činnosti zločineckého uskupení. Počet i výše denních sazeb tohoto trestu byla stanovena s ohledem na majetkové poměry obviněných, případně na výši zisku pocházejícího z posuzované trestné činnosti. Nalézací soud uložil shodnou výši peněžitého trestu obviněným P. , P. , K. , R. , G. a Z. , když jejich podíl z tohoto pohledu má za srovnatelný, přičemž u obviněného Z. opět (stejně jako u obviněného P.) hodnotil také jeho koncepční činnost v oblasti bezpečnostní strategie zločinného spolčení. Nejkratší náhradní tresty při nesplnění podmínek peněžitých trestů soud uložil obviněným Š. a Z. Soud má za to, že i tato diferenciace mimo jiné lépe vystihuje celou škálu trestného jednání obviněných (srov. str. 176 – 177 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Nejvyšší soud k úvahám nalézacího soudu a k námitkám obviněného P. Z. týkajících se ustanovení § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. uvádí následující. V souladu s vyjádřením státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství je třeba zdůraznit, že neúplnost napadeného výroku o peněžitém trestu z hlediska nesplněných podmínek jeho vykonatelnosti nelze s úspěchem napadat tam, kde bylo postupováno plně při respektu k předepsaným formálním náležitostem uvedené části odsuzujícího výroku (§ 122 odst. 1 tr. ř.). Přitom namítaná nepřesnost výzvy k zaplacení peněžitého trestu (konkrétně se jedná o mylný odkaz na právní titul takové výzvy, kterým měl být správně rozsudek soudu odvolacího) nemůže v posuzovaném směru nabýt na jakémkoliv právně relevantním významu. Dovolatel také namítal nedobytnost peněžitého trestu, který mu byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen ve výměře 300 denních sazeb po 500 Kč se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců, avšak jeho odůvodnění postrádá podrobnější odůvodnění takové námitky, pokud se omezuje pouze na zdůraznění nedostatku zjištění stavu jeho majetkových poměrů. Otázkou dobytnosti peněžitého trestu se nalézací soud zabýval nejen v kontextu ke zjištění přesné diferenciace účasti všech obviněných na zločineckém uskupení (resp. účasti na spolupachatelské trestné součinnosti, jak bylo na odvolací úrovni mírněji posouzeno), ale správně i v návaznosti na

tomu odpovídající výši ziskovosti jejich trestného zapojení. Taková zjištění, jakož i výsledky šetření o jejich majetkových poměrech se pak staly v případě každého jednotlivého obviněného a tedy i dovolatele P. Z. rozhodnými při stanovení počtu i výše denních sazeb uložených peněžitých trestů. Nejvyšší soud v souladu s vyjádřením státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, dále považuje za nutné uvést, že při skutkových zjištěních obou soudů o celkově způsobeném daňovém úniku přesahujícím částku 14 milionů korun a o rozsahu dovolateli uloženého peněžitého trestu s výslednou výší 150.000 Kč, nelze dovodit, že by soudy nižších stupňů ve vztahu k tomuto rozsudečnému výroku postupovaly bez zjevného respektu k judikatuře danou problematiku řešící (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 1977, sp. zn. 2 Tzf 3/76, publikovaný pod č. 22/1977-II. Sb. rozh. tr.). O dobytnosti uložených peněžitých trestů tak za poukazované výše získaného majetkového prospěchu, souvisejícího s přisouzenou výší daňového úniku a v této souvislosti i s ohledem na hodnotu majetku zajištěného ve smyslu § 347 tr. ř., nevznikají podle Nejvyššího soudu z hlediska zákonné překážky ve smyslu § 68 odst. 6 tr. zákoníku žádné důvodné pochybnosti.

Obviněný D. P. namítal, že pokud se týká trestu zákazu činnosti, odvolací soud vycházel ze závěru soudu nalézacího, který v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že dovolatel v rozhodné době vykonával živnostenské oprávnění v oboru dokončovací stavební práce. Tato jím realizovaná podnikatelská činnost ale neměla žádnou, natož pak přímou, souvislost s jednáním, které mu bylo kladeno za vinu. Podle dovolatele tak není naplněna zákonná podmínka uvedená v § 73 odst. 1 tr. zákoníku pro uložení zákazu činnosti v podobě zákazu výkonu samostatného podnikání, tj. neexistuje bezprostřední souvislost mezi jednáním obviněného D. P. označeným za trestné a výkonem jeho podnikání.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ukládal také tresty zákazu činnosti spočívajících v různě formulovaných zákazech podnikání či výkonu statutární funkce. Jednalo se o obviněné, kteří v kritické době vykonávali podnikatelskou činnost (Š. , K. , P. , K. , R. a Z.), přičemž u prvních dvou jmenovaných šlo o výkon statutárních funkcí a u zbylých o výkon samostatného podnikání v různých oborech činnosti. U všech obviněných byla jednotně stanovena délka trestu zákazu činnosti na pět roků, která v zásadě odpovídá délce nepodmíněného trestu odnětí svobody (srov. str. 176 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Odvolací soud v otázce trestů zákazu činnosti plně odkázal na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu (srov. str. 74 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Obviněnému D. P. byl výrokem odvolacího soudu mj. uložen podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků. Podle ustanovení § 73 odst. 1 tr. zákoníku soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Trest zákazu činnosti patří k těm druhům trestu, které mají přímo zabránit pachateli v dalším páchání trestné činnosti. Jeho smyslem je dočasně vyřadit pachatele z možnosti zastávat a vykonávat určité zaměstnání, povolání a funkce nebo vykonávat činnosti, k nimž je zapotřebí zvláštního povolení či oprávnění nebo jejichž výkon upravují zvláštní předpisy. Jde tedy o zamezení toho, aby pachatel mohl vykonávat tyto zvláštní aktivity, k nimž se vyžaduje určitá morální a odborná způsobilost a které využil nebo zneužil ke spáchání trestného činu nebo trestným činem vyvolal vážné pochybnosti o své způsobilosti k výkonu těchto činností. Podmínkou uložení trestu zákazu činnosti je spáchání trestného činu v souvislosti s touto činností, a to jak v případě, kdy se trest zákazu činnosti ukládá jako samostatný (§ 73 odst. 2 tr. zákoníku), tak v případě jeho uložení vedle jiného druhu trestu. Souvislost spáchaného trestného činu s činností, která má být zakázána, zároveň vymezuje obsah tohoto zákazu, tedy druh činnosti, který je předmětem trestu zákazu činnosti. Zde je třeba podotknout, že odvolací soud předmět trestu zákazu činnosti u obviněného D. P. nijak blíže nevymezil, pouze obecně uložil, že se mu zakazuje výkon samostatného podnikání, aniž by konkretizoval druh činnosti. Kromě toho souvislost

spáchaného trestného činu s činností, která může být zakázána, musí být užší, přímá, bezprostřední (srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 1979, sp. zn. 1 Tz 11/1979, publikovaný pod č. 5/1980 Sb. rozh. tr.), i když činnost, kterou lze zakázat, nemusí být znakem objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu. Souvislost v tomto smyslu bude dána především v případě, kdy byl trestný čin spáchán přímo při výkonu určité činnosti. Postačí ovšem, jestliže tato činnost poskytla pachateli příležitost ke spáchání trestného činu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 5 Tdo 523/2006, publikované pod č. 26/2007 - III. Sb. rozh. tr.) nebo pokud alespoň usnadnila spáchání trestného činu. Náhledem do veřejné části živnostenského rejstříku dostupného na webových stránkách bylo Nejvyšším soudem zjištěno, že obviněný D. P. měl živnostenské oprávnění č. 1 s předmětem podnikání: Dokončovací stavební práce: tapetování, malířské a natěračské práce, montáž okenního a dveřního těsnění, markýz, rolet, žaluzií, protislunečních folií, sklenářské práce (včetně rámování a paspartování obrazů), Živnostenské oprávnění č. 2 s předmětem podnikání: Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona: Dokončovací stavební práce, Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti a Živnostenské oprávnění č. 3 s předmětem podnikání: Malířství, lakýrnictví, natěračství. S ohledem na předestřený předmět dovolatelova živnostenského podnikání je tedy zřejmé, že zákonem předepsaná souvislost s jeho trestnou činností uvedená v § 73 odst. 1 tr. zákoníku, spočívající především v nelegální výrobě a distribuci tabákových výrobků, a zásahem do práv držitelů ochranných známek, zde není naplněna, neboť neexistuje bezprostřední, ale ani vzdálená souvislost mezi dovolatelovým jednáním označeným za trestné a výkonem jeho podnikání. Trestnou činnost dovolatel nepáchal ani výkonem své živnosti, ani mu tato živnost neposkytla k trestné činnosti příležitost. Navíc podle názoru Nejvyššího soudu, který je v souladu s ustálenou judikaturou i s vyjádřením státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání obviněného D. P. , zákaz činnosti i při splněné podmínce souvislosti s trestnou činností s živnostenským podnikáním obviněného (kterou v dovolatelově případě ovšem není možno se shora uvedených důvodů dovodit) nelze uložit jako zákaz výkonu jakéhokoliv samostatného podnikání, ale je třeba ho omezit jen na ty druhy živnosti, jejichž výkon má přímou souvislost se spáchaným trestným činem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 4 Tz 51/2002, publikovaný pod č. T 443 Souboru tr. rozhodnutí Nejvyššího soudu). Obviněnému tak byl s ohledem na uvedené vady uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání, ač mu takový trest neměl být vůbec ukládán, a proto byl splněn dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť mu byl „uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští“. Z těchto důvodů Nejvyšší soud postupem podle ustanovení § 265k odst. 1, 2 věta první tr. ř. zrušil ve výroku rozsudku odvolacího soudu výrok, jímž byl obviněný D. P. odsouzen k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků. V návaznosti na tento výrok Nejvyšší soud již znovu nerozhodoval o uložení trestu zákazu činnosti jmenovanému obviněnému, neboť pro jeho uložení obviněnému D. P. nejsou splněny zákonné podmínky ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud jde o ostatní tresty uložené obviněnému D. P. rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a to nepodmíněný trest odnětí svobody vykonávaný ve věznici s dozorem a peněžitý trest včetně náhradního trestu odnětí svobody, tyto zůstaly zcela beze změny.

Ze všech těchto důvodů po přezkoumání napadených rozhodnutí na základě obsahu spisu a s přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud neshledal mezi provedenými důkazy a jejich hodnocením na straně jedné a skutkovými zjištěními i právní kvalifikací na straně druhé žádný rozpor, natož rozpor extrémní. Soudy se nedopustily ani vybočení z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., když své závěry v tomto směru v odůvodnění svých napadených rozhodnutí náležitě a logicky vysvětlily. Soud prvního stupně jako soud nalézací v dostatečné míře objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné zejména z hlediska skutkového zjištění, ale i právního posouzení. Rozsudek nalézacího soudu náležitě přezkoumal soud druhého stupně, jako soud odvolací, který částečně zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku o vině a ve výroku o

náhradě škody, v návaznosti na to sám znovu rozhodl jak o vině, tak i o trestu u všech obviněných, přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal se všemi relevantními námitkami obviněných J. Š. , R. P. , J. K. , J. M. , T. P. , D. P. , J. Š. , J. G. , V. R. a P. Z. , a pokud jde o D. P. s jeho námitkami s výjimkou uloženého trestu zákazu činnosti, jakož i s námitkami státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v nich uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání, jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí ohledně obviněných J. Š. , R. P. , J. K. , J. M. , T. P. , D. P. , J. Š. , J. G. , V. R. a P. Z. právně relevantními vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněných J. Š. , R. P. , J. K. , J. M. , J. Š. , M. K. , P. Z. a D. P. o dovolání zjevně neopodstatněná, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Soudy nižších stupňů pochybily pouze v případě obviněného D. P. , kterému byl oběma soudy uložen v rozporu se zákonem trest zákazu činnosti, který však Nejvyšší soud svým rozhodnutím zrušil, aniž by současně sám o tomto trestu znovu rozhodl nebo přikázal věc soudům nižších stupňů k novému projednání a rozhodnutí. Toto rozhodnutí proto mohl učinit podle § 265r odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. v neveřejném zasedání, když pokud jde o rozhodnutí týkající se D. P. dali ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. obviněný i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství souhlas s projednáním jeho dovolání v neveřejném zasedání.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Nároky poškozených (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)
- Právní styk s cizinou (exkluzivně pro předplatitele)
- Podjatost soudce
- Poškozený (exkluzivně pro předplatitele)
- Odejmutí věci soudci
- Přerušení výkonu trestu odnětí svobody
- Účinné vyšetřování (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávný úřední postup
- Adhezní řízení